

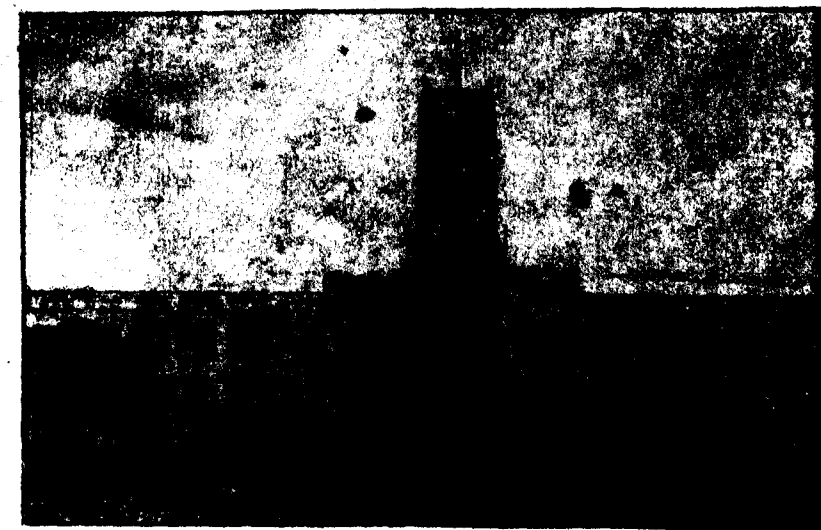
Annamalai University

Magazine

Mar. 1952

JL
T4, 211A, N32
NS2.22
126503.

ANNAMALAI UNIVERSITY
MAGAZINE

Published by
ANNAMALAI UNIVERSITY
ANNAMALAINAGAR

Vol. XXII]

MARCH 1952

TELE { Gram: JEWELLERY
Phone: No. 22

POST } No. 14
BOX }

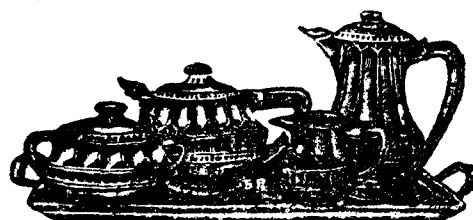
S. R. Seal

Guaranteed

SRI NATARAJA VILAS JEWELLERY HALL

(S. Rathnaswamy Chettiar)

BAZAAR STREET, CHIDAMBARAM

READYMADE GUARANTEED GOLD ORNAMENTS OF UP-TO-DATE FASHION
FANCY GEMSET JEWELS, BEAUTIFUL SILVERWARE ARE ALWAYS AVAILABLE
IN LARGE VARIETIES AT COMPETITIVE PRICES

Orders also Undertaken and Executed Neatly and Promptly

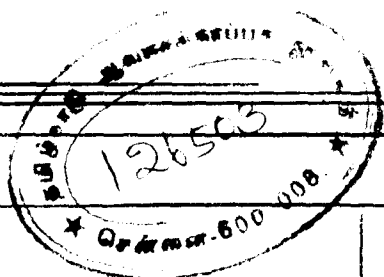
PROMPT & NEAT EXECUTION

KEMBU STUDIO

PHOTOGRAPHERS &
AUTHORISED DEALERS

OFFICE & STUDIO :
154, West Car Street
(P. O. BOX NO. 9.)
CHIDAMBARAM

BRANCHES :
ANNAMALAINAGAR
and
PERALAM

P. B. No 1.

Dealers in
Stationery Articles
Packing
Printing
&
Fancy Papers
&
Boards

C.
J
A
Y
A
R
A
M
N
A
I
D
U

Stockists for
The Central
Agency Ltd.
&
Sewing Threads
Embroidery
Materials
etc.

Paper & General Merchant
52, South Car Street
CHIDAMBARAM

PLEASE VISIT AND GET GOOD VALUE

ANNAMALAI UNIVERSITY MAGAZINE

EDITORIAL BOARD

STAFF:

SRI R. V. SESHAIYA, M.A.,
Professor of Zoology
SRI T. P. NAVANEETHAKRISHNA, M.A.,
Professor of Physics
SRI G. S. RAMASWAMY,
B.E., M.S. (C.I.T.), C.E. (C.I.T.)
Professor of Civil Engineering
SRI G. SUBRAMANIA PILLAI, M.A., B.L.,
Vidwan, Offg. Professor of Tamil Research

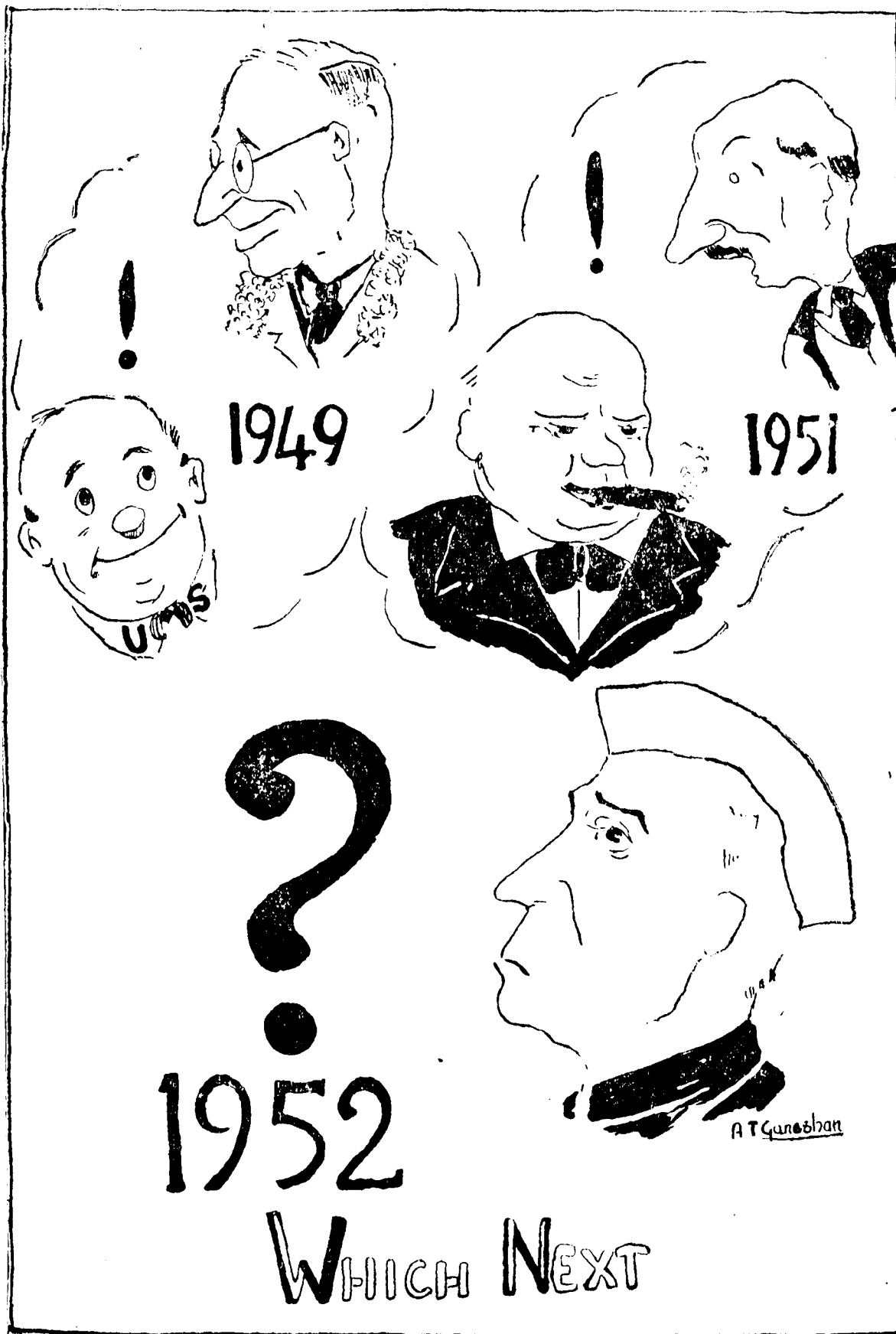
STUDENTS:

SRI M. ELUMALAI, IV HONS
English
SRI S. VENKATASUBBAN, IV HONS
Tamil
SRI V. AMIRTHALINGAM, IV HONS
Physics
SRI M. N. RAGHURAMAN, B3

SRI A. C. SUBRAHMANYAN, M.A., Associate Professor of English (Editor)

Published by

THE UNIVERSITY, ANNAMALAINAGAR

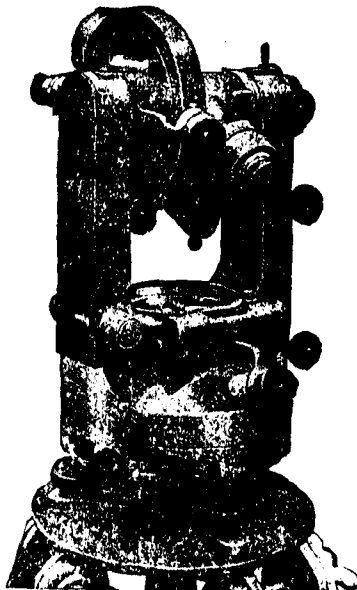
1762-1952!

For Nearly Two Centuries

BREITHAUPT

(Germany)

Have been delivering

BPT-3

THEODOLITES
AUTOREDUCTION-
TACHEOMETERS
TRANSITS
ALIDADES
PLANETABLE
OUTFITS
GEOLOGICAL-AND
MINING-
COMPASSES
USUAL
ACCESSORIES

For all
Surveying Works

Contact Dealers :

or

THE SCIENTIFIC INSTRUMENT CO. LTD.,

11, Esplanade East CALCUTTA-1	29, Regal Buildings NEW DELHI-1	240, Hornby Road BOMBAY-1
6, Tej Bahadur Sapru Road ALLAHABAD-1	30, Mount Road MADRAS-2	

CONTENTS

English Articles

The Colombo Plan—D. Venkatachalam, V Hons	... 1
Behind the Brooklyn Bridge—A. Sankaran E ₄	... 9
The Quick and the Dead—M. Elumalai, IV Hons	... 13
Coloured Prints—V. S. Vaidyanathan, IV Hons	... 18
A note on Industrial Psychology and Industrial Management— M. K. Muniswamy, M. A.—Associate Professor of Economics	... 20
Seeing the invisible—K. R. Harihar, IV Hons	... 23
Agony - A short story—R. T. Alwar, IV Hons (Maths)	... 27
In the wake of Freedom—V. Krishnamurthy, IV Hons (Maths)	... 29
Mani's Diary—N. P. V. Subramanian, IV B. A.,	... 33
Can Democracy Survive?—S. Pichaiyya, V (Hons) History	... 36
Puranas and Indian Culture—B. Venugopalan, V Hons.	... 38
Midnight Murder—K. Sundaramurthy, III Hons.	... 42
Animal Intelligence—S. Sundararajan, III Hons.	... 43
Over a cup of Tea—K. John Mammen, IV Hons.	... 45

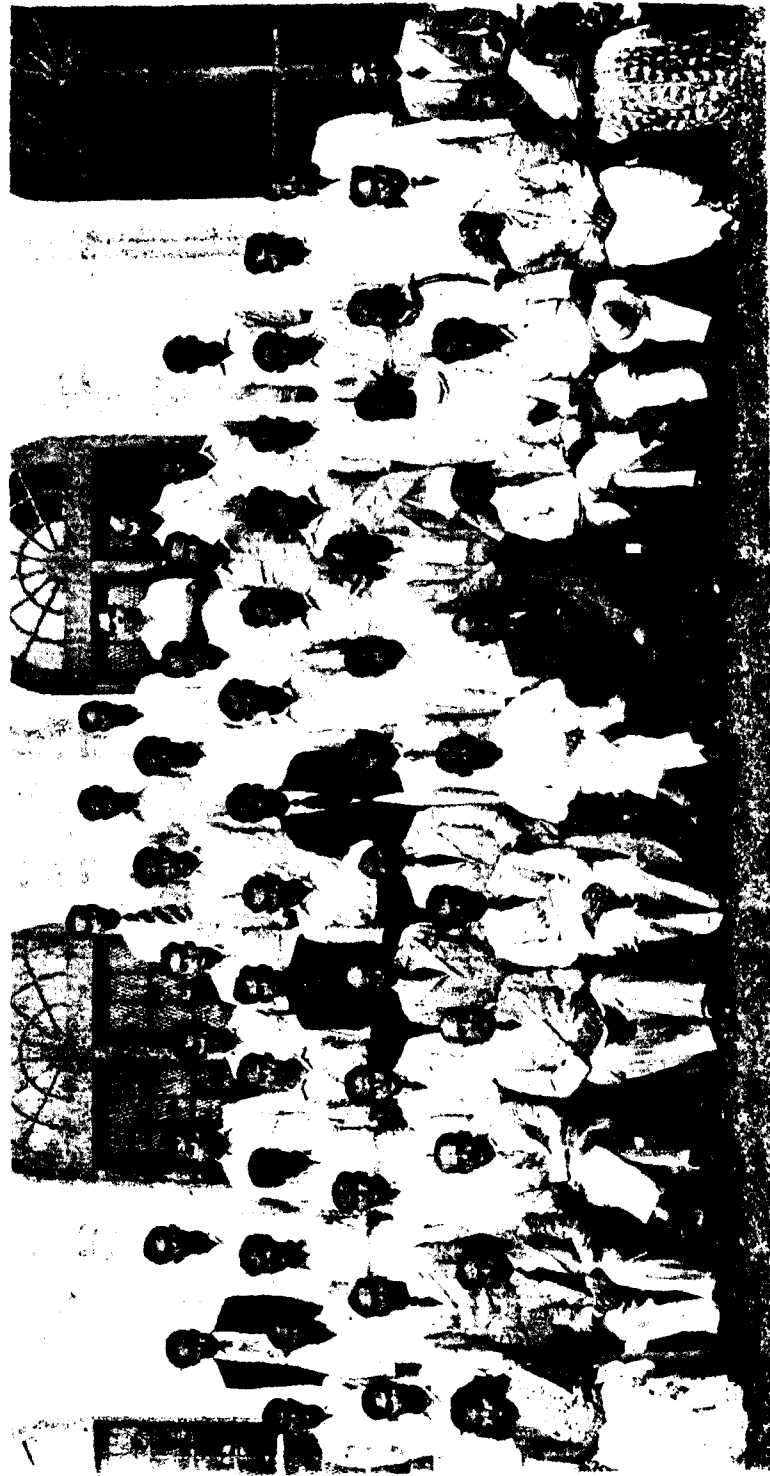
Tamil Articles

நிலைவு, முடிவு—S. N. Chockalingam E ₁	... 49
இலக்கியச் சோலை—M. Rajamanikkam II cl.	... 50
அண்ணாபின் கண்ணீர்—M. Arunachalam II cl.	... 54
மானங்காந்த மாவீரன்—V. M. Palani, III Hons.	... 58
இலக்கியமும், உண்மையும்—K. R. S. Rajaraman, V Hons.	... 60
குறை தீர்ந்தது—P. V. Subramanian, I cl.	... 66
உள்ளம் வாழ்கிறது—S. Venkatasubban, IV Hons.	... 69
மாண்டி—T. Alagia Chockalingam, V Hons.	... 70
அவர் வாழ்கிறார்—K. Satyanarayanan, V Hons.	... 75
Associations & Societies	... i—xviii

Illustrations

Dr. R. K. Shanmukham Chetti, Vice-Chancellor
Photo on the Occasion of Welcome to Dr. R. K. Shanmukham Chetti
Editorial Board
Sports
Places of Interest
Engineering Tours
University Views
National Cadet Corps

SITTING: Elizabeth Singarayer, Narayanadas, M. Balasundara Mudaliar (Registrar), P. V. Raju, Dr. A. C. Chettiar, Dr. R. K. Shanmukham Chetty (Vice-Chancellor), A. Ramanatham Pillai (Deputy Vice-Chancellor), R. Ramanujachari, Dr. T. C. N. Singh, V. G. Ramakrishna Iyer, M. K. Kalyani.
STANDING I Row: R. Irusu Pillai, (Assistant General Secretary), L. D. Menakshisunderam (Deputy Registrar), Gulem Razool, P. K. S. Raja A. C. Subramanian, K. Rangaswamy, G. Gopalakrishnan, D. I. Jesudas, R. K. Viswanathan, Chittor Subramania Pillai, Vaithilingam Pillai, Dr. V. Belliah, L. K. Govindarajulu.
STANDING II Row: S. Pichayya (General Secretary), M. Elumalai, N. Subbareddy, B. Shanmugham, V. S. Vaithyanathan, K. A. Samath, R. Vittoba, Venkateswarulu, Md. Kasim, G. Satyanarayana, A. Balasubramaniam, V. Ramalingam, K. T. Rama Varma, P. F. Davis K. P. Kuttikrishnan Nair.
STANDING III Row: T. R. Ramakrishnan, Janardana Rao, Ramamurthy, V. Subramaniam, V. Krishnamoorthy, V. S. Sadasivam, D. Thiruvengadam, K. Venkatesan, Abdul Jabbar, I. Victor, Kandeeswamy.
STANDING IV Row: K. R. Venkatesan (Chairman), K. R. Somasunderam, P. Tirumurthy, T. P. Gangadharan Nair, S. Rangasathan.

Annamalai University Magazine

ANNAMALAINAGAR

Vol. XXII

MARCH 1952

EDITORIAL

Dr. R. K. Shanmukham Chetty:

The appointment of Dr. R. K. Shanmukham Chetty as Vice-Chancellor of the Annamalai University has been hailed with satisfaction from every part of the country. Not only has it been the fulfilment of a cherished wish of the late Founder of the University but it has come also as a recognition of the need for associating eminence with the administration of this great seat of learning. We are sure that a bright and glorious chapter in the history of the Annamalai University has opened with the advent of Dr. Shanmukham Chetty to the University. In his endeavour to make this institution an abode of South Indian Culture and Tamil Studies and to enable it to fill the role of a Great Indian University he will have the ready and instinted co-operation of one and all in the University. We extend our most hearty welcome to our new Vice-Chancellor!

Dr. R. K. Shanmukham Chetty was born in Coimbatore on 17th October, 1892. A brilliant *alumnus* of the Madras Christian College he chose the profession of law. His close study of public affairs and his splendid powers of debate and oratory drew the rising young lawyer to politics and in his twenty-eighth year he became a member of the Madras Legislative Council. Within two years he was chosen as Council Secretary to the Development Minister. Next year, in 1923, he was elected to the Central Legislative Assembly which body he continued to adorn for about a dozen years. As a member of the Central Legislature, he visited Australia in 1926 as Indian Representative on the delegation of the Empire Parliamentary Association. He took an active and distinguished part in that galaxy of talent, the then Central Assembly, and he was the chief whip of the Congress Party. His mastery of financial problems won for him a place in the Central Banking Enquiry Committee. He was elected Deputy President of the Assembly in January 1931. Early next year he was called to represent India at the International Labour Conference at Geneva. In July-August 1932 he represented India at the Imperial Economic Conference at Ottawa and won for himself international fame. His great services to India and the Empire

make it clear, while laying emphasis on the need for distinctive development of Tamil culture, that I do not for a moment suggest that the Annamalai University should exclude other branches of study. While almost every University in Europe and the new continent maintains its universal character each has built up a reputation for some special branch of study.

As a Tamilian myself, as the vast majority of students in this institution are men and women of Tamil race, we need not offer any apology to any one in the world to place our own mother tongue in the forefront. We will always do our utmost to see that, in this University, Tamil shall occupy a very predominant place.

The Vice-Chancellor next suggested the formation of a general council of students and the organization of a Social Service Group to help the pilgrims coming to the great temple of Saivite worship at Chidambaram. He also stressed the need of the University taking up agricultural study and research and of making some practical contribution to the growth of more food in the land.

New Hands at the Helm ;

On 22nd November 1951 Dr. S. G. Manavala Ramanujam relinquished the office of Vice-Chancellor after completing his full term. A number of parties were arranged in his honour by staff and students.

Our new Vice-Chancellor, Dr. R. K. Shanmukham Chetty, is assisted in his work by Sri A. Ramanathan Pillai, M.A., L.T., Retired Principal, Government Arts' College who has been appointed the Vice-Chancellor's Deputy. There has also been a change in the office of Registrar. On the retirement of Sri S. Sachidanandam Pillai, Sri A. M. Balasundaram Mudaliar, Retired Deputy Secretary Finance Dept., Government of Madras, has been appointed to the place.

Our Chancellor :

This has been followed by a more momentous change and that in the Chancellorship. His Excellency Sri Prakasa has succeeded the Maharajah of Bavanagar as our Chancellor.

H. M. Queen Elizabeth :

On the unexpected demise of H. M. King George VI, Her Majesty Queen Elizabeth II has succeeded to the throne of England. She is the Head of the Commonwealth to which the Republic of India belongs. Thus we are in a second Elizabethan age.

Congratulations :

We rejoice to learn that two of our 'Old boys' Sri T. Madhava Menon and Sri M. Sivajnanam have come out successful in the recent I. A. S. Examination. We offer them our hearty congratulations!

EDITORIAL BOARD

ANNAMALAI UNIVERSITY MAGAZINE 1951 - 1952.

Sitting: Prof. G. S. Ramaswamy, Prof. G. Subramania Pillai, Dr. R. K. Shanmukham Chetty, Prof. T. P. Navanithakrishna, Prof. R. V. Seshaiyyah, M. A.
B. E. (C.I.T.) CE. (C.I.T.) M. A., B. L. V. Amirthalingam, IV Hms. Phy.
Standing: M. Elumalai, B. A., A. S. Venkatasubban, IV Hms. Tamil (Editor)

SPORTS

Republic Day Games - 1952.

Loyola College Bertram Memorial Tournaments-1951.
Winners in Badminton.

First Row: S. Ramalinga Vasudev, S. P. Shanmugham, Cap.
T. Shanmugham (Vice Cap), K. S. Abdul Kader.
Second Row: C. Gopalaswami, M. Maruthavanam.

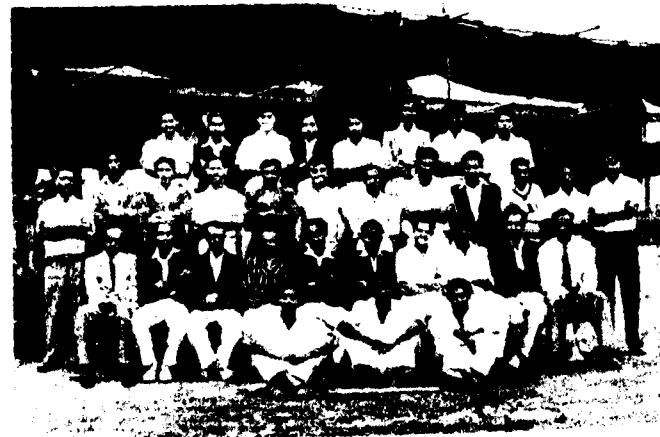

Republic Day Games - 1952.

THE INTER UNIVERSITY CRICKET TOURNAMENTS—SOUTH ZONE.

Mysore Team.

Combined Mysore & Bombay Team

The Colombo Plan

The full title of the Colombo plan is "The Colombo plan for Co-operative Economic Development in South and South East Asia" and it covers the countries of India, Pakistan, Ceylon, the Federation of Malaya, Singapore, North Borneo, Sarawak and Brunei, with a total population of some 450 millions. The remaining countries in the region, Burma, Thailand, Viet Nam and Indonesia are still to come in.

114

South East Asia is an area with which the British Commonwealth has close economic and political ties. Indeed, three quarters of the people of the area live in countries which are members of the Commonwealth. But the overriding reason for the aid to South East Asia is that it is an area of crucial economic and political importance to the Western Powers and of all the under developed areas the one most gravely threatened by deep seated economic difficulties and political turbulence and eruption. So South East Asia is a reasonable choice from the view point of need and importance.

The last ten years in South East Asia have been years of profound and rapid change. In 1939 India and Pakistan formed one country, which, like Burma, was under British domination. The Dutch were undisputed rulers of the Dutch East Indies, as the French were of Indo-China. To-day India, Pakistan, Burma and Indonesia are independent states, while French rule in Indo-China (and, to a much smaller extent and in rather a different way, British rule in Malaya) is being openly challenged. This political awakening of all these countries has tremendous immediate significance. The days are gone for ever when the Asian masses will passively submit to their lowly position of being hewers of wood and drawers of water, under constant threat of starvation and famine. If their newly realized needs are not met by the West, or by their own rulers using traditional western political and economic methods, then these masses will turn to Communism, as they have done in China. The political importance of South East Asia can thus be readily appreciated.

Its economic importance is equally great. Over 90% of the world's supply of natural power, over 90% of the world's supply of jute, 75% of the

world's supply of tea, and 66% of the world's supply of tin, comes from South East Asia. At present there are no substitutes for these materials. The loss of control over, or ready access to, these sources of supply would be a crippling blow to the economics of the Western World. In addition, of course, South East Asia is an almost limitless market for the products of industrial countries.

Therefore South East Asia rates top priority among under developed areas for economic aid. It is the least stable politically, and the most important economically.

The Colombo plan was conceived at the meeting of the Commonwealth Foreign Ministers at Colombo, in January 1950. The consultative committee, which was appointed at the Colombo meeting, to consider ways and means of carrying out the desired co-operative economic development in South East Asia, met at Sydney in May 1950 and proposed a six year plan and a scheme of technical assistance. Meanwhile each of the commonwealth and colonial countries drew up its plans for future development over the next six years. These were then discussed at various levels and finally unanimously agreed upon to be issued under the title "The Colombo Plan", on 28th November, 1950. It was, as originally proposed a six year plan and was officially launched on First July, 1951.

Broadly speaking, the aims of the Colombo plan are threefold. *First*, increased production of the essentials of life, such as food and clothing, in order to halt the post-war fall in the standard of living and raise it by a modest figure. *Secondly*, increased production of raw materials and light manufactured goods that would lead to a diversification of economies, reduce dependence on imports and increase availabilities for exports thereby enabling the region to play its traditional role in the system of multilateral trade, linking Europe with the western hemisphere. *Thirdly*, increasing the productive equipment of the region in the basic fields such as power, transport and technical services, so as to enable the countries concerned, to accelerate their economic development and facilitate the participation of private enterprise, both domestic and foreign, in the process.

The plan covers a period of six years beginning with July 1951 and is expected to cost £ 1868 millions. The cost of the plan in respect of its territorial distribution is as follows.

Country	Cost of the plan £ millions	% of total cost for the area	Expenditure per capita
India	1379	73·8	4·0
Pakistan	280	15·0	3·4
Ceylon	102	5·5	14·0
Malaya and British Borneo	107	5·7	15·2
Total	1868	100	4·2

The much larger per capita figures of expenditure proposed by Ceylon, Malaya and British Borneo, are largely due to their comparatively higher levels of national income and, therefore, of saving capacity.

The proposed distribution of this expenditure of £ 1868 millions among the different economic sectors is given in the table below.

Economic Sector	Cost £ millions	% of total cost
Agriculture (including multi-purpose projects)	595	32
Transport and Communications	627	34
Fuel and Power	122	6
Industry and Mining (excluding coal)	194	10
Social Capital	330	18

A more detailed record of the expenditure on "Transport and communications" is available for India, Pakistan and Ceylon and is as follows:—

Railways	£ 383·9 millions
Roads	£ 100·7 "
Ports and Harbours	£ 35·8 "
Others, mainly communications	£ 86·1 "
Total	£ 606·5 "

Similarly, a more detailed analysis can be made of the expenditure on "Social Capital" not only for the three countries included in the preceding table but also for British Malaya. The relevant figures are given below :

Education	£ 131.0 millions
Health	£ 36.9 "
Housing	£ 59.2 "
Others	£ 99.1 "
Total	£ 326.2 millions

It is clear from the figures given in the preceding tables that the dominant note of the Colombo plan is the development of what the United Nations sub-commission on Economic Development has called the "economic and social overheads of economic development". As the report on the Colombo plan points out; "It is the early stages which are the most costly and difficult; basic services, railways, roads, ports and harbours, electricity and irrigation require a vast capital investment and must be undertaken before production can be increased significantly. In democratic countries a certain minimum of social services must be provided concurrently with programmes for economic development if these are to command the popular support without which they would be frustrated.

Without such basic development it is not possible to bring about the utilization of the many resources both natural and human of these countries. That is why industrialization proper plays such a comparatively unimportant part in the Colombo plan. This does not mean that industrialization is to be neglected: it is only a realistic recognition of the economic fact that industrialization on a comprehensive scale has to be preceded by an adequate development of power and transport.

At the same time, the plan does aim at an immediate improvement in the supply of food and raw materials in the area. By applying new methods in agriculture, it is expected, that, in India, there will be an increase of 3 million tons in food grains, 1,95,000 tons in Cotton, 3,75,000 tons in jute and 1.5 million tons in oil seeds. In Pakistan it is expected that there will be an increase of 2.5 million tons in cereals and pulses, 7,92,000 tons in oil seeds, 7,13,000 tons in sugarcane, 98,000 tons in jute and 52,000 tons in cotton. In Ceylon and Malaya, substantial increases in the production of food-grains especially rice, are expected by the end of the six year period.

Industry has not been entirely neglected. Pakistan has provided in its plan for the establishment of 6 jute mills 24 textile mills and 1 (one) paper

mill, while India has laid special emphasis on raising its steel out-put, particularly through the modernization and expansion of existing steel-plants as well as by the construction of additional capacity for an annual out-put of 5,00,000 tons. Ceylon is interested in setting up industries for the processing of local agricultural products and raw materials, while in Malaya and Singapore industry does not figure at all.

As regards social capital, it must be confessed that it does not occupy as important a place as one would expect in a region with such vast human resources needing development as the Asian part of the Commonwealth. Whereas Ceylon and Malaya provide for a per capita expenditure of £ 4, 12s 4d on social capital, the corresponding figures for India and Pakistan are only 12s 7d and 7s 7d respectively.

What the final results of the Colombo plan will be it is impossible to tell: main results like the following are expected; by the middle of 1957, an additional 13 million acres under cultivation (3½% increase), an additional 13 million acres under irrigation (17% increase), an additional production of 6 million tons of food grains (10% increase), an additional electric generating capacity of 1.1 million kilowatts (67% increase).

Because of the predominance of irrigation, hydro-electric power, railways, roads and communications in the Colombo plan, it is inevitable that the emphasis is on public rather than private investment. But the facts are exactly to the contrary. In India, for example, even in the period of the present plan with its emphasis on public investment, it is expected that net domestic private investment will be of the order of Rs. 1600 millions or £ 120 millions a year in the early stages rising progressively to an annual rate of Rs. 2600 millions or £ 195 millions at the end of the six year period and to a much higher figure in subsequent years. Private foreign capital is also entirely welcome. Thus economic development in India, provides an honourable and important place for private enterprise, both domestic and foreign, though the Colombo plan necessarily deals mainly with public investment because of the nature of the works to be carried out in the first six-year period.

Another criticism of the plan is about its implementation. The belief is often expressed that population is growing so fast that no amount of economic development would succeed in achieving higher standards of living and that India, Pakistan and Ceylon are classical examples of Malthusian Law at work in the contemporary world. Obviously, therefore, a direct attack has to be made on the birth rate in these countries. In India, the age

of marriage has been steadily rising during the last three decades, and is likely to rise still further. Economic independence afforded by greater opportunities of employment for women and changes in legislation conferring greater property rights on them, have begun to have their inevitable effects on the willingness to bear children; while the remarkable increase which has taken place in women's education in the last two decades has further strengthened this tendency. One can safely expect in the near future official encouragement to family planning and control of births in India. The population problem is not going to stand in the way of the country's realizing dividends from economic development. Given the implementation of the Colombo plan, there will ensue a rise in the average standard of living; and, in turn, this will make, for increasing productivity on the one hand and declining rate of increase in population on the other.

The criticism has also been made that the Colombo Plan does not deal with the problems of either man-power or migration of labour that will arise out of any attempt to implement it, or with its social implications. This criticism, while quite valid in itself as applied to national plans, is not so in respect of the Colombo plan, for the latter did not set out to deal with all aspects of economic planning. All that it aimed at was to bring together realistically-conceived projects for economic development in the countries concerned, to examine their financial implications and to estimate the extent to which help from outside was necessary in respect of both their technical and financial implementation. The other aspects such as social, man-power, labour, and other implications, are being examined in the countries concerned. Therefore the absence of detailed references to social implications in the Colombo plan need not detract from its effectiveness in bringing about economic development.

The most important aspect of the Plan, however, is how it is to be achieved.

Regarding man-power it is obvious that in addition to those domestically available, a number of experts will be required from abroad; besides, selected persons from the countries concerned will have to be sent abroad for training. The Common-wealth countries, who assembled at Colombo promised to try their best to make such facilities available, over and above the facilities available to under-developed countries through President Truman's Point IV Plan and the United Nation's Technical Assistance Programmes. The plan also includes proposals for the expansion of training facilities within the under-developed countries themselves. Active co-operation

is necessary in the technical field, and the Common-wealth countries have set up a council for Technical Co-operation with an office at Colombo for securing this objective and a sum of £ 8 million has been jointly placed by them at the disposal of the council for this purpose for a period of three years commencing July 1st, 1950.

The more important question, however, is that of finance. We have already seen that the cost of the development schemes included in the Colombo plan comes to a total of £ 1868 millions. To this has to be added the net balance of payments deficits which the countries concerned will be incurring during the six-year period covered by the plan, due either to the import requirements of private industry or the extra requirements of consumption goods generated by the additional purchasing power created by the developmental programmes. The total finance thus required comes to £ 2114 millions.

It will be seen that only a little less than 50% of the finances required is expected to be secured domestically. The bulk of this is to be found by the governments concerned from tax surpluses and loan proceeds, which of course is to be expected in view of the fact that the programme is largely concerned with public investment. In every case, it is proposed to raise a part of the funds required by additional taxation. The domestic loan programmes provided for in the plan are modest and well within realization. It can be asserted therefore that as far as domestic finance is concerned, there is every chance of the plan being implemented in practice

Country	Internal £ million	External £ million	Total £ million
India	772	813	1590
Pakistan	151	145	296
Ceylon	61	60	121
Malaya and British Borneo	46	61	107
Total	1030	1084	2114

What are the ways in which the external finance required will be forthcoming? These are five in number. The first of these is by drawing

upon the sterling balances. These balances are debts to Commonwealth and colonial countries which the United Kingdom accumulated during the war. Between 1946 and 1949 the three Commonwealth countries concerned, India, Pakistan and Ceylon withdrew £ 340 millions of their balances for current purposes, plus another 270 million for special purposes. Over the six years of the Colombo plan they will withdraw a further £ 246 millions and this will form a substantial amount of the external finance required, though the money is, of course, their own.

A second channel for overseas investment is from overseas private investment in private enterprise in the area. But the amount of this will depend upon the success of the Colombo plan in stabilizing economic and political conditions and erecting the necessary facilities in which private investment can prosper.

A third channel is from overseas private investors to governments in the area. Many loans have in fact been made in this fashion since the war and before it; indeed foreign governments have regarded it as a principal source of finance for their development.

Fourthly there is the possibility of loans from the International Bank for Reconstruction and Development. The Bank has already made loans to India totalling £ 22 millions. All countries in the area, except Burma, are members of the Bank or have applied to become members. There is every reason to believe that the Bank will make loans provided that the countries can convince it in detail that they are needed for necessary projects and can give reasonable security that the money will be carefully and properly spent and will not disappear in corruption or civil war.

The fifth channel for overseas finance is from one government to another. The United Kingdom government will be making a contribution of over £ 50 million, mainly to Malaya and North Borneo. The Australian government has announced, it will contribute, £ 25 million over the 6 years and the Canadian government is advancing assistance of just over £ 8 million for the first year.

There is still a big gap to be filled, however, which it is hoped the U. S. A. will fill. Here, it is true to say that the Colombo Plan has not aroused very much interest in the U. S. A. It is hoped that a proportion of the £ 134 millions, which the American government is proposing should be spent this year on economic aid to Asia may be made available to Colombo Plan countries.

So it would be useful if the Commonwealth governments could set up a Commonwealth Essential Supplies council to facilitate the implementation of the plan, in addition to the council for Technical Co-operation that already exists and the council for Financial Co-operation, the creation of which has been suggested to conduct negotiations between the Commonwealth countries and U. S. A.

One last word on the Colombo plan. Whatever its virtues or faults, and however large its scope and ambitions, it could never do more than provide the technical means for doing a job. The Colombo plan itself gives no guarantee that the social and political conditions are sufficiently helpful to its ends. In Asia, in particular, this is a very important point, for in a number of countries the system of land ownership and distribution is so bad and so, absolutely hampering to progressive development, that it will first be necessary to change or modify the system before the capital and technicians and plans, no matter how lavish which the Colombo plan supplies, can be of any fundamental benefit.

Behind the Brooklyn Bridge*

In these days, when individuals talk too much about their social service and sacrifice—sacrifice of only a limited scope, it is a pity that we, engineers, have not taken note of the great sacrifices made by the fathers of engineering in the cause of promoting human happiness and comfort—sacrifices which even cost them their lives in their efforts for promoting human happiness. How often do we hear about the great scientists, Galileo, Newton, Dalton who had tough times with their unappreciative, sluggish, clumsy contemporaries! These names have been paraded by votaries of the respective branches of study. Is it not up to us, engineers, to cherish the high spirit of sacrifice with which the pioneers in the field of engineering carried out works of everlasting massiveness and tranquillity which have rendered our path in life easier and more comfortable? Who has heard about those martyrs of the Brooklyn Bridge—the father and the son—whose undaunted, sincere service made that massive structure a reality? It is a thrilling story; that of John Roebling and his son whose genius and courage in the face of public scepticism and professional hostility made the Brooklyn Bridge, one of the engineering wonders of the world.

*Based on the book "The Builders of the Bridge" by D. B. Steinman.

This colossal structure constructed in 1883 was the greatest engineering achievement of the century—the longest single span ever built, the tallest and the strongest. Just as Fressinet was the pioneer in prestressed concrete, this was the man who showed the way for long span suspension bridges of modern years.

The four big cables sweep down from the towers in majestic curves, to meet the rising arch of the road-way. This colossal structure at dawn with its delicate spider web tracery of the hangers stands as a giant with its feet across the big East river in an attempt to cross it. This is the magnificent monument of two men:—John A. Roebling who dreamed it and then put his dream into practical applications and Washington Roebling, his son who built it. It is a rare monument which cost them dear. John Roebling paid with his life and the bridge made his hale, healthy son a crippled, useless man in his blooming manhood.

John Roebling even as an engineering student was very much attracted by the efficiency and tranquillity of the suspension bridge and when he settled down in Pennsylvania he devoted his life to developing this technique to a much more suitable form for practical applications.

In 1860, Brooklyn, the fast growing city in U. S. with a population of over 2,50,000 was intolerably hampered by lack of transportation; for, the only means was by ferries from Brooklyn to New York which was very slow and costly impeded by snow in the river during winter. The necessity for a bridge connecting New York and Brooklyn was felt very much but was considered an impossibility because to clear shipping and afford enough head room, a span would have to cross the *East River* in one great 1600' leap 130' above water level. At both ends for the pier foundations it was necessary to dig through 75' of mud to reach solid rock.

No engineering company at that time was prepared to carry out this Himalayan task and Roebling was the only one to come forward to face this problem.

On July 6, 1869, John Roebling was making a final survey to determine the exact location of Brooklyn tower. Standing on the piles of a ferry slip and peering through the telescope at signals from New York shore he was so intent that he did not notice the approaching ferry. The boat bumped the piles and Roebling's foot was crushed between two heavy timbers. Two weeks later John Roebling was dead. At his deathbed he left his job to be completed by his son, the 32 years old Washington.

The young engineer's first problem was to lay the massive foundation for the great towers far below the muddy bottom of the river. Each foundation had to bear 80,000 tons wt.

The Brooklyn caisson, an air tight box as big as a large house having a roof and sides but no bottom was towed to its site. The masonry at the top was to be built over the 15' timber roof. Workmen inside the pneumatic caissons would excavate the river bottom, sending the material up through shafts. The caisson would sink slowly as the earth was removed and when it rested on solid rock the chamber would be concreted.

Roebling spent most of the days down in the caisson with his men. It was a weird scene; a trying job; dimly lit by calcium lights, workmen flitted about in the foggy murk, ears deafened with clangour of hammers and drills. As the caisson sank inch by inch, the air pressure in the chamber was increased. Generation of "*Sand Hogs*" which is now quite a common phenomenon in caissons was unheard of in those days, and it provided a serious problem. There was an oppressive feeling on the head. It took great effort to speak. Always there was the feeling of being trapped in a constricted space, deep under water.

Big boulders were encountered at lower reaches which had to be removed by blasting. Under compressed air this terrible noise of blasting would have ruptured the ear-drums but thanks to providence no damage occurred. Roebling first fired his revolver in the chamber and then progressively increased the charges.

Early one Sunday morning, there was a deafening roar. The surface of the river leaped up 500' in a column of water, mud and stones, followed by a shattering shower of stones falling on the roof. The whole neighbourhood was in a panic. All this was the result of a workman's negligence which resulted in the blowing out of compressed air in one of the chambers. A worse accident took place later when a workman held his candle too close to the caisson room which ignited the oakum caulking and the air pressure drove the smouldering fire up into the timber. It was with the utmost difficulty that the fire was put out.

On April 22, 1872 the New York side caisson had reached a depth of 70'. One of the workmen during the morning shift complained of a violent pain in his abdomen to which he succumbed immediately. This was followed by a similar case which also became fatal. This resulted in the frightened workers refusing to work and God alone knows how he was able to get them

round, again. Victims who survived this felt "as if the flesh were being torn from their bones."

On the Brooklyn side caisson there were many cases of paralysis. The medical profession at that time was at a loss to come to the rescue of the poor affected workmen.

It required iron will-power and supreme faith in providence to keep up the morale of the workers and make them work willingly and energetically and Roebling did all his best to achieve this. In fact he spent more time than any worker in the caisson until he fell a prey to the disease. There was little hope of his recovery but his undaunted courage made him recover from that. In a few days he went into the caisson against the wishes of his workers and lo! he collapsed again! This time he was practically paralysed. He literally lost his sight, hearing and voice. He had no illusions about recovery and at the prime age of 35 he became a *crippled wreck*!! Altogether the Brooklyn bridge cost 20 lives and the noblest of them were the father and the son. Who, in this world, now knows about those 20 martyrs without whom the city of Brooklyn would have been a desert?

His troubles were not over; Rather this was their beginning. His work was constantly impeded by lack of funds and men. Roebling's foes started a campaign that he was physically unfit to be in charge of the work and at one time he was about to be removed from office by the executive committee.

All through the critical period when he had neither completed his father's dream nor had any happiness in life, his wife was his constant support. She learnt engineering, prepared a paper describing his services towards that Bridge and read it in the American Society of civil engineers which created a sensation and won him back his post as Chief Engineer. She was both her husband's nurse and his chief of staff for years. She visited the work daily in his place, made technical reports on its progress and in short acted as his deputy in the profession.

Such was his passion for the completion of the work that cripple as he was, he used to watch the progress of the work with field glasses through the window near his bed. He saw towers rise 278' until they almost topped the spire of Trinity Church, the then highest building in New York. It took 5 years to complete each tower. Through his glasses on August 14, 1876. Roebling saw the first strand of steel wire hung in its graceful curve from tower to tower. A few days later he saw the foot bridge for workmen put

across the river and the sight of the first man crossing the river simply elated him. Who can feel the happiness at the sight of the creation of his dream coming to life better than the very architect whose toil and sweat had been the cause for this masterpiece!! The erection of the bridge was done rapidly afterwards. Each of the 4 cables contained 19 strands, the maximum used till then—each strand made of 200 miles of wire. Early in 1883, with his wife at his bed-side he witnessed the opening ceremony. He saw the huge multitude thronged on both ends to cheer the silk-hatted dignitaries marching across the river with the guns from naval vessels booming approach his house to pay their homage to the great architect.

Washington Roebling never recovered his health. By dint of courage and strength he managed to lead an active life to see the bridge, his father's dream, fulfill its role in building America. This 65 year old bridge is now carrying 3 times the load for which it was designed because of the high factor of safety of 5 provided in the design.

Brooklyn bridge is more than an engineering feat of steel and stone. "*It is a victory of the human spirit.*" Years have passed since its construction. The brain behind the bridge construction is no more. Yet it stands even to-day and will stand for centuries to come as a colossal structure with the innumerable vehicles and pedestrians passing over it, serving the teeming millions of America. Who knows how many among them know the story of the great builders on whose blood this bridge was raised and pay their homage to these great souls?

The Quick and the Dead

It was an unusually calm night and the whole world was floating in the flood of bewitching moon-light. Except for the rolling of the sea our barracks were quiet. Since we had to go to the range early the next morning to practise 'Bren gun firing', most of the cadets went to their beds early. I was about to sleep when one of our officers came there like a whirlwind and issued orders to be ready within five minutes, in field-dress and with full equipment, to launch a surprise attack on the enemy. It was to us like a bolt from the blue and many of our cadets began to curse the officer and conjured all the evil spirits to light upon his head. The next moment

the whole barracks turned into a volcanic eruption. Ten minutes passed, the whole platoon was standing in front of the armoury, fully armed, awaiting the orders of the platoon Commander to move. I was one of the Bren-group commanders and also 2 I/c of a section. "Platoon, prepare to move! advance!" The word of command was given, and the next moment, the rhythm of our footsteps floated to the far off mountains rending the ear of the still, sad night.

We were marching through a road which ran northward winding up here and there and all the time hugging the sea-coast. Tall spreading trees stood on both sides of the road making a canopy over our heads. The moon was up above in the sky and moved along with us with her royal train of laughing stars. The sea was calm, under the effulgence of the moon, its perennial and sparkling water surface looked like a magical silver-land. The night was still and the passing chill wind kissed our foreheads when we marched. The only sound we heard was the resonance of our footsteps. An hour and a half passed since we left our barracks and presently we entered a thick grove. We proceeded a couple of hundred yards further, watching both sides carefully, expecting every minute the sudden appearance of the enemy. "Platoon, halt!" ordered our commander. We halted and stood like living statues without any sign of movement. Further order came from our commander to disperse and we assembled under the dark shade of a tree. After a brief conference, all the senior officers went away to explore the possible route that the enemy might take. All of us sat down under the tree, and many of our friends lay down on the ground to refresh their weary limbs.

I proceeded some twenty yards away from there to a secluded place where stood a pair of cocoanut trees, and I laid myself on my back under their shades and gazed at the moon. It was strangely pale and it seemed to my vision like a pale princess weeping over the slain body of her knight. Strange and mysterious thoughts began to crowd into my brain. Presently I fell into a profound contemplation. I did not know how long I had been in that contemplative mood and only the hurrying footsteps of our officers who were returning from their exploration of the field made me come out of my reverie. All the officers returned to our 'assembling-area' and having given us a brief sketch of the ground, ordered us to take defensive positions. The next moment all of our men disappeared like a flash behind the tall bushes. "Come on, Raghu! hurry up!" snarled my section Commander and my legs dragged me mechanically to the shade of a nearby tree. I stood a while under the tree looking around me for a suitable cover

and presently. I discovered two small mounds very near to me, with hollow ground between them. I hurried to that place and took a lying-position in the hollow ground. I cocked my rifle, fixed the bayonet, applied my fore-finger to the trigger and kept a vigilant eye expecting every moment the sudden appearance of the enemy.

There were two small coconut trees in front of me, each apart from the other, some twenty yards away from me. I fixed them as my 'arcs of fire' and looked through them intently. What a wonder! Many a strange and grim picture arose in the void and passed like mysterious visions before my dreamy eyes. The fleeing Germans chased by the 'red army', the grim-faced Americans on their retreat from the Korean front, the burning cities of Japan and a number of other dreadful pictures painted by the baneful brush of monstrous war presented themselves before my eyes. I closed my eyes and contemplated the evils of war when suddenly I perceived a freezing chill passing from the mounds to my heart. I was startled and looked at the mounds intently. A sudden gush of wind tossed the branch hanging over my head and the moon light fell on the mounds. O God! they were not mounds but evidently a pair of graves, the eternal beds of departed souls!

'A rustling sound' and 'peels of laughter', quite evidently not resembling any earthly sound. I summoned up all my courage and raised my head slowly to see the cause of the mysterious noise. Ah! what should I say? Two unearthly figures were standing before me. I looked at them with great surprise and the fear that had possessed me a couple of minutes before strangely left my heart. One of the spirits was a young woman endowed with all the beauties of the universe with a celestial lustre around her person and the other was a young man; though very beautiful, his bearing was grim and austere and he was in the attire of a hermit. I tried to smile at them, but the young goddess shunned my presence and floated away, like a white cloud. But the hermit drew near to me and sat by me on the mound. He placed his hand on my shoulder and smiled at me. As soon as he touched me, I felt as if I were transformed into a celestial being and the whole weight of my body was reduced to that of a feather.

"Friend", he called me gently, "I understand your curiosity and if you don't mind to lend me your ear willingly, I will discover to you my sad and mysterious story," said he. I nodded as sent and he proceeded to tell his story.

"Friend! It was fifty years ago, I came to this place as a young man, just as you see me now, in the course of my pilgrimage visiting every

PLACES OF INTEREST

sacred place of this country as an ardent pilgrim and observing penance to attain the bliss of heaven. The beautiful scenery of the place captivated my artistic mind and I decided to stay here for some days. You see, there is a small mutt in this grove, very near to us (when he said this he pointed to the east raising his hand and his brows and though it was night, still I could see the white stone wall of the mutt half hidden among the trees) and it was in that mutt I had been staying.

Two weeks had rolled off without any remarkable incident and during that time I had been exploring all the beautiful places around and the distant mountains surrounded by heart-thrilling scenery. One day after that when I rose up from my morning meditation, I saw to my great surprise a fresh lotus-flower lying at my feet. I had seen a beautiful pond in the west corner of the grove with abundant water-flowers which almost covered its entire water surface but it was two furlongs away from the mutt. Certainly it could not have been brought by the wind. Who else could have brought it there? I determined to find out the mysterious being that had brought me that flower as an offering. The next day I finished my morning meditation very early and was indulging myself in feigned meditation. Suddenly I felt the touch of soft fingers on my feet, which made the entire frame of my body, nay, my heart, my soul flush in rapture. I opened my eyes;—what a sight I witnessed before me! It was not a dream! nor was she a fairy queen; but she was an earthly goddess on whom the creator had showered all the graces of heaven and earth and Mother Nature had endowed her with all the beauties of the universe. When I was gazing at her with devouring eyes, she was slightly trembling at the thought that she had acted wrong. Before I asked her anything, she entreated me in a trembling voice to forgive her offence.

“What offence have you committed?” I asked her.

“I placed this flower at your feet without your consent,” she uttered or rather warbled like a nightingale.

“But why did you do this and take so much pains to bring this flower to this poor hermit?”

“Because I love God and He loves you” with these words, she hurried away, and in a second vanished among the trees. I looked at the direction she went with an inexplicable aching joy.

After that, everyday she brought me not only lotuses but also all sorts of beautiful flowers and I accepted them with much gratitude. The waves

— C. Mahadevan, E-4. C

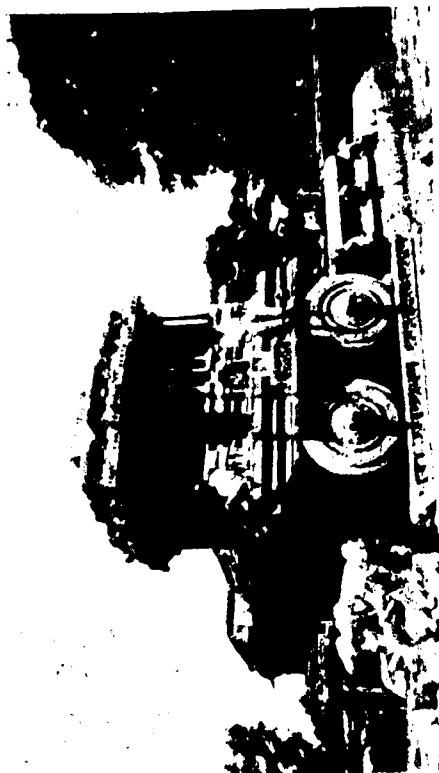
Western Tower of Madura Temple
— K. P. Krishnamoorthi

— Mr. M. V. S. Mony

Chamundeeswari Temple, Mysore. — S. Sethuraman, E.

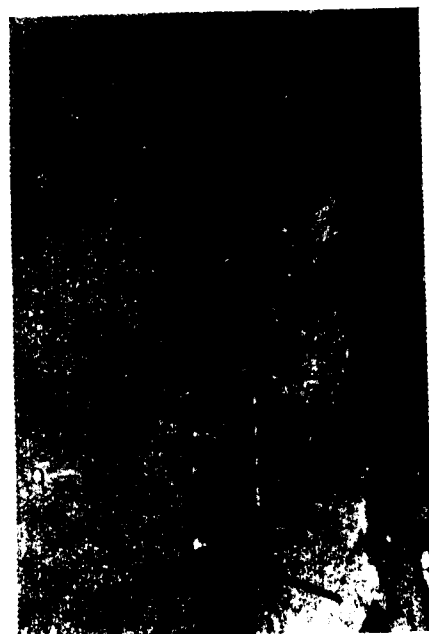
Hampi Ruins. — C Mahadevan, E4 C

Ogee-Curve Tungabhadra Project. — S Sethuraman, E4 C

Gunavaram Aquaduct. — Constructed by Rao Bahadur P V Raju

Aquaduct Tungabhadra Canal. — S Sethuraman, E4 C

of time rolled off into the tide of eternity and I was not unaware of the dreadful fact that day by day in spite of my strivings her image was creeping into the inmost shrine of my heart.

One morning, when she came to the mutt with a basket hanging on her arm, filled to the brim with fresh and lovely flowers I asked her why she was always lonely without any friend or companion while thousands of souls were craving for a word from her ruby lips. She looked at my face for a moment without uttering a single word but her face reflected a thousand thoughts passing through her mind. At last she said in an astonishing definite tone that she should not own any friend or companion in this world except one whom she had been keeping always in her heart and with whom she would live and die. I was astonished at her reply and even in my unselfish heart I felt a kind of jealousy towards that fortunate one who attained the grace of Leela; yes, that was the sweetest name of that earthly goddess.

“Will you tell me who is that fortunate one, Leela?” I asked her not without a trace of envy.

She looked at me kindly, a winning smile hanging at the corner of her angelic lips and began to speak. She uttered every word with full meaning in a tone so powerful with magical sweetness.

“Ah! Sudarsan, don't you know the one whom I have been praying for three months strewing at his feet flowers steeped in my love?”

For a moment I had not believed my very existence on this earth. Ah! Heaven! would there be any power on earth to bridge the dark abyss between a hermit and the only daughter of a Zamindar whose wealth and power held in awe the whole Cannanore City? But who can resist the eternal force of nature? The mortal effort to shut up love from the human heart is nothing but a fruitless effort of preventing the surging waves of the hoisterous sea, by raising a sand wall.

Days, weeks, months rolled by. One evening, O! the most fatal and woeful evening, I was waiting for my sweet Leela. I heard a rustling sound behind a bush. I thought that my earthly Venus was hiding behind it to deceive me and I wanted to catch her to her surprise and tease her for her folly. No sooner did I draw near the bush than I saw a flash before me, next I heard a shot, an agonizing cry and hurriedly receding foot-steps among the bushes. All happened within a second and my divine love, sweet Leela, lay at my feet like a faded flower of winter.

"Ah Sudarsan! my father discovered our love—He conspired for your ruin—and—I hurried here to warn you of that. But—but—I was too late.....Forgive my father's sin" implored Leela in a feeble tone that rent my veay heart.

"You were not too late, Leela. You saved my life at the cost of your's, but don't think there is anything for me to live in this world that ruined you. Wait a minute; I will join you in your eternal journey." I plucked a poisonous leaf from a plant nearby and sucked its juice. In a minute, ah, how happy we were!

"The world, which ruined us when we lived, joined us after our death. These are our graves which you are seeing now." The last words sounded in my ears as if in a dream. How strange it is! "Yes! indeed it is a divine love!" muttered I in a dreamy voice.

"Mr. Raghu! find out some other place to crack your jokes. I ask you which is your 'arc of fire' and you say "indeed! it is a divine love." Be serious while you are on parade" thundered a familiar voice. I opened my eyes slowly and to my great horror, I found our captain standing before me with a grim face.

"No.....Sir.....that is....." I faltered.

"I know you, sir," said the captain and walked away. I stood under the tree for a while and hobbled back to the rendezvous, still my heart lingering on the immortal love of Leela and Sudarsan.

Coloured Prints

Colouring the photographic prints was a long attempted problem by curious chemists. Success in this field can be said to have been achieved only in the last decade. Instead of the old process of inorganic toning, at present, the applications of organic dyes are increasing.

A photographic print consists of an image of fine grains of silver held on the paper by an emulsion of gelatin. Silver, though in the ordinary sense, is a white metal with a brilliant lustre, is black in colour when precipitated from a solution on a finely divided form. The process of colouring by inorganic toning, consists of allowing the print to react with certain

chemicals, which will replace the silver with a coloured insoluble salt. An advantage of this method is that the coloured salt is deposited only where there was silver in the image; also its thickness is proportional to the thickness of the original silver. This method leaves the highlights and supporting paper white; and reproduces the contrast accurately. The only disadvantage of this process is that only a limited number of colours can be obtained.

Dyeing the grey silver image may be done with organic dyes, in which a variety of colours is possible. But for this purpose, the silver must be changed into some compound which will react with the dye. The re-agent used to accomplish this purpose is called a mordant. After mordanting the print, it is treated with a water solution of any dye to form a fast colour. The choice of the dyes is wide, the chief among these worth mentioning are the Guinea Green B, and Methylene Blue.

The mordant used with great success consists of uranium nitrate, orealic acid and potassium ferro cyanide. The uranium salt formed is of chocolate brown colour, so that the colour of the dye is strengthened by a brown background. As a result, the print dyed with the use of this mordant gives a fairly good reproduction.

Another mordant consists of potassium iodide and potassium ferro cyanide. The image of the silver iodide that is formed by the use of this mordant is almost colourless. Hence when the silver iodide image is treated with the dye a print of the dye with a white background is obtained, which is not very good looking.

A third mordant contains copper sulphate, potassium citrate, acetic acid and potassium thyrocyanate. This mordant is unsatisfactory owing to the tendency of the deposited copper salt, to dissolve in the water to some extent, which leaves the final product slightly blurred.

The advantage of dyeing over the process of colouring by inorganic salts, depends on the fact that an almost infinite variety of colours can be obtained. Even when using only a few dyes, a great many shades of colour can be obtained by using mixtures of the dye solution in varying proportions, or by allowing the print to react in turn with two or three dye baths. It is also possible to dip a print in and out of several baths until the desired colour shade is obtained; a procedure which is not possible in an inorganic toning due to greater speed of reaction. Also, if a print assumes a deeper colour, than intended, some of the dye can be bleached out with a dilute solution of Ammonia. The disadvantage with dyeing is that the depth of the

colour produced does not vary in accordance with the intensity of the original print. But this drawback is not exhibited when the uranium mordant is used. Prints of more than one colour may be obtained through the process of "double toning". After the print is mordanted and dried, one part of it is shellacked and the other part is treated with a dye. The shellac is then removed with methyl alcohol or acetone. The dyed part is now shellacked and the other dyed with another dye of different colour. It is advisable to shellac the finished print, to protect it from the action of hydrogen sulphide usually present in traces in the atmosphere.

To get a good coloured print, however, practice is the most essential thing as in glass blowing, and it is only by experience can we hope to reach our final goal.

A Note on Industrial Psychology and Industrial Management

One great service that the modern industrial psychologists have done is to stress the fact that time and motion studies have as one of their objects the reduction of the fatigue and the strain inseparable from work. In fact, several studies of fatigue have been undertaken and from these studies we can find out whether there has been any decrease in output per man per hour or whether absenteeism amongst the workers has become more pronounced or whether there is any deterioration in the quality of work turned out (such deterioration being easily noticed from what is called qualitative control of production now undertaken with the help of statisticians in many western factories) and whether fatigue has set in. Among the several incidental advantages of such studies undertaken in West European countries we may notice that there has been now a growing recognition of the importance of lighting, heating and ventilation in factories. Unfortunately, lighting which is easily the most important factor conducive to the efficiency of the worker has been ignored and continues to be ignored in plants in West European countries. Among other revelations of these studies we may notice the influence of mental attitude on output per man per hour. Investigations conducted by Western Electrical Corporation reveal (1) the close relationship between home conditions of girls and their performance per hour, (2) that outside influences tend to create either a buoyant or depressed spirit, (3) that the mental attitude of the worker towards his foreman and towards his management is the biggest factor influencing his output, and even in factories where work has been

standardised and the normal work expected from the average worker has been estimated, the attitude of the worker is often responsible for his pursuing a policy of go-slow though it may result in decrease in his average earning per week. The influence of adventitious aids like folk songs has been long known in our country and many of us are familiar with the influence which such songs have especially on the work and output of agricultural workers. I do not know whether investigation on any large scale of the influence of music on the efficiency of a worker per hour has been made in foreign countries but as far as we are aware such factors as music have certainly a good deal to do with the reduction of fatigue inseparable from work.

Some publicists have suggested that each individual worker has a natural rhythm or speed of movement that permits him to work with the least effort. They have, therefore, urged that individuals should be permitted to work on this speed alone and that no extraneous force for example wage incentive was necessary to induce the individual to work faster than his natural rhythm of work. Possibly disastrous consequences may follow if the worker's average pace of work is accelerated. In fact it is this apprehension that was responsible for Mr. Bevin in Britani (sometime Foreign Secretary in the British Labour Government) to declare that high pressure work may make a man prematurely old at 30. But the fact is that specially in our country it is very difficult to change workers' habits. Workers' habits can be changed only slowly and that possibly only with the co-operation of the workers. But the management can play a very effective part in slowly bringing about the necessary psychological change for the worker so that he may in the long run cheerfully submit to either alterations in the layout of the factory or in the distribution of machines, if he is made to perceive that such alterations are likely to reduce the strain of his work and increase his efficiency and incidentally his earnings.

I list below some of the more important suggestions found in text books—suggestions which if carried into effect by managements may put the least possible strain on the worker.

1. Machines and equipment may be so arranged as to require the least possible movement on the part of the worker.
2. Use of special spectacles may be prescribed for very fine work.
3. The height of the work place and the chair may be so arranged so that alternate sitting and standing at work are easily possible.
4. The chair must be of the type and height to permit good posture.

5. The hand should be relieved of work that can be done more advantageously by foot-operated devices. Two or more tools should be combined wherever possible. Tools and materials should be pre-positioned whenever possible. Where each finger operates some special movements such as in typewriting the load must be so distributed in accordance with the inherent capacity of the fingers (in spite of the enormous pain which manufacturing companies of typewriters have undertaken we still hear from time to time proposals for new key-boards in order to reduce the strain on fingers of the typist).

Handles such as those used in large screw-drivers should be so designed as to permit as much of the service of the hand to go into contact with the handle as possible. This is specially necessary when great force is used in using the handles.

But we have to admit there are several practical difficulties specially in our country in adopting some of the suggestions made by West European time work specialists. In the first place we have to discover a certain average type of worker (making provision for above average and for deficient type of workers) and then prescribe the basis of remuneration for the average worker. Our average is likely to be particularly low and if our wages are made strictly in proportion to the low average, low average efficiency may come to be stabilised. It would, therefore, be particularly a task for governmental enterprise (as distinct from private enterprise which cannot afford to take such risks because of their anxiety to earn profits) to start providing some kind of incentive wage which may induce the workers to put forth great effort; but then as many of our workers are not educated there is the practical difficulty that the so-called wage incentive may not operate in our country. In fact in certain regions increased wages have led to increased reluctance to work and increased absenteeism of the workers; for workers content with their traditional low pattern of consumption are not anxious especially in rural areas to cultivate new needs and multiply other wants. There is again the problem of continued employment of old workers in our country. Some of the old workers either in shops or in restaurants or in theatres continue to be employed more because of some kind of sentimental relationship between the managements and them than because of their efficiency. It would be rather difficult to destroy the sentiments; and experiments in the direction of dispensing with services of old personnel under the present social set up have to proceed necessarily slowly because younger men who may be called upon to replace them may prefer leisure to work rather

than work to leisure. But if slowly our workers are educated to perceive the intimate connection between the increased output and improved methods and appreciate the fact that modern methods of scientific classifications and remuneration of labour have as their object the reduction of fatigue they may be slowly persuaded to fall in line with the views of the management. Fortunately, the trade union movement in most parts of the country is not militant and fortunately, we can also experiment in the first instance by offering an increase in wages and then following up the repercussions of such increase in wages on the efficiency of workers. If we find the bulk of average workers react healthily by increasing their output we can then organise the time studies of labour but if they do not react healthily then we have necessarily to be content with a slower rate of adoption of time studies. Different regions have their different peculiarities in the matter of psychology of workers; and methods successful in one part of the country may not be successful in other parts of the country. But if a case record is maintained of both successful and unsuccessful attempts on the part of the managements such case records if exchanged on an All-India basis may provide fruitful lessons both as warning and as examples. I would submit that while it may be dangerous to hustle through with haste these West European methods on a universal scale in our country it would be equally disastrous to sit idle with the traditional set up and not attempt more in this direction. Though industrial psychology may be a new subject, like any infant subject it is a perpetually growing subject, and our country should do well to explore its possibilities, in this era of international competition.

Seeing the Invisible

The latest tool of Science which is of immense use in the modern era in the exploration of the unseen is the electron microscope which enables the scientists to see the hitherto invisible objects, the tiny viruses which are the sources of pneumonia, and influenza, the infinitesimal roughness of an airplane engine's highly polished surface, and fine particles which are millionths of a millimetre. It has been brought to perfection by the Canadian and American physicists. It is an application of new discoveries in electronics to the old principle of the microscope. It has opened to scientific research many fields about which scientists were only guessing before. This was not

due to lack of interest but due to the inability of detecting such minute objects even with a powerful microscope.

One of the first problems that the new instrument had to solve concerned rubber. Scientists were able to find by means of trial and error methods that the addition of a sooty powder greatly increased the strength and durability of rubber. By such means it has been possible to increase the life of automobile tyres from four or five thousand miles run to thirty or forty thousand miles run. It was not possible to offer a theoretical explanation for this. Some scientists were of the opinion that these particles must be covered with small toothlike notches that held together the rubber particles firmly. But this theory could not be verified by experimental means since the dimensions of the particles were too small to be observed even under the most powerful microscope. Consequently it was not possible to carry on with the study of the improvement of the quality of rubber any further. The problem was brought to the notice of Professor Burton who was then working at the University of Toronto with an electron microscope. With its means the particles were photographed. They were found to be much smaller than what had been surmised before. As a consequence of this experiment the scientists were able to explain the action of carbon black on rubber. Also the importance of Burton's microscope in such studies was established as a practical and efficient tool.

The development of this instrument is mainly due to the increasing search for the discovery of something that would enable man to extend the domain of his vision. The development of the high power optical microscope had made possible much of the spectacular progress during the early years of this century. But for such improved tools *Pasteur's* work would not have been possible. Scientists had to face the problem that objects on which they required more information were undetectable even with one most powerful microscope. Further it was evident that they would continue to be invisible as long as the source of illumination used was ordinary light.

The reason why it should be so is inherent in the very nature and properties of light. Physicists have arrived at the conclusion that light is propagated as very tiny waves. An object becomes visible when it interrupts these waves. If the disturbance caused is small the object cannot be seen by the naked eye but it can be seen with the microscope. But in order that it may be seen at all its size must be at least of the order of a few light waves. Objects whose size is less than half the wave length of light cannot be seen at all since the wave passes around it without any interruption.

Thus two sorts of difficulties had to be overcome before scientific progress could be achieved in the field of seeing very tiny things.

The first difficulty is that optical microscopes can be used to view only objects which are larger than one half the wave length of light. But modern science has to do with minute particles like molecules and atoms. Scientists are exploring the behaviour of colloidal substances which include such familiar substances like blood, rubber, fog, smoke, zelanin and starch.

Also it had become evident that the agencies which cause many diseases are micro organisms.

The second difficulty is that small objects which may be visible with the optical microscopes presented blurred surfaces even when viewed through instruments of the highest power.

Since the visibility of an object has a limiting factor in the wave length of the light by which it is observed small objects could be observed in detail only if a source of light emitting very small wavelengths could be formed. In 1932 two German physicists Max Knoll and Ernst Ruska found that electronic waves emitted from vacuum tubes could be used for viewing small objects. They then constructed a microscope with which they saw blurred images. A year later Ladislaus Marton, a bacteriologist at the University of Brussels got the same result.

The first workable instrument was constructed by Professor Burton of the University of Toronto and two of his students James Hillier and Albert Prebus. Even though handicapped by limited funds at their disposal they overcame many obstacles and strove their way to success after surmounting many difficulties. But the structure was eight foot high and the cost also was enormous.

During the past few years scientists in many American Universities and private laboratories have been at work and have now perfected an instrument which is only sixteen inches high and the cost is only half that of the eight foot model. The electron microscope has spread and many baffling scientific problems are being unravelled.

Many important results have been obtained. Through the wonderful properties of the electron microscope chemists are able to study the details of reactions which have defied exploration by making use of any other technique. Some of these reactions are important in the field of medicine and physiology since they are concerned with vitamins and hormones which are responsible for many of the functions of the human body. Others are concerned with the

manufacture of industrial products such as octane gas, plastics and other compounds.

In the development of new synthetic materials in industries also, the electron microscope has given results. Various types of fibres such as cellulose and rayon are being studied and when a better knowledge of their surface characteristics becomes available the quality of the textile products could be improved. By a thorough knowledge of the particles in paints and dyes, improved methods of printing and dyeing are sure to be developed. The deposit of particles of silver bromide during photography has been observed with the electron microscope and the field of photo-chemistry has been extended. Lens aberrations are studied and efforts are made to reduce them.

Metallurgists are using the instrument to study the contents existing on the most polished surfaces. In the aviation industry the parts have to be measured up to one thousandth of an inch and for this the instrument is made use of.

Plant growth is also studied with reference to the type of soil and this is observed with the electron microscope.

The structure of the teeth can be studied with the instrument. It is possible to see a pneumonia germ magnified thirtyfive thousand times. Further some viruses have been observed within the range of the instrument and this knowledge may contribute in a substantial manner towards finding specific remedies for tuberculosis and influenza. Little has been done in connection with cancer using the electron microscope owing to the difficulty in obtaining samples of living tissues which are very soft.

Even wider applications can be found. But experience reveals important limitations. Since the presence of air disturbs the electronic waves a perfect vacuum has to be obtained. But in a vacuum organisms change their shape and so it is not possible to decide what will happen under ordinary atmospheric conditions. Another source of disturbance is the temperature produced by electronic waves in which the living organisms are killed and only the charred surfaces of substances are exposed unless these difficulties are surmounted the usefulness of the study of organic substances will be limited.

Man's understanding of nature has expanded to a greater extent than before. As it is possible to control and use what has been understood it may be said that control over the processes of nature has become possible to a greater extent and this utilisation of nature's resources is enlarged greatly.

Agony - A Short Story.

It was a dreadful night and the weather was filthy. There was quite a little stir outside.

"Will you return home to-night, Kumar?" asked his mother anxiously. "I shall wait up for you".

"Now look here, mamma", broke in Kumar taking her by the shoulders and smiling down into her kindly old face. "I hear it is a serious accident. The thing looks like being a long job. So, do go to bed at the usual hour. I shall return sometime to-morrow. A doctor's life is at the disposal of his patients."

Giving her face a little pat, he turned and opened the door. A moment later he was heading against the blustering wind to the neat little garage at the side of the house. His mother stood in the open door-way until his two-seater had passed out of the short drive on the road. With a sigh she closed the door and went inside immersed deeply in thought. She was greatly perturbed by her son's over-work. Ever since Kumar's father had died she had been looking after him with an increased care and affection and was trying her best to watch over him. Something had happened to Kumar when he passed out of the medical college. He seemed like one possessed. Nothing interested him in life except his work.

It was half-past nine when Dr. Kumar arrived at the hospital. He hurried to the sick room where the nurses and others were surrounding the injured persons. Pin-drop silence prevailed when Dr. Kumar made his presence there.

"Hullo! doctor, the case of the gentleman is hopeless. It is better if we turn to the lady and save her at least" broke in one of the nurses.

"Is it a motor accident?" asked the doctor enquiringly.

"Yes sir," replied the Ambulance officer gravely and went on. "That aged gentleman was driving his car towards the town with his daughter in. It seems he applied the brakes near St. James' Church rather suddenly to avoid a passing bus; the car dashed against a lamp post and the occupants were thrown out. We rushed to the spot on information and rendered first aid to the injured. But the poor man succumbed to his injuries just when we brought them here....."

"All right, let us not waste a moment," said the doctor and asked the unconscious lady to be carried to the operating table.

When the white cloth that covered her face was removed Dr. Kumar felt a terrible shock and was startled for a moment. "Neela" cried he in amazement. Was it Neela? He could not believe his eyes under the powerful lights. He closed his eyes for a moment and stared again at her face. Yes, it was his college mate, his beloved companion, NEELA..... about whom he had heard nothing for the past ten years. Why, he had given up all hopes of her since he became a professional doctor.

"What is the matter with you, doctor?" asked a nurse with great concern.

"You know these people, doctor?" exclaimed another at the same time.

"No, sisters, I was just excited by the injuries" broke in Dr. Kumar suddenly and managed to conceal his dismay and pretended to be his normal self.

Instantly the operation began. Neela (for that was her name) had sustained three major injuries, one in the head and two in the stomach. Dr. Kumar with his face encased in a gauze mask was moving near the operating table. The two nurses in spotless white were standing by, ready. It was one of the fatal moments which demanded all his efforts. Success would mean saving the life of his beloved Neela. Failure.....he could not think of it.

When the operation was approaching the crucial phase there happened a fateful thing. All of a sudden the lights failed unexpectedly and this upset all the efforts of the poor doctor. His face grew pale and he took deep breaths. He sweated. He didn't know what to do. There was confusion for some minutes when one of the nurses went out and brought a lantern. Dr. Kumar at once moved to the operating table and felt Neela's pulse and her heart suspiciously. Alas! She was cold as ice and there was no sign of life; the last flicker of her life's candle had just gone out.

It was a big thunderstorm for Dr. Kumar; and his brain swam in his head for a moment. He felt a sense of utter frustration - cheated of a happiness which he deserved. With disgust and disappointment he walked in a dream to his private room and threw himself in a chair. He was unconscious for some minutes.

It was while studying Inter that he came into contact with Neela for the first time. She was the most beautiful girl he had ever seen. There

was a languid charm in her movements, a grace in the flutterings of her dress. So many lovely evenings he had spent in her company and she liked him most of all her friends. Kumar was happy to have a companion like her and he often used to think that his life would be empty without Neela.

Two years rolled on rapidly and both Kumar and Neela had written their Inter examinations. It was half-pleasant and half-unpleasant when they parted from each other for the vacation with great hopes.....perhaps to build their future.

Neela and Kumar were successful in the examinations and they intended to join the Medical College that year. Slowly summer passed. Kumar got a seat in the Medical College and was expecting Neela there. Days passed but she did not turn up. There was no response even to his letters. Months passed and Kumar was worried much. At last he got a letter from her that almost broke his heart.

It read:

Dear Kumar,

Forget me. I am no longer yours. I am.....married. Forgive me.

Yours that was,
Neela.

The hooting of cars and the arrival of Neela's husband and her relatives woke Dr. Kumar to the scene around him.

"Neela crossed my life for the second time" were the words that sounded in his half-parted lips when drops of tears rolled down from his eyes.

It was all over now. All over, except for the agony and the heart-ache that were ever to be his lot.

In the Wake of Freedom

Freedom has come to us at last after a long process of political evolution, replete with slavery, travail, and toil, but we are still a long way from consolidating it. As a nation we have not yet fully awakened to the new responsibilities cast upon us. We do not sufficiently appreciate the emergence of new values and new conditions which require a re-conditioning of our outlook, and a new functioning as a nation and as individuals.

Discipline and the proper organisation of public-opinion, which are the basic requirements of the hour, on which we have to rear the edifice of our

new republic, are sadly lacking in us, and we are distraught and caught in a morass of confusion. Under British Imperialism discipline in the country was maintained by instilling in the nation a fear of the sovereign's power. In the new Republic which is a Nation State the true ground of discipline is love of the country and an apprehension of what would happen to the country and the people if through indiscipline we become disorganised and weak and expose ourselves to the risk of foreign invasion and renewed slavery. Under foreign domination we could only have careers and that is what our educated men and women tried to achieve. A career was not direct service to the country or to our race or culture. It was only service to a Government which was not a national Government. In the new set-up service supersedes career. Officials are also in the service of the country as much as those who are not. Every citizen has to serve his country. That is the essence of patriotism in a free country. To those engaged in politics, politics itself is a means for aspiring to office. In the place of promotion, protection and progress become the motives. All discipline implies the subordination of the judgment of the ranks to that of the captains and leader. Democracy has no meaning otherwise. You may change a leader on grounds of public necessity but not for creating a vacancy which you may fill yourself. While leaders are there, they must be allowed to lead. Democracy cannot do without leaders any more than an army can do without the commanders.

Under a Nation State, we are all living under the laws of our own Government and are fulfilling its wishes. There is no question of our losing our self-respect, because it is a case of obeying a will higher and better than our own. The need for discipline is as great in the army as among the people. Corruption is a greater danger to the state now, than it was under foreign rule when the defence of the country and its security was in the hands of others. A society which is corrupt will in its turn corrupt the Government, and both will corrupt the army. In a democracy armies are not mercenaries. They cannot fight unless they are sustained by a moral conviction that they are fighting for a right cause, and good armies cannot shed their blood and hazard their lives for the sake of corrupt and inefficient governments. So, such a state of affairs sooner or later will lead the armed services to take to politics and revolution. So the need for character is greater than ever. Not without reason has it been said that the price of freedom is eternal vigilance. We have to be externally vigilant in order to safeguard our hard won freedom and consolidate and preserve it. Our great leaders are always harping on this. We hope that the present demoralisation is only a temporary phase and will soon pass off. What our leaders

Jawaharlal Nehru and Sardar Patel have achieved in the foreign and internal spheres are no mean achievements. They have wrought wonders in the face of the most adverse and exasperating conditions, and that, in a very short span of time in a country's history. The merger of the innumerable states, each with a different historical and cultural background, and the geographical consolidation of the country have been one of the most splendid achievements of our great leader Sardar Patel. In the economic sphere also we have advanced a great deal. The inauguration of great irrigational projects like the Damodar Valley Project hold great promise for our future economic prosperity and opens up vistas at once inspiring and thrilling. But all these have to be sustained by effective social consolidation, and unless this is done, the future cannot be secure.

Our people are still in the main under the domination of tribalisms and localisms. This won't do. Unless we achieve social consolidation and integration enemy propaganda will split our ranks when the test comes and weaken us into defeat. The blasting effect of propaganda is as powerful in the moral field as in the material, and when social solidarity gives way or crumbles in the face of danger, military and political disasters are the natural results. At present, we are living in a most unique period of our country's history. For the first time in her great history India is a Sovereign Democratic Republic. We must note that since the downfall of the empire of the Mahrattas and Sikhs no Government had existed sufficiently important and indigenous, because we came under western rule. Another fact in our history is that since the Mauryan empire upto the time of British rule no Indian State existed which was co-extensive with society. Though we endured as a society, we did not cut much of a figure as a polity. It was one big society divided into a large number of small states which were unable to come together even under the direct threat of foreign invasion. But to-day we have a state almost co-extensive with our society.

However there is violent criticism from some quarters that some of the new laws are very much in advance of public opinion and that they are harmful to the people. What can the Government do, if the citizens do not realise their duty? Are we to repeal the laws so as to conform to popular opinion, or are we to educate the people and lift them to the level of the laws and the requirements of a modern State and Society? These problems can be solved only if the citizens realize their new responsibilities and duties under the Republic and act with balance and enlightenment. This is real nation building work in which every one of us can co-operate irrespective of our positions. In our country to-day the needs of modernism and progress

require law to be ahead of average public opinion. It is the primary duty of the educated to bring up opinion and conduct it to the level of laws. It is of great relevancy here to stress the importance of educating the people on such vital questions as prohibition and untouchability. In the task of weaning the people from the evils of drink, mere legislation is not enough.

The recent adoption of the constitution of the Indian Republic is one of the most significant events in modern times. It is the longest and most elaborate constitution known to history so far. Under our peculiar circumstances this is unavoidable. Mere general principles would not have sufficed. Legislatures formed under the constitution have had to be incorporated wisely. Our great leaders acted wisely and took a new direction under the stress of historical realism. India is not so unitary as the United States or England to be left to the guidance of a few general principles in the hope that a stable, vigilant and integrated public opinion would apply them progressively with sagacity and moderation.

Since 15th August 1947 we have faced many problems. Defence and its requirements, military, scientific and industrial needs, and food and refugees, communist activities calculated to undermine the peaceful governance of the country, labour strikes such as the Railway strike, and the subsequent threats in the other vital national spheres. It is only by a miracle of endurance and wisdom that our leaders have been carrying on the *Government during such turbulent times.*

One of the most glorious chapters in our constitution is the one dealing with the Fundamental Rights of the Citizen. The authors of the constitution have provided in those clauses and sections all that is possible.

Adult franchise forms the basis of our constitution. The thought comes natural especially when the country is in the throes of her first General Election. It is a very big experiment we are making. Even the authors of the constitution had mentioned this as a 'leap in the dark'. We are far from believing it is going to fail. Not in the least. To make it a successful experiment, we have to put forth special effort. It cannot be overlooked that vast masses in the country still remain illiterate and semi-educated. One can be educated without being literate. We can spread knowledge through other means than books, schools and colleges. We must organise both our schools and other educational institutions. Freedom inaugurates a new life for the people of the country; it enjoins a new study of values, and a new type of conduct on our part as individuals, as groups, as societies and as a nation. This is the challenge of our time.

Mani's Diary

The postman handed over a parcel to Radha and went to the next house. Radha entered the house with the parcel in her hand and pleasure in her heart. Some friend of her husband had sent something as a present for the New Year's Day. In less than a minute Radha unpacked the parcel and to her great surprise found a small pocket-book. It was a diary of the previous year. She opened it. On the first page she saw her husband's name written clearly. The diary was her husband's—Mani's!

It was only four in the evening and Radha wanted to read what Mani had written before he came home from his office. Nothing was written in the diary till June. But what was written thereafter was really shocking to Radha, who knew her husband only from November, when she married him. Mani had written "Saro, my dear!" in several pages. Radha never knew that her husband had a friend called Saro. One page was full with the word 'Saro'. Nothing else was written. In another page Mani had written. "Saro is indeed extremely beautiful. I am immensely delighted to be with my dear Saro. But I do not know what she thinks of me. Perhaps I may never know". Curiosity made Radha read more. July and August seemed to have pleased Mani extremely. Mani had written about Saro's beauty. He had even written some poems in praise of Saro. Radha was impatient. Yet she read more. Under a Saturday in September Mani had written: "I am very glad when I am with Saro. She pleases me in all ways she can. To-day I asked her whether she would stay with me for ever. She did not reply but looked at me in great delight. I will love her till my death." Radha could read no more. She threw the book in a corner and began to weep. She wept till she heard the Six-five train whistling in the distance. Radha dried her tears and after leaving the street-door ajar, seated herself in a chair. She decided to wring the truth from Mani at all costs.

Twenty minutes later Mani came in whistling. When he saw Radha sitting meditatively, he stopped whistling and addressed her. "What is it that my lady is thinking about?"

"Nothing"

"Then you are a philosopher! Why can't my dear write a book on philosophy..... Well, please give a poor fellow a cup of tea and then begin thinking again, if you like."

Radha silently got up from the chair, went into the kitchen and brought him the tea. When Mani finished the tea, Radha asked him calmly to answer her questions. Mani welcomed questions. Rani said, "Well, what do you call a man who wants others to follow certain rules when he himself does not care to follow them?"

"That is real philosophy! You can call such a man a pretender, an impostor, a Pharisee."

"Then you are one" said Rani changing her mood suddenly. Her eyes were red with anger.

"What?" asked the young man in great astonishment.

"I said that you are a pretender, an impostor, a Pharisee."

"Radha, what do you mean?"

"I mean what I said"

"Are you serious?"

"Serious."

Mani was silent for a while. At first he thought his wife was merely making fun of him. But her manner and looks were far from being funny. He was at a loss to account for the strange behaviour of Radha. He had not done anything to wound her feelings at any time in the two months after their marriage. He began: "Radha, are you saying that I did not. ...."

"Love me when you said you did" cried Radha suddenly.

"Eh!"

"Nor do you love me now. You are one of the many disloyal men who ruin the lives of young and innocent women."

"Disloyal?"

"Yes, disloyal. Disloyal to a wife who is ready to sacrifice all her pleasures for your happiness."

"I don't understand you, Radha."

"Then hear what I say. I say that all the promises you made since our marriage were false. You have disappointed me deeply. And I do not like to remain with you any more. I am going to get a legal dissolution of our marriage very soon. Is that pleasing to your ears?"

Mani was perplexed. He tried to tell his wife that he did not even think of dreaming about other women except her. Radha refused to believe him. Mani spoke to her again.

"Radha, why the dickens do you suspect me? Who told you that I did not love you?"

"No one need tell me. I know; you yourself....."

"What?"

"I was about to say that you yourself wrote somewhere, sometime about your loving another woman."

"Do you really mean that? I can promise you, Radha....."

"Don't waste your promises here. Keep them with you. They will help you in the court, as also the diary you wrote last year."

"My diary? What for? What has *that* got to do with your doubts?"

"Because that is the proof of your disloyalty—of your deception. That diary will tell every one how you delighted in your Saro's company."

"Saro!" Mani ejaculated.

"Yes, Saro. You seem to be familiar with the name, don't you?"

"Yes. She was really beautiful. But she died before I met you"

"You admit. Why didn't you tell me the news when you met me? That shows your nature," said Radha.

"Radha, why is it that you do not stop to listen to what I say? I was about to tell you that Saro was my....."

"Sweet heart" cried Radha suddenly.

"Nonsense! Saro was my dog." Radha stood dumb-founded for a few seconds. She did not believe her ears.

"Did you say that Saro was a dog?"

"Yes. I said that and you have been thinking her to be a woman and quarrelling with me for such a long time. Now I do not like to stay with you. I am going away from this place." Mani stared at Radha steadily. He looked like a very angry man, but he was happy in his heart of hearts.

"Please, my dear, please pardon me for my stupidity. I 'swallow back' my words." Rani's looks were sad. Mani was moved. "Don't trouble yourself too much. By the bye what do you think of calling our child Saro—or if it is a boy, Saranath?" Radha blushed and smiled. Mani laughed.

Can Democracy Survive?

[37]

While some people hold the extreme view that democracy is doomed, others have the fixed belief that it is the only form of government which is ultimately bound to survive. The dangers to democracy are mainly due to the threats to security—threats economic, political and social. The votaries of power think that an efficient military machine can be built up only by a dictator, while the prophets of the welfare state are of the belief that a high standard of living and maximum production can be achieved only in a totalitarian Planned Economy. According to Harold Laski "A Planned Society may easily be built by the sacrifice of individual freedom to that of collective power operated by the rulers of the Society".

A civilization based on democracy and freedom depends upon the power of reason in men's minds. A democratic government depends as much on the spiritual inter-relation of its members as on the forms of thought by which it is ruled. It requires the effective responsibility of rulers if citizens should be capable of continuous enforcement of their wishes without resort to violence. It requires the choice of their rulers by citizens against whom there is no discrimination on any grounds of religion or race or sex, colour or wealth. This is its procedural foundation—a system of suffrage which enables the peaceful and periodic choice of the rulers.

Democracy was at first a heresy to the Eighteenth Century. Then it was put to test in the Nineteenth Century and it is today the great puzzle of the Twentieth Century. From the Whig revolution of 1688 in England down to the second decade of the Twentieth Century we see the forward march of democracy. Though often violently challenged and sometimes greatly slowed it was never reversed in spite of a number of vicissitudes. Slowly but irresistibly, it seemed, democracy was gaining ground all over the world. But a sudden set-back happened when the World War I broke out in 1914. President Wilson proclaimed that it was a war to make the world safe for democracy and that it would destroy the strong-holds of autocracy and ensure the security of democracy for all time to come. But historically this was a very inadequate interpretation of the significance of the War. Contrary to Wilson's slogan the world had been rendered more dangerous for democracy than at any time before. Russia also, unable to bear the Czarist autocratic rule, had merely traded in the old model for a new order and more efficient vehicle of absolutism. Even in U. S. A. where no banner-shirted sedition prospered the friends of democracy suffered frequent attacks of jitters; they looked upon these reverses in Europe and Asia and feared that democracy had run its course and was doomed to eventual downfall in the land of Jefferson and Lincoln.

What have been the basic threats to democracy age after age? What are the standard arguments against it as indicated by the concurrence of modern opinion? Bolshvist left and Fascist right agree in asserting (1) that democratic government is prone to indecision, feebleness, instability and stupidity because of the unintelligence and ineptitude of mass representation. (2) that democratic society exalts mediocrity and inferiority (3) that democracy falls a prey to absolutism and Capitalism and vicious pressure politics because of the short-sightedness and narrow selfishness of the leaders themselves and (4) that democratic government cannot be carried out without political parties which invariably result in government by an invisible oligarchy. Further more the chief and ever-present menace to democracy is Capitalism. Capitalism firstly involves progressively increasing unemployment. It raises prices without correspondingly increasing wages. In the third place it distributes an excessive proportion of social income to the rich, with the result that wealth and economic power are centralized in the hands of a few. Summing up these perils there are the following factors facing each democratic government to-day (1) the growing complexity of modern life and difficulty on the part of the individual citizen in understanding the complicated economic, social and political problems facing all government. (2) unemployment (3) increasing public debts (4) slums and poor housing (5) conflicts between labour and capital (6) conflicts between government and business (7) lessening influence of true religion and morals (8) instability of modern home life (9) the swing away from representative government and tendency of law-makers to follow rather than lead public opinion (10) growth of special interest pressure groups (11) international conflicts and (12) inadequate educational systems.

But to-day in the modern world democratic peoples are slowly learning to offset the above dangers and correct majority rule. Scientific studies of problems of representation, suffrage, elections, legislation, economic system of the country, may point the way to vast improvements in the technique of democratic government to ensure its survival in the chess board of politics. Therefore we may assure ourselves that the future of democracy is not hopeless since it proclaims a new philosophy designed to safe-guard the peoples' life, liberty and pursuit of happiness. Man's innate love of freedom is the surest safeguard of democracy; based on this solid foundation, freedom's battle will go on from age to age till there is no tyranny to fight against. Then the poet's dream will come true—the Parliament of Man, the Federation of the World!

The Puranas and Indian Culture

What is culture? "Culture is communicable intelligence". "Culture comprises inherited artifacts, goods, technical processes, ideas, habits and values.....This material outfit of man—his artifacts, his buildings, his sailing craft, his implements and weapons, the liturgical paraphernalia of his magic and religion—are one and all the most obvious and tangible aspects of culture. This material culture requires a complement less simple, less easily catalogued or analysed, consisting of the body of intellectual knowledge of the system of moral, spiritual and economic values, of social organisation and of language." Webster defines culture as "intellectual content of civilisation, refinement in manners, taste and thought". In Sir C. P. Ramaswamy Aiyer's opinion, "culture is a way of life—an interpretation given by each mind to its environment." Anyhow 'culture' includes all significant aspects of life of men beginning from man's philosophy and religion and ending with social institutions and manners. There are certain aspects which are more significant of culture and on their basis the superstructure of civilisation of any country is based. These essentials are more inward than outward, more to do with the spirit than with matter, more allied to the thoughts and ideals than to facts and events.

Reflecting on Indian Culture, varied ideas pass through our minds. To some the philosophy of *karma* and doctrine of transmigration constitute Indian culture. To some others, the symbolic representations of thought forms like Lord Nataraja, of Indian music etc., etc., constitute Indian culture. There is of course a common thread passing through all these varied conceptions. That common thread is according to Sri Aurobindo, nothing but India's belief in spirituality. In the words of Sri Aurobindo, "India's constant effort has been to find a basis of living in the higher spiritual truth and to live from the spirit outwards—as the old Vedic seers put it. 'Our divine foundation is above with its rays downward out, through our inner being'.....". Sri Aurobindo further says that the belief in spirituality in no way ignores the material aspect of life and that all along the ages there is a synthesis wherein matter has found its due place. Indian culture therefore seeks a wider harmony reconciling spirit with matter, preserving the truths of material science and its realities but at the same time keeping in tact the spirit as the keystone of the arch of our culture.

It is in this sense that the Puranas have contributed much to the ocean of Indian Culture. Time was when the Puranas were laughed at. Mere assertions that Puranas are full of incredible myths and superstitious beliefs, without going deeper into them, will not suffice. A sympathetic vision is required to understand the various symbolisms used in the Puranas. The Puranas are important from the standpoints of philosophy, ethics, sociology, history and geography. Our whole philosophy is founded on the theories of evolution in all departments of life. The Avatars described in the Puranas no doubt vividly portray this aspect. Professor Monier Williams in his "INDIAN WISDOM" describes the Puranas in the following terms:

"The Puranas constitute an important department of Sanskrit literature in their connection with later phases of emanation, incarnation, and triple manifestation (TRIMURTI) and are real fact, the proper Veda of popular Hinduism, having been designed to convey the exoteric doctrines of the Veda to the lower castes and to women. On this account, indeed, they are sometimes called a Fifth Veda. Their name Purana signifies "old traditional story" and the eighteen ancient narratives to which the name is applied are said to have been compiled by the ancient sage Vyasa (also called Dvaipayana, and Badarayana), the arranger of the Vedas and Mahabharata and the supposed founder of the Vedanta philosophy. They are composed chiefly in the simple Sloka metre (with occasional passages in prose) and like the Mahabharata, very encyclopaedical in their range of subjects.....The Puranas pretend to give the history of the whole universe from the most remote ages and claim to be the inspired revealers of scientific as well as theological truth. They dogmatise on physical science, geography, the form of the earth, astronomy, chronology; and even, in the case of one or two puranas, anatomy, medicine, grammar and the use of military weapons. All this cycle of very questionable omniscience is conveyed in the form of leading dialogues (connecting numerous subordinate dialogues) in some of which a well-known and supposed divinely inspired sage like Parasara, is the principal speaker, and answers the enquiries put to him by his disciples; while in others Loma-harshana (or Romaharshana), the pupil of Vyasa, is the narrator, being called Suta, that is "Bard" or "Encomiast" as one of an order of men to whom the reciting of the Puranas was especially entrusted."

The term "Purana" means "legends on ancient lore" which deal with Cosmogonic enquiries. Puranas are closely connected with the

Mahabharata and they are didactic in character. What is especially significant of almost all our Puranas is their sectarian character. In most of these works, there are also considerable sections on the rights and duties of the castes and asramas, on the general Brahmanical rites, especially the funeral sacrifices as well as on particular ceremonies and fasts, votive offerings, festivals and pilgrimages and frequently also sections on Sankhya and Yoga philosophy. Besides cosmogony, the puranas deal with mythical descriptions of the earth, the doctrine of the cosmic ages, the exploits of ancient gods, saints and heroes, accounts of the avatars of Vishnu, genealogies of the Solar and Lunar race of kings etc., etc. The essential features of the puranas are:—(1) primary creation (2) secondary creation (3) periods of different Manus and (4) histories of royal dynasties. The chief aim of the puranas is to recommend the sectarian cult of Vishnu though some others refer to 'Siva' and 'Brahma'. The Padma Purana says in this connection that though they are different names for denoting a God, yet all these refer only to the Supreme Being. There is a good deal of similarity between the Mahabharata and the Puranas.

The origin of the eighteen puranas is thus stated in Vishnu Purana (vide Vishnu Purana, III, IV.):—'Accomplished in the purport of the Puranas, Vyasa compiled a Puranic Samhita consisting of legendary traditions, prayers, and hymns and sacred chronology. He had a distinguished disciple, Suta, also termed Romaharshana; to him the great Muni (sage) communicated the Puranas. Suta had six scholars, viz:—(1) Sumati, (2) Agnivarca, (3) Maitreya, (4) Samsapayanaya, (5) Akrtavata and (6) Savarni (This view is also supported by the Agni Purana). The three last composed three fundamental Samhitas and Romaharshana himself compiled a fourth called, Romaharshanika; the substance of which four Samhitas is collected into this (Vishnu Purana). The first of all the Puranas is entitled Brahma. Those who are acquainted with Puranas enumerate eighteen. It will thus appear that an original Samhita of Vyasa was expanded by his disciples into eighteen separate works at his direction. At any rate, the orthodox Hindu view is that the authorship of all the eighteen Puranas goes to Vyasa, and to Suta as their reciter. There was a class of people going by the name "Sutas", who made their livelihood by reciting Puranas, Mahabharata etc., etc. There is a view that it is not necessary that Vyasa should have written all the Puranas. He might have written some important Puranas. But Dr. Winternitz in his book, "A History of Indian Literature" (vol I) says that this Vyasa is a form of the

exalted God Vishnu himself; "For," (says the Vishnu Purana) "who else could have composed the Mahabharata?"

The puranas after describing the theory of evolution further describes the evolution of the human race in terms of Yuga i. e., Satya, Treta, Dvapara and Kali which is said to last nearly for four lakhs of years. When the world ends involution takes place and all things go back to Prakriti (from which they come out first) which is in turn in communion with Isvara (Supreme Lord) by whom the world was set forth. The eighteen Puranas are:—

(1) Matsya (fish)	(7) Naradiya	(13) Markandeya
(2) Kurma (tortoise)	(8) Vishnu	(14) Agni
(3) Varaha (boar)	(9) Padma	(15) Bhavishyat
(4) Siva	(10) Bhagavata	(16) Brahmanda
(5) Brahma	(11) Skanda	(17) Brahma Vaivarta
(6) Linga	(12) Vamana	(18) Garuda.

Dr. Winternitz observes "But how very strongly, nevertheless, even to the present day, the Hindus believe in the sanctity of the Puranas, is best shown by a lecture delivered by Manilal N. Dvivedi at the Congress of Orientalists in Stockholm (1889). As a man of western education he spoke of anthropology and geology, of Darwin and Haeckel, Spencer, and Quatrefages, but only in order to prove that the view of life of the Puranas and their teachings upon the creation are scientific truths and he finds in them altogether only the highest truth and deepest wisdom—if one only understands it all correctly (i. e) symbolically."

The Puranas no doubt shed a flood of light on the ancient systems, dynasties and philosophy. They are written with the object of popularising the truths enshrined in the Vedas. Geographically the Puranas abound in details. The Puranas are valuable to the historian and to the antiquarian as sources of political history by reason of their genealogies, even though they can only be used with great caution and careful discrimination. At all events they are of inestimable value from the point of view of the history of religion. They afford us far greater insight into all aspects and phases of Hinduism—its mythology, its idol-worship, its theism and pantheism, its love of God, its festivals etc., etc. The Puranas have largely moulded public life, belief, and conduct in our land for thousands of years and they must be fully utilised by us if we are to realise the truths of the Vedas.

Midnight Murder

It was late at night and the electric lamps in the streets were glowing. The houses appeared to be asleep and the mighty heart of the city had ceased to throb. Black clouds rose up in the sky that swallowed up the light of the moon and the stars and the cold wind blew hard. The trees were tossed by the wind. The chill wind brought a drizzle. The streets were deserted. The drizzle soon became a torrent. Thunder pealed. Flash after flash of lightning gleamed.

It was on such a night as this in a lonely room the murderer lay in slumber a young and beautiful lady with Norman nose and wavy hair. There was a small table at the head of the bed convenient to her right hand and crowded with a powder puff and a hand mirror and a half-read book with the place marked by a hand-kerchief. The furniture included a very handsome dressing table with silver backed hair brushes and toilet articles, a dainty pincushion, a jewel box of black steel with the lid open and a rope of pearls heaped carelessly half in and half out and a writing table and tall screens of Chinese workmanship. The room was lighted by invisible cornice lights and two mirror lights on the dressing table. They were switched off and the only light on was another portable one on the writing table very carefully subdued by a green shade.

Profound peace and silence prevailed over the whole atmosphere. Not a sound was heard except the dull, heavy rhythmic breathing of the lady in the bed and the 'tick', 'tick' sound of the clock on the wall.

The woman stirred in her bed. Her tender hands moved. She woke from peaceful sleep. How angry a human being becomes when disturbed from ambrosial sleep - sleep that brings comfort after toil and torment, struggle and strife, misery and even hunger! She rolled impatiently in her bed for a while.

Outside, the storm had increased in fury. A fearful flash was followed by an appalling explosion of heaven's artillery. The lights in the streets soon went out. It was pitch dark. The lamp in the murderer's room was burning dim. She dozed off for a few minutes. Then suddenly she sat up. A white radiance played on her pillow and lighted up her rosy face. There was something cruel in her eyes. She rose from her bed to trim up the wick of the flame, but a gust of wind put it out. In the last flicker of the flame her face was visible and her eyes gleamed with hate.

She retraced her steps and threw herself on her bed biting her lips. The storm grew fiercer. So did the hate in her eyes. Thunder rumbled in a deeper tone. Lightning flashed with a brighter gleam. The elements seemed to forecast the impending doom.

Suddenly she bit her lips in an agony of pain. The thunder growled again and a lurid red glow concentrated itself on her bed and she saw in that dim light her tormentor taking to her heels. Soon her fingers were on her foe. The deed was done. In a pool of black blood lay her victim a poor little "bug".

She has mercilessly murdered a poor thing—Yes, horribly too!

Animal Intelligence

Hudson writes in his "Naturalist in La Plata" as follows:—"Intelligence is after all, in most cases, the guiding principle of life, supplementing and modifying habits to bring them into closer harmony with the environment, and enlivening everyday life with countless little acts, which result from judgment and experience and form no part of the inherited complex instincts." But many persons cannot even imagine, that animals can think and that they have got a mind. The busy activity of animals can be explained in physiological terms rather than in psychological ones—that a certain stimulus produces a certain reflex, thus producing action independently of the brain; that the emptiness of the stomach produces the sensation of hunger, which in its turn stimulates various centres, so that the animal becomes restless and moves about, when, the sight of food, this time a stimulus received through optic nerves, causes further responses, that result in the food being picked up.

We have been aware of the fact, that an elephant is capable of revenge on his enemy even after a considerable time. This shows that the animal can think and possesses intelligence. Revenging is done with purposive intelligence, which shows that the cerebral processes are in control over those of the lower nerve centres.

During my morning walks in the country side, I have noticed many times, that on the burrows of the earthworms, at the upper regions, where the worms just rest, there are coverings of dried leaves. At first I was unable to

understand, why the leaves are seen at the upper region only; but after reading Darwin's book, I came to understand, that the leaves are purposely dragged in by the worms. Darwin writes "They coat the mouth of their burrows with leaves, in order to prevent the direct contact of their body with the cold earth." This clearly proves that the animal has some intelligence.

An excellent experiment can be performed to demonstrate, that frogs have the capacity of thinking. I have made this interesting experiment many times. In a glass jar, I have trapped a frog. The jar was closed by a lid, with a large number of openings, which let in air in order that the frogs may breathe. Then I introduced a few house flies into the jar. It might be expected naturally, that the frog would feed on the flies, but it did not happen so. The frog became restless and did not eat even a single fly. It would not know its actual situation, but the restlessness was enough proof of the fact, that it could differentiate between its natural environment and the strange one of the glass jar. But after disconnecting the spinal cord from the brain and thus converting it into a 'Spinal Animal', I saw, that it fed on the flies quite unaware of its environment. From these experimental data it may be concluded, that a frog with a functioning brain, can feel its environment, whereas a frog with only a dormant brain cannot react to its environment, but will be guided by simple reflexes only. Then it is evident, that it is the brain, which determines the intelligence of any animal. More scientifically speaking, the convolutions in the cerebrum are responsible for the intelligence of animals. Intelligence has played an important part in evolution.

The dinosaur inspite of its big size (50 to 60 feet) compared with that of man, became an extinct species; this was due to its lowly organised brain. It is believed, that the time taken by an impulse to travel from the tip of the tail to the brain in a fully grown dinosaur would have been one second; this is a much longer travel than in the case of the human body. So with such a low adaptability, the organism was unable to survive in the struggle for existence.

Experience and memory, otherwise educatability, play a large part in fitting all the more highly organised creatures for their journey through life. The young calf or fawn has an inherited liking for herbivorous fare, and the young tiger and the young eagle for a carnivorous one; just as the seal has for fish, and the insectivorous birds for insects; but within these limits, they have to acquire knowledge of what is good to eat and what is not good to eat, an experience, which is often dearly bought. It is only by

experience and experiment that animals find out, what is good to eat and what is not.

To conclude, it must be stated once again that intelligence is to be understood from the evolutionary point of view. Experience is very important in higher animals so that they may adapt themselves to the fluctuations and alternations in their environment, and to act in a manner most profitable and least harmful. But alas! man, who crowns himself as the king of intelligent creatures in the animal kingdom, neglects to profit by experience, and acts in all possible divergent ways. He threatens to destroy the world with atoms, which are fickle things, when compared to his intellect, and in doing so, refuses to use his omnipotent brain properly.

Over a Cup of Tea

Tea is a stimulating beverage. Students preparing for impending examinations would always welcome a cup of strong tea. Providing factory workers with cups of tea at frequent intervals is said to have a notable effect in the increasing of their industrial efficiency. Now, how is tea made? Where does it come from? What is the magic of it?

Production:—Tea plantations are found in plenty in South India and North Eastern India. An average tea garden is about 700—800 acres in area. Here in these gardens tea-bushes are grown in rows. The casual visitor to the tea garden areas like Nilgris or Munnar in Travancore finds them an enchanting sight. The tea-bushes stand in their beautiful rows, shaded by beautiful grearolia trees. There is a delightful scenery all round. Skilled workers pluck the leaves (two leaves and the immediate bud) from the tea bushes. The plucked leaves are gathered together and are sent to tea factories in big bags, specially made for the purpose.

Processing:—At the factory the leaves are processed mechanically. Tea manufacturing has 7 parts, namely, withering, rolling, fermenting, firing, sifting, sorting and finally packing. The first process is called "withering". Tea leaves brought to the factory are spread uniformly on jute mattings at a rate of about 1 lb. of leaf per 9 square feet. Natural air is allowed to pass over these leaves and the water content of the leaves is normally reduced with

plantations to meet her requirements. In America propaganda is made "to drink Coffee instead of Tea". This is not because Americans have got an aversion for tea, but because of the 'fact' that tea is not manufactured on a large scale there in Uncle Sam's land. Coffee plantations abound there. Brazil the largest producer of coffee seeds in the whole world, moreover is nearby.

Tea is prepared in various ways throughout the world. We, Indians, add milk and sugar to tea liquor. But it is said that the Russians and the Chinese like to drink tea liquor neat! Tea is, anyway a popular drink all over the world. COLLY CIBBER in his "The Lady's last stake" writes of Tea. "Tea, thou, soft, sober, sage, and venerable liquid, ..., thou female tongue running, smile-smoothing, heart-opening, wink-tipling cordial" etc. But COLLY CIBBER is a poet!

NATIONAL CADET—CORPS SET

Left:
Under Officer Eapen Jacob giving a
Fire Order.
G.O.C. Madras Area inspecting.

Right:
Maj-Gen. Mohite Madras Area Comd.
Inspecting Annamalai University National
Cadet Corps

Left to Right: Col. D. C. Basappa, Maj-Gen
H. Mohite, Capt. M. P. A. Nair,
Capt. M. L. Kunthe, Lt. G. Gopala-
krishnan, 2-Lt. B. S. Murthy

GUARD MOUNTING

First Row (L. to R.) Cpl. K. R. Natarajan, Guard Commander Cdt. S. Ramaswami, Cdt. K. Chakrapani,
J. Victor, L.Cpl. T. Shanmugham Under Guard Commander.
Second Row: T. V. M. V. K. Reddy, P. Ramaswami, K. P. Mohamood.

Left:
Orderly officer 2-Lt. A. Subbiah inspecting
the Guard in Cannanore Camp.

Right:
Camp day Celebrations, Cannanore.
Left to Right:
Crombie, Deputy High Commissioner of
U. K. in India.
Mrs Skillen and Mr. Skillen of the
Common-wealth Trust Ltd, Cannanore.

UNIVERSITY VIE

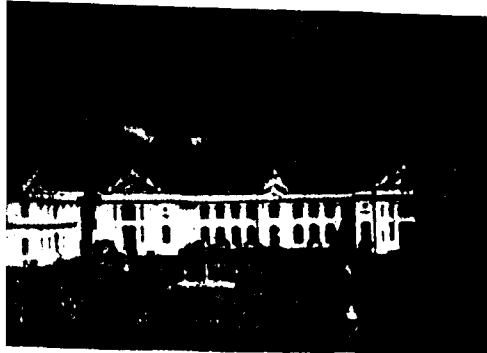
— Balakrishnan.

— K. Ramaswami, III Hons. Phy.

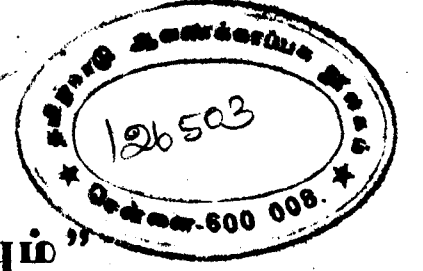
— S. Venkatasubban, IV Hons

— Balakrishnan.

52
T4, 6211A, N32
NSR 22

“நினைவும் முடிவும்”

இயற்கை நிறைந்து இன்பம் நல்கும் இனியதோர் வனம். அவ்வனத்தின் கண்ணே எண்ணிறந்த பொய்கைகள், கண்நிறைந்த காட்சி யளிக்கும் தாமரை, அல்லி போன்ற பூக்கள் மலர்ந்து மனம் மகிழ இதழ் பரப்பி மகிழ்வுடனே திகழ—திங்களின் தோற்றம் நீரில் மங்கலின்றித் தெரிய-வன இலக்குமி வரைந்த சித்திரக் காவியங்கள் போல் தோன்றுகின்றன.

ஒரு நாள் மாலை நேரம் அந்தியென்னும் பசலை யணிந்த மேனியள், கணவனைப் போர்ச் செங்களத்தில் இழந்து வீடு புதும் ஒரு மகளைப்போல், ஒண்கதிர் பரப்பும் செங்கதிர்க் கடவுளை மேற்குக் கடலில் இழந்த துன்பத்தோடு வந்து தங்கினள். (அதாவது சூரியன் மறைய மாலை வந்துற்றது என்பதாம்).

அப்பொழுது ஒரு வண்டு—தேனுண்ண விருப்பங்கொண்டு மலரைத் தேடி வரும் ஒரு வண்டு—ஆங்கு வருகின்றது. மலர்கள் பலவற்றையும் சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிட்டு ஒரு தாமரை மலரில் அமர்ந்து வேண்டுமளவும் தேன் அருந்துகின்றது. உடனே பரந்து செல்லலாம் என எண்ணுகின்றது. ஆனால் செல்ல இயலவில்லை. தேன் உண்ட மயக்கம். ஆம்! உண்ட மயக்கம் தொண்டருக்கு முண்டல்லவா? அப்படியே மதுவையுண்ட மயக்கத்தால் மலரிலேயே செய்வதறியாது செயலற்று விழுந்துகிடக்கின்றது.

நேரம் நிற்குமா? விரைந்தோடுகின்றது. மலர்ந்த மலர்களெல்லாம் மனந் தளர்ந்து மறுபடியும் கூம்புகின்றன. வண்டு கிடந்த மலரும்தான்! நடுநிசி. மதுவுண்ட மயக்கம் மறைகின்றது மதுகரத்திற்கு (வண்டிற்கு). தந்நிலையுணர்ந்து தப்பவழி தேடுகின்றது. ஆனால் முடியவில்லை. மலர்தான் நன்றாக மூடிக்கிடக்கின்றதே. எவ்வாறு வெளிச்செல்ல இயலும்? தனக்குள்ளே எண்ணுகின்றது. என்ன எண்ணுகின்றது? பார்ப்போம்:—

“இருளும் மறையும். பூவுலகனைத்தும் பொன்னுலகாக விளங்கொளி பரப்பும் பகலவனும் தோன்றி மக்களை மகிழ்விக்க வந்துவிடுவான். என்னை வெளிச் செல்ல வெட்டாது தடுத்துக்கொண்டிருக்கும் ஒப்பற்ற இத்தாமரை மலரும் மலரும். அப்பொழுது இக்கொடிய தடையினின்றும் வெளிப்பட்டு, உலகின் பற்பல விடங்களிலும் உள்ளம் உவகை உற உல்லாசமாய் உலவித் திரிந்து, மனதிற்கு மகிழ் லுட்டும் மலர்வனம் சென்று, நாவிற்கு நற்குணம் நல்கும் நறை நக்கி (குடித்து) இன்புடன் வாழ்வேன்” என எண்ணுகின்றது. எண்ணத்தைச் செயலில் காட்ட மனம் துடிக்கின்றது. விடியும் நேரத்தை எதிர்பாராக்கியிருக்கின்றது. ஆனால் இன்னும் விடியவில்லை. விடிந்தால் அதன் எண்ணமெல்லாம் நிறைவேறலாம். ஆனால் விடிவதற்குள் அதற்கு ஏதாவது ஆபத்து ஏற்பட்டால்? இவ்வெண்ணம் வண்டின் மனதில் குடிகொண்டதா? இல்லை. மகிழ்வுக் கடலில் மூழ்கிக்கிடக்கின்றது. ஆனால் சிறிது நேரத்தில் துன்பக்கடலில் ஆழ்த்தப்படுகின்றது. ஏன்? யாரால்?

ஒரு யானை—மதயானை—அங்கு வருகின்றது. தண்ணீர் குடிக்க விரும்பி ஆழமான அத்தடாகத்தில் இறங்கி வேண்டுமளவும் நீர் குடிக்கின்றது. குடித்தவுடன் திரும்பிச் சென்று விடுகின்றதா? அதுதான் இல்லை. அங்குள்ள மலர்கள் அதன் கண்ணில் படுகின்றன. அவைகள் அங்கு இருப்பது அதற்குப் பிடிக்கவில்லை போலும்! தீயதோர் எண்ணம் அதன் மனத்தகத்தே தோன்றுகின்றது. அவ்வளவுதான்! உடனே பச்சை இலைகள், பூக்களையெல்லாம் பறித்து, அவைகளைச் சுக்கு நூறுக்கி வீசி எறிந்து வெறி கொள்கின்றது. வண்டு எங்கே? அதன் எண்ணங்களெல்லாம் நிறைவேறுமா? எப்படி நிறைவேறும்? அதுதான் மடிந்து விட்டதே? “நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைக்கும்” என்பது இதனால் விளக்கமாகின்றதன்றோ?

இச்செயலை விளக்கும் இனியதோர் பாடலை இவண் நோக்குவாம்:—

“இருளும் அகலும் இரவியும் தோன்றும்;
பொருளில்இத் தாமரைப் பூவும் மலரும்;
மலரும் பொழுதிவ் வன்சிறை நீங்கி
உலகில் எங்கும் உலவித் திரிந்து
பூவெழு பற்பல புதுவனம் கண்டு
நாவெழு சுவைதரு நறையிசு உண்டு
வாழ்குவென்” என்றொரு மதுகரம் இருப்பத்
தாழ்மத வேழமொன் ருழ்கயம் இறங்கிப்
பாசிலை பூவெலாம் பறித்து
வீசி எறிந்து வெறிகொண் டதுவே

இலக்கியச் சோலை

இலக்கியம் என்ற பரந்த சோலையில் எண்ணற்ற காட்சிகள் கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் களிப்பூட்டும் வண்ண ஓவியங்களாக விளங்கக் காணலாம். அந்த இலக்கியச் சோலை இடத்துக்கிடம் மாறுபட்டு மக்களின் சுவைக்கேற்ப அமைந்திருக்கின்றது. உலகத்திலுள்ள மக்கள் அனைவரும் ஒரே நடை, உடை, பாவனை, கலை, நாகரிகங்களை உடையவரல்லர். எனவே மாறுபட்ட நாகரிகங்களையுடைய மக்கள் வேறுபட்ட சுவையுள்ள இலக்கியச் சோலைகளில் உலவினர் என்று கூறுவதில் வியப்பொன்றுமில்லை. உலகத்தில் வாழ்கின்ற மக்கள் பேசுகின்ற எல்லா மொழிகளுமே இலக்கிய வளம் பெற்றிருக்கவில்லை. தொன்று தொட்டு வழங்கிவந்த பழஞ்சிறப்பு வாய்ந்த மொழிகளே நல்ல இலக்கியவளம் பெற்று விளங்குகின்றன. அத்தகைய மொழிகள் மிகச்சிலவே. சிறப்பு வாய்ந்த மொழிகளின் வளம் பெருகிய இலக்கியச் சோலைகளில் சென்று பார்ப்போம்.

ஆங்கில இலக்கியச் சோலையில் கால் வைத்ததும் அங்கு கெம்பிரமாக நிற்கும் ஷேக்ஸ்பியர் நம் கண்முன் புன்முறுவல் செய்துகொண்டு வரவேற்புத் தருகிறான். அவனைப் பார்த்ததும், அவனது நாடகக் களஞ்சியங்கள் நம் மனக்கண்முன் நிழலாடுகின்றன. அந்த இலக்கியச் சோலையில் ஷேக்ஸ்பியர் சித்தரித்த நாடகப் பாத்திரங்கள் அனைவரும் விசித்திரப் பிறவிகளாக விளங்குகின்றனர். உலகத்தில் மனிதர்கள் எப்படி

எப்படி நல்லவர்களாகவும் கெட்டவர்களாகவும் மாறுகிறார்கள் என்பதை மானசீகமாகச் சித்தரித்து நடமாடவிடுகிறான்.

தன் தந்தை சதிசெய்து சாகடிக்கப்பட்டதையறிந்த ஹேம்லெட் (Hamlet) கொதித்தெழுகிறான். பழிக்குப் பழிவாங்க வேண்டுமென்று துடிதுடிக்கிறான். ஷேக்ஸ்பியர், தான் சொல்லவேண்டியதனைத்தையும் ஹேம்லெட்டின் வாயிலிருந்து கக்குவிக்கிறான். ஹேம்லெட் கக்கும் தீப்பொறி பறக்கும் சொற்களைப் பார்க்கும்போது, ஒருவேளை ஷேக்ஸ்பியரே அத்தகைய நிலைக்கு ஆளாகியிருப்பானா வென்ற ஐயம் எழச்செய்கிறது.

உண்மையாகவே சேவகம் செய்து நல்ல பெயர் கிடைக்கவில்லையே என்று வருந்திச் செத்த கார்டினல் ஊல்ஸி, (Cardinal wolsy) தான் சேவை செய்த நாட்கள் வீணாகி விட்டனவே என்று வருந்துவதைக்கண்டு எந்த மனித உள்ளமும் கல்லாக இருக்க முடியாது.

நண்பர்களே தனக்கு எல்லாம் என்று நம்பிக்கிடந்த டைமன் கடைசியில் என்ன நிலை யடைகிறான். வெளிவேடம் ஒரு நாளைக்குத் தெரிந்தே யாகவேண்டும். டைமன் அதைத்தான் தனது வறுமை நிலையில் கண்டு வருந்துகிறான். குளத்தில் நீர் இருக்கும் வரையில்தான் கொக்குகள் குளத்தை நாடி வருகின்றன. நீர் வரண்டு போனதையறிந்த கொக்குகள் குளத்துப்பக்கம் தலைகாட்டுவதில்லை. மனிதர்களும் இப்படித்தான். செல்வமிருக்கும் வரையில் நல்ல நண்பர்களைப்போல் நடப்பதையும் வறுமை வந்துற்றதும் வாய்ச்சொல்கூடப் பேசவராததையுமறிந்த டைமன் ரத்தக் கண்ணீர் வடிக்கிறான். தந்திரமாக விருந்தொன்றுக்கழைத்து, போலிகளின் முகத்தில் வெள்ளீரை ஊற்றித் துறத்தியடிக்கிறான். நன்றியும் பாசமும் நிறைந்த தன் வேலைக்காரனுக்கு வணக்கம் செலுத்துகிறான்.

மலைபோல் திரண்டுவந்த எதிரியின் படைகளை வென்று வாகைகுடி ஐலியஸ் ஸீசர் ரோம் நகரத்திலே முடிசூட்டிக்கொள்ளப்போவதையறிந்த அவனது நண்பர்களே பகைவர்களாகவும் சதிகாரர்களாகவும் மாறுகின்றனர். வெற்றிக்கும் புகழுக்கும் கூடப் பகைவர்கள் உண்டா? இக் கேள்விக்குத்தான் ஷேக்ஸ்பியர் தன்னுடைய ஐலியஸ் ஸீசர் நாடகத்தின் மூலம் பதிலளிக்கிறான். புரூட்டஸ் (Brutus) கேஸியஸ் (Cassius) இவர்களின் மூலம்.

அந்தோனியின் சொல்வன்மை (Antony's Oration) மூலம் ஷேக்ஸ்பியர் தன் புலமைக்கு வைரமெருகு கொடுக்கிறான். அவனுடைய சுர்மொழியின் சக்திதான் என்னே?

ரோமியோ ஐலியட் இவர்களின் உண்மைக் காதல் அழியாத ஆங்கில இலக்கியத்தில் ஷேக்ஸ்பியருக்கு என்றும் நிலைபெறுமிடத்தைப் பெற்றுத் தருகிறது.

மலையினும் உயர்ந்த மாண்பும், கடலினும் ஆழ்ந்த கருத்துக்களும், தேனினுமினிய தென்றல் நடையழகும், கதை துட்பமும், பொருட்செறிவும் மனதைக் கொள்ளை கொள்ளும் தகைமையன.

மில்டனின் (Milton) உணர்ச்சிக் கவிதைகள் அச்சோலையில் மேகமண்டலத்தில் ஒளிவீசும் வெண்ணிலா போன்று விளங்குகின்றன. அவன் பாடிய இழந்த சொர்க்கம் (Paradise Lost) மீண்ட சொர்க்கம் (Paradise Regained) என்பவைகள் மில்டனின் கவித் திறமைக்குக் கலங்கரை விளக்கமாகும்.

மனித உள்ளத்தைத் தட்டி எழுப்பும் சக்தி வாய்ந்த பைரனின் (Byron) தேன் கொட்டும் இனிய இயற்கை வருணனை! அவன் இத்தாலி நாட்டையும் கிரேக்க நாட்டையும் இணைத்து அவைகளின் பழம் பெருமையையும் புகழையும் சுவைகுன்றாது பாடினான்.

ஏழைகளின் ஏமாளித்தனத்தின்மீதுதான் கொடுங்கோலனின் கொடுமையாட்சி கட்டப்படுகிறது. ஆதலால் கொடுங்கோலர்களை உண்டாக்கிக் கெட்டபெயரைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டாமென்று மக்களுக்கு எச்சரிக்கை விடுத்து அவர்களைத் தட்டி எழுப்பிய வேடஸ் வொர்த் (Words Worth) அங்கு புரட்சி நடை போடுகிறான்.

கீட்ஸ், ஷெல்லி, ஈட்ஸ், கூலரிட்ஸ் ஆகிய புகழ்பெற்ற காவிய வீரர்களின் புரட்சிக் கீதங்களில் பரந்துவந்த விடுதலை உணர்ச்சி இலக்கியச் சோகையில் புதுமை மலரச்செய்கின்றதைக் காணலாம்.

உரை நடை இலக்கியங்களை உண்டாக்கி மக்களுக்கு உணர்ச்சியும் உற்சாகமும் ஊட்டி ஒழிக்கத்தை நிலைநாட்டிய அடிசன், ஸ்டீல், மெக்காலே, ரஸ்கின், ஸ்காட் முதலியவர்களின் எழுத்தோவியங்கள் அந்த இலக்கியச் சோகையில் என்றும் கனி குலுங்கும் மரங்களாகும்.

நாகரிகத்தின் பிறப்பிடமான பிரான்சு நாட்டுத் திராட்சைத் தோட்டத்தில் சிறிதுசென்று பார்ப்போம். அங்கு வால்டேரும், ஸ்லோவும் வரவேற்புத் தருகின்றனர். மக்கள் கால் வைக்கவே அஞ்சின எங்கள் காவிலே நல்ல கனிகள் பரந்துத் தொங்குவதைப் பறித்துத் தின்னார்கள். கொத்துக்கொத்தாக மட்கள் படர்ந்து கிடந்த சோகையிலே கொடித் திராட்சைகள் தொங்குவதைப் பாருங்கள் என்று அழைக்கின்றனர்.

மோலியர் அங்கு நையாண்டி மகத்துடன் நிற்கிறான். அவனுடைய 'டார்ட்டு' அங்கு சிம்மநடை போடுகிறான்; ஊகநோயாளி உற்றுப்பார்க்கிறான்; காதல் வைத்தியன் களிப்பாகத் திரிகிறான்; உலகத்துப் பிறவிகளையே தன் திறமையின்மூலம் நையாண்டி செய்து காட்டுகிறான். மோலியரின் நையாண்டித்தனத்தைக் கண்ட ஒவ்வொரு மனிதனும் அவனது கண்களில் பட்டுவிடக்கூடாது என்று ஒளிந்துகொண்டு போகிறான்.

விக்டர் ஹியூகோ (Victor Hugo) அங்கு அதிகாரவர்க்கத்தின்மீது அலட்சியப் பார்வைச் செலுத்தி நிற்கிறான். அவனுடைய "ஏழை படும்பாடும்," "இனிச்சவாய் னும்" எவர் உள்ளத்திலும் இடம்பெறும் உயர்ந்த இலக்கியநயமுள்ள எழுத்தோவியங்களாகும். மனித வருக்கத்தின் விசித்திரப் பிறவியாக 'நாட்ரிட்டோம் கூனனை' சிறுஷ்டித்து அவனுக்குச் சில சந்தர்ப்பங்களை உண்டாக்கிக் கொடுத்து அவனுடைய உள்ளத்தின் ஆழத்தில் புதைந்துகிடக்கும் எண்ணங்களை உணர்ச்சிவடிவமாகச் சித்தரித்துக் காட்டுகிறான். பார்க்கவே சகிக்காத விகார உருவமுடைய கூனனையும் கண்டவர் காதல் கொள்ளும் கட்டழகுவாய்ந்த அழகி ஒருத்தியையும் மோதவிட்டு வேடிக்கை காட்டுகிறான்.

கிரேக்கநாட்டு உலகப் புகழ்பெற்ற அரசியல் மேதைகளும், தத்துவஞானிகளும், வீரர்களும், விவேகிகளும், புலவர்களும், சிற்பிகளும் ஏதென்ஸ் நகரத்து எழில் மிக்க சோலைகளில் உலவுகின்றனர். அங்கு, மக்களிடம் மண்டிக்கிடந்த மடமையைப் போக்குவித்து அறிவொளி வீசச்செய்த சாக்ரட்டீஸ், உலகத்துக்கே அரசியல் ஞானத்தையளித்த பிளாட்டோ, அவன் மாணவன் தத்துவமேதை அரிஸ்டாடல், அவனுடைய மாணவன் மாவீரன் அலெக்சாண்டர், நாடகக் 'கிரிட்டிக்' லாங்க்ஸ்டீன்ஸ் ஆகியோரைக் காண்கின்றோம்.

இலியாட் (Iliad) பாடிய கவியரசன் ஹோமர் அங்கு உல்லாசநடை போடுகிறான். மற்றும் தாந்தே, கெதே, ஷில்லர் முதலியோர் வண்ணப் பட்டாடை யணிந்து கொண்டு வலம்வருகின்றனர்.

கங்கைக் கரையில் கால்பட்டதும் தாகூரின் கீதாஞ்சலி அஞ்சலி செய்கிறது. அவன் பாடிய விடுதலை கீதங்கள் மலை முகடுகளிலும், ஆற்றோட்டங்களிலும் எதிரொலிக்கின்றன. அங்கு உலவுகின்ற காளிதாசன், கண்வர் மகரிஷி ஆஸ்ரமத்திற்கு நம்மை அழைத்துச்சென்று, அங்கு தனது காவியத் தலைவி சகுந்தலையைப் பார் என்று காட்டுகிறான்.

இலக்கியம் என்ற அந்த இளவேனிற் சோகையிலே, இன்பப் பொய்கையிலே சரோஜினி நீந்தி விளையாடுகிறாள்; குயிலோடு கொஞ்சுகிறாள்; கிளியோடு பேசுகிறாள்; மயிலோடு ஆடுகிறாள்; வானம்பாடியோடு பாடுகிறாள். சரோஜினியின் கவிதைகளில் அழகுமட்டுமல்ல; உணர்ச்சியும், நயமும் வழிந்தோடுகின்றன. கவிதைகளிலே மிதந்து வரும் இனிய இசை, நரம்புகளிலே இன்ப உணர்ச்சியை மீட்டுகிறது.

காவேரிக்கரையிலே கனி குலுங்கும் சோகையிலே கால்வைத்ததும், அங்கு கண்ணகியின் காற்சிலம்பொலி கேட்கின்றது. மாதவியின் மணிக் குரலோசை கேட்கின்றது. வசந்தமூலையும் மல்லிகையும் அசைந்தாடுவதைப்போல் மாதவி தன் தோழியுடன் பூம்புகார் நகரின் பூங்காவில் வண்ணநடைபோட்டுச் செல்கின்றாள்.

பூம்புகாரில் நடைபெறுகின்ற இந்திர விழா! விழாவில் கலந்துகொண்டு பொன்னிலவு காய்கின்ற புகார் நகரத்துப் புதுமைப் பெண்கள்! இன்பம் பயக்கும் இணையில்லா ஆடல்பாடல்; கோவலனும் மாதவியும் புகார் நகரத்துக் கடற்கரையில் இணைந்துசெல்லும் இனிய காட்சி; இவைகளைக்கண்டு இளங்கோவன் புன்முறுவல் செய்கின்றான். கோவலன், மாதவியிடையே நடைபெறும் ஊடலைக்கேட்டு உள்ளம் களிக்கிறான். 'கொண்டுவா என் காவியத்துக்கீடு' என்று எக்காளமிட்டுக் கேட்கிறான்.

'ஆங்கிலக் கவிஞன் ஷேக்ஸ்பியரைக் கூறுகின்றாயா? உண்மைதான்! ஆனால், நான் மட்டும் இங்கிலாந்தில் பிறந்திருந்து ஆங்கிலத்தில் காவியமியற்றியிருப்பேனானால் ஷேக்ஸ்பியர் பெயரே உலகத்துக்குத் தெரியாமல் செய்திருப்பேன்' என்று இறுமாப்புடன் கூறுகிறான். பிரான்சு நாட்டு அழகி 'ஜோன் ஆவ் ஆர்க்கின்' வீரத்தைவிட என் காவியத் தலைவி கண்ணகி எத்தனையோ மடங்கு சிறந்த வீரமுடையவள். என் சிலப்பதிகாரத்துக்கிடாக ஷேக்ஸ்பியரின் சோகைச் சித்திரம் எதுவுமே இருக்கமுடியாது. ஜூலியஸ் ஸீசரின் துக்ககரமான முடிவைவிட, டைமனின் பரிதாபகரமான முடிவை விடச் சிறந்த முடிவு எனது சிலப்பதிகாரத்திலுண்டு' என்று கூறுகிறான்.

அங்கு கம்பன் வேறு நின்றுகொண்டு நம்மை வம்புக்கிழக்கிறான். 'மில்டனின் மீண்ட சொர்க்கத்தின் கற்பனைத் திறத்தை மெச்சும் மனிதர்களே! எனது காவியத்தில் எந்த இடத்தில் கற்பனைத் திறமில்லை. கூறுங்கள்!' என்று கேட்கிறான். கம்பனோடு வம்புசெய்ய நேரமில்லை; எனவே காவிலே புகுவோம்.

உலக இலக்கியச் சோகையில் ஓய்ந்தாரமாகத் தலைநிமிர்ந்து நடக்கும் ஆங்கில அழகி உருப்பெறுவதற்கு முன்பே அவள்போன்ற பல அழகிகளுக்கு அரசியாக விளங்கியவள் தமிழ்த்தாய். ஆயிரம் ஷேக்ஸ்பியரையும், மில்டனையும் அவனிக்கு அளிக்கும் திறமைபெற்றவள் தமிழ்த்தாய். சரித்திர ஆராய்ச்சி தோன்றுவதற்குமுன்பே தனிச் சிறப்புடன் விளங்கினவள் தமிழ்த்தாய். அவளது இலக்கியச்சோலை விரிந்த பூம்புனல்

சோலை. அதை அரனும், அகத்தியனும், முருகனும் முடியுடைய மூவேந்தர்களும் வள்ளல் பெருமக்களுமாகிய 539 பேர்களால் 4440 ஆண்டுகள் அருமையாகப் போற்றி வளர்க்கப்பட்டது. காய்ச்சினவழுதிமுதல் கடுங்கோன் ஈராக ஐம்பத்தொன்பது மன்னர்கள் ஆதரித்தார்கள். இது தலைச்சங்க வரலாறாகும்.

அதன்பிறகு எழுந்த இடைச்சங்கம் வேண்டுதேர் செழியன் முதல் முடத்திரு மாரன் ஈராக 59 மன்னர்களால் 3700 ஆண்டுகள் மதிப்புடன் வளர்க்கப்பட்டது. இந்த இடைச்சங்கம் கபாடபுரத்தில் தோன்றி கடலில் மறைந்துபோய்விட்டதென ஆராய்ச்சியாளர் அறையின்றனர்.

பிறகு எழுந்த கடைச்சங்கத்தை இளங்கிருமாரன், சேந்தம்பூதனார், சிறு மேதாவியார், அறிவுடையரனார், பெருங்குன்றார்கிழார், மதுரையாசிரியர், நல்லந்து வனார், மருதனிளநாகனார், நக்ரேனார், பரணர் முதலிய 49 புலவர்களும், 49 மன்னர் களும் பொன்னேபோல் போற்றி வளர்த்துவந்தனர். 1950 ஆண்டுகள் நிலைபெற்று விளங்கிற்று. ஆக 10,090 ஆண்டுகளுக்குமுன்பே தமிழிலக்கியம் சிறந்து விளங்கிற்று என்பதற்கு அப்பொழுதிருந்த தலைச்சங்கமே தக்க சான்றாகும்.

கடைச்சங்க காலத்தில் எழுந்த நாடக நூல்கள் பல. குணநூல், கூத்துநூல், சயந்தம், பரதம், முறுவல் முதலிய நாடக நூல்கள் தமிழிலக்கியத்தில் தனிச் சிறப்புடன் விளங்கின. ஆனால் இவைகள் தற்சமயம் சிற்சில நூல்களில் எடுத்துக்காட்டுகளாக மட்டும் இருக்கின்றனவேயன்றித் தனி நூலாக இல்லை. கடைச்சங்க காலத்தின் இறுதியில், அதாவது கி. பி. 100-800க்குள்ளான ஐம்பெருங்காப்பியங்கள் பாடப்பெற்றன.

அதன்பின் எழுந்த எண்ணற்ற நூல்களில் சில அழிந்துபட்டன. ஒலைச் சுவடிகளிலும், செப்புத் தகடுகளிலும், கல்வெட்டுக்களிலும் தேங்கிக்கிடந்த தமிழிலக்கியங்கள் உரியகாலத்தில் விஞ்ஞான முறையில் விரிவுபெறாத காரணத்தால் மேலை நாட்டு இலக்கியங்களைப்போல் உலக முக்கியத்துவம் பெறமுடியாமல் போய்விட்டன. என்றாலும், தமிழின் சிறப்பையறிந்த மேலைநாட்டறிஞர்களும் அதன் உயர்ந்த இலக்கியப் பண்பாட்டைப் போற்றவே செய்கின்றனர். தற்காலத்தில் கட்டிமடைபோன்று பெருகி வருகின்ற மறுமலர்ச்சி இலக்கியங்கள் உலக இலக்கியத்திலே தமிழுக்கு ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுத்தரும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. வாழ்க அதன் பெருமை! வளர்க அதன் இலக்கியம்!

அன்னைமரின் கண்ணீர்!

விடிந்தால் கல்லூரிக் கலை இதழுக்குக் கதையோ கட்டுரையோ சேர்ப்பிக்க வேண்டிய இறுதிநாள். கதை எழுதுவதா? அல்லது கட்டுரை எழுதுவதா? இது என் மனப்புயல்!

கதை: இக்காலத்தில் நாட்டிலே நடமாடும் கதைகள் பலவிதம்.

தலைவனும் தலைவியும் முதற்பக்கத்திலே காதல் கொள்ளுவர்; இரண்டாம் பக்கத்தில் பிணக்கு; மறுபக்கத்தில் பிணப்பு. — இதுதான் பெரும்பான்மையான கதைகளின் சாரமாக இருக்கும்.

அழகு நிறைந்த ஏழைப்பெண்ணைக் கற்பழித்துக் கைவிடுவான், பெரும்பான்மையாக ஒரு கல்லூரி மாணவன். கஷ்டப்படுவான், அந்தக் கன்னி வயிற்றிலே வளர்ந்து வரும் சின்னத்துடன். குழந்தை பிறந்தபின் பல தொல்லைகள்; கற்பை விலை பேசும் கயவர் கூட்டம்; நங்கையின் திண்மை; இறுதியில் தலைவன் தவறை உணர்ந்து, மாதை நாடி மன்னிப்புக் கேட்பான். ஊடல்; பின் கூடல் இது ஒரு வகை.

வீடுதேடி பிச்சைக்காரனோ, சந்தியாசியோ வருவான். அந்த வீட்டு விதவை அன்புடன், ஏதோ ஒரு பாசத்தால், அவளை உபசரிக்க, அவன் தன் சோகக் கதையைக் கூறிமுடிப்பான். விதவையின் விழிகள் நீர்த்துளிகளைச் சிந்தும். பின்னர் உண்மை வெளிப்படும், அவள்தான் அவன் மனைவி என்று. ஒன்று கூடுவர் மீண்டும் — இது வேறொரு வகை.

இவ்வாறு பல்வகைக் கதைகளைக் கேட்டும் படித்தும் பார்த்தும் உங்களுக்கு ஓரளவு அலுப்புத்தட்டியிருக்கும். இவற்றிலே ஏதாவதொன்றை அடிப்படையாக வைத்துக் கதை எழுத என் மனம் ஒப்பவில்லை. காதலை அடிப்படையாகக் கொள்ளாத வாறு கதை எழுத வகைதெரியாது திகைத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

நாழிகை யோடிக்கொண்டிருந்தது. அப்போது காற்றிலே மிதந்து வந்தது “ஏழைக்கு ஏது இன்பம்” என்னுமோர் கீதம். அது என் சிந்தனையைக் கிளறிற்று. கண்டதோர் காட்சியைக் கொண்டுவந்து என்முன் நிறுத்தியது.

* * *

இந்த நாட்டிலே சொகுசு வாழ்க்கை நடத்துவோர் பலர். படுப்பதற்குப் பனை மட்டைக் குடிசையுமின்றிப் பாதையிலே படுத்துறங்கும் பாட்டாளிகளின் வயிற்றிலடித்துத் தொந்திபெருத்துப் பங்களர்விலே புரண்டுகொண்டு குறையற்ற வாழ்வு நடத்துவோர் ஒருவகை.

ஒழுக்கங்கெட்டு ஊரை ஏமாற்றி டாம்பிகத்துடன் வாழ்கின்ற உளுத்துப் போன வேஷதாரிகள் வேறொரு வகை.

* * *

அன்று மாலை. ஆற்றங்கரை வழியே தனியே சென்றுகொண்டிருந்தேன். ஓர் ஏழைச் சிறுவன்; பத்து அல்லது பதினொன்று வயதிற்குக் கலாம். மாடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கந்தலுடை, பறட்டைத் தலை, வற்றிய வயிறு, குழிவிழுந்த கண்கள், ஏக்கம் நிறைந்த பார்வை, எலும்புக்கூடோ என ஐயுறத்தக்க உடல் — இவை அந்த உருவத்திடம் காணப்பட்ட, இந்தச் சீர்கெட்ட சமுதாயத்தின் பாபச்சின்னங்கள்!

பக்கத்திலே பெரியதொரு புற்று. அதைப்பற்றிய ஆய்வில் ஈடுபட்டிருந்தனர் இரு மாணவத் தோழர்கள்.

முதல்வர்: — இதில் இன்னும் பாம்பு குடியேறியிருக்காது மிஸ்டர்! இப்பொழுது தான் இதைக் கரையான் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறது, பார்த்தீர்களா?

இரண்டாமவர்: இல்லை பிரதர்! இதிலே பாம்பு இருக்கவேண்டும்.

இவர்கள் பேச்சையே உற்றுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது அந்த அனாதை உருவம். பேச்சைத் தொடர்ந்தனர் இவர்கள். ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடாமற் பேசிக் கொண்டு சென்றனர். முதல்வர், பாம்பு ‘இல்லை’ என்றார்; பின்னவர் ‘இருக்கும்’ என்றார். தர்க்கம் நீடித்தது. முதலவர் பார்வை அந்தப் பஞ்சை மகன்மீது பாய்ந்தது.

முதலவர்: ஒரு சோதனைசெய்து பார்த்துவிட்டால் போகிறது. இந்தப் பையனைப் புற்றில் கையை விடச்சொல்லிப் பார்த்து விடுவோமே!

இரண்டாமவர்: வேண்டாம் கடவுளே! ஏதாவது இருந்து.....

முதலவர்: அட பயந்தாங்கொள்ளி! என்ன கோழையப்பா நீ! நிச்சயமாகச் சொல்லுகிறேன் அதிலே பாம்பில்லை; அவன் கையை விட்டாலென்ன?

இரண்டாமவர்: எதற்கும்.....

முதலவர்: அட "ஷட்" .....

இரண்டாமவர்: இது பாம்புடன் விளையாடுவது மிஸ்டர்!

முதலவர்: தெரியும் மிஸ்டர்! (அந்தச் சிறுவனைப் பார்த்து) டேய்! இந்தப் புற்றில் கையை விடுகின்றாயா? இரண்டா தருகிறேன்.

தயங்கினான் தரித்திரன். இரண்டாக்கள்; ஆம். அவன் வாழ்க்கையிலே அது ஒரு பெரிய தொகைதான். எப்பொழுதாவது அவன் தந்தை காலான, அரையான கொடுத்திருக்கலாம். அதுதான் இதுவரை அவன் கண்ட பெருஞ்செல்வம். அதுகூட இப்போது கஞ்சிக்கே கதியின்றித் தவிக்கும்போது எங்கே கிடைக்கப்போகிறது!

"எட்டு காலாக்கள்" என முனுமுனுத்தது அவன் வாய்; துணிந்து விட்டான். ஆனால்..... ஆசை விடவில்லை.

"சாமி! நாலானாகக் கொடுங்க"—இது அந்த அபலையின் குரல்.

இரண்டாமவர்: பாவம்!

முதலவர்: பைத்தியக்காரா! இதற்கா தயக்கம்! எட்டா தருகிறேன். ஊம்.

மகிழ்ச்சி கொண்டான் அந்த மாடு மேய்க்கும் பேதை, பின்னால் நடக்கப் போவதை அறியாது.

புற்றினருகே சென்றான். 'திக்க திக்' கென்று அடித்துக்கொண்டது அவன் உள்ளம். தயங்கினான், திரும்பினான்; ஏனோ அவன் கண்கள் கலங்கின. மனதிலோ பயம்; காசுக்கும் ஆசை. பாவம்! குழந்தையுள்ளம்தானே!

தடுமாற்றத்துடன் கையை விட்டான். நிசப்தம்.

திடீரென்று ஒரு சேறல்!

"ஐயோ! அம்மா" அலறல் — துடிப்பு — அமைதி!

ஆம்! ஒரு நல்ல பாம்பு! தீர்த்தான் தினன்!

புற்றிலிருந்து ஒரு முழம் வரை மேலெழுந்துப் படமெடுத்துக் கம்பீரமாக ஒரு சுற்று சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு 'வெடுக்' கென்று தலையை உள்ளே இழுத்துக்கொண்டது அந்த சுயேச்சை ஐவன்.

அட சண்டாளப் பாம்பே! பணக்காரர் என்றால் உனக்குமா பயம்! அந்தோ! ஏழையின் உயிரை உறிந்துவிட்டனையே! பணக்காரக் கும்பலுடன் சேர்ந்துகொண்டு நீயுமா ஏழைகள்மீது சதியாடுகிறாய்?

ஆவி துடிதுடித்த அந்த ஒரு சில வினாடிகளில் என்னென்ன எண்ணியிருக்கும் அந்தப் பிஞ்சு நெஞ்சு!

ஏழையானாலும் அவனுக்குப் பாலாட்டி, தாலாட்டி, அமுதாட்டி ஆளாக்கிய அன்னையின் உள்ளம் என்ன பாடுபடும்!

ஆம்! ஆம்! உன்னை நோவதில் பயன்? நீ செய்ததுதான் சரி! நீதான் ஏழையின் நிலைகண்டு இரங்குகின்றனை.

அந்த அபலை இன்னும் இந்த உலகில் வாழ்ந்தால் அவன் அனுபவிக்கவேண்டிய இன்பம் அல்ல—துன்பம்தான் அதிகம். இந்தச் சூழ்நிலையிலே அந்தப் பஞ்சை மகன் வாழத்தான் வேண்டுமா?

தனவந்தர்களைத் தேடி அந்தப் பஞ்சை தஞ்சம் புகுந்தாலும் அந்த சுயநலக் காரர்கள் தயவு காட்டுவார்களா? வாடி வதங்கும் பாட்டாளியின் வயிற்றிலடிக்கத் தானே அவர்களுக்குத் தெரியும்! வாரியனைக்கவா தெரியும்?

வந்தவர்களுக்கெல்லாம் வாரி வாரி ஈந்த வள்ளல்கள் வசித்த நாட்டிலே இன்று வறுமை களையப் பாடுபடுவோர் ஒருவருமில்லரா?

புறவின் பொருட்டுத் தன்னுயிர் கொடுத்தோன் நாட்டிலே, முல்லைக் கொடிக்குத் தேரீந்த பாரியெனும் பெருந்தகை பிறந்த நாட்டிலே, செத்துங் கொடுத்த சீதக்காதி வசித்த நாட்டிலே, மனித சமுதாயத்தை ஒரு நிலைபடுத்துதற்பொருட்டுத் தன்னுயிரை மன்னுயிர்க்கே வழங்கிய அண்ணல் காந்தியடிகள் வாழ்ந்த நாட்டிலே இன்று அந்த அபலை மகனுக்கு இடமில்லை; அவனிடம் அன்புகொள்வாரில்லை.

அரவமே! நீ ஒருவன்தான் அவன் நிலைகண்டு இரங்கி, அன்புகொண்டு அணைத்து, முத்தங்கொடுத்துத் துயர் களைந்தனை!

அன்னையே! இந்தியத் தாய்நாடே! ஏனம்மா உனக்கு இந்த இரத்த வெறி? உனதருமைக் குழந்தைகளிலே அவனும் ஒருவன்தானே? ஏனம்மா அவனது கழுத்தினை நெரித்தனை? அவனை ஆதரித்துப் போற்ற முடியவில்லையே உன்னால்!

இதே நேரத்தில் அரசு போகத்திலே உருண்டு புரளுகின்றனே பண்பில்லா பணக்காரன். அன்னையே! இதை நீ பார்த்துக்கொண்டுதானே யிருக்கிறாய்? உனக்குச் சகிக்கின்றதா அம்மா? — இதைக் காண.

சகிக்குமா? எனக்குத் தெரியாதா உன் அன்புள்ளம்? இதோ காண்கின்றேனே உனது உள்ளத்தில் கொட்டும், விழிகளிலே வழிந்தோடும் உதிரந்தனை! அன்னையே! பொங்கிவரும் உனது கண்ணீர் நிற்பது எந்நாளோ?

அம்மா! நீ என் செய்வதென்றறியாது ஏங்குகின்றனையே! உன் துயர்களைவார் ஒருவருமில்லரே! துயர்தீர்க்கப் பாடுபடுகிறோம், முன்னேற்றம் காண்கின்றோம் என்று ஒரு சிலர் கூறிக்கொண்டு குழப்பம்தான் செய்கின்றனரே யொழிய உன் வறுமை குறைய உழைக்கின்றனரா? இல்லையே! பொறுப்பு உணர்ந்து நடக்கின்றனரா? இல்லையே!

வளங்காண விரும்பும் ஒரு சிலரையும் இவர்கள் வாளாவிடுவதில்லையே! அவர்களையும் குறைகூறிக்கொண்டுதானே இருக்கின்றனர். அன்னையே! உன் துயர் பெரிது! கொடிது!

எங்கிருந்தோ தவழ்ந்து வந்தது ஏக்கம் கொண்டதொரு குரல். "என்ன உலக மடா" என்னும் இதயதீம்தான் அது. என் பேனாவும் அப்பாட்டிலே மயங்கி ஓட்டத்தை நிறுத்தியது.

ஈதென்ன கதையா? கட்டுரையா? இதன்போக்கு வாசகர்களை இந்தக்கேள்வியை எழுப்பத்தான் செய்யும். முடிவு என்னுடையதன்று! உங்களுடையதுதான்!

மானங் காத்த மாவீரன்

பழைய இலக்கியங்களிலுள்ள வேலும், வானும், போர் முறையும் மறையலாம்; இன்று விஞ்ஞானக் குண்டும் விமானமும் தோன்றலாம்; ஆயினும் படையெடுப்பும் போரும் என்றும் மாறா நிகழ்ச்சிகளாயுள்ளன என்பது வெள்ளிடைமலை. எஞ்ஞான்றும் படைத்திறத்தையும், கொடைநலனையும் பாராட்டிப் பாடுவர் தமிழ்நாட்டுக் கவிகள். வீரமும் ஈரமும் இல்லாதோரைப் பாடுவது கவிதைக்கு இழுக்கு என்பது அவரது கொள்கை. போர்க்களத்தில் விழுப்புண் பெருதாணப் பழித்தும் இழித்தும் தூற்றுவர்; ஏசுவர். பாடினால் நாவிற்கு அழுக்கு என்று பண்ணிசைக்கும் பாணர் பேசுவர். ஆண்மகன் வீரனாய்த் திகழ்ந்தால்தான் மற்றவர் போற்றுவர். ஆண்களின் பண்புகளில் வீரமே முதலிடம் பெற்றது. ஊரிலுள்ள இளைஞர்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து, போருக்காகப் பழகும் பயிற்சிக்கூடங்கள் “போரவை” எனவும் “முரண் ஊரி” எனவும் வழங்கப்பெற்றன. தலைவனாய் இருந்ததுபற்றி சோழன் பெருநற்கிள்ளிக்குப் “போரவைக் கோப் பெருநற்கிள்ளி” என்று பெயரிட்டுப் பெருமிதங் கொண்டனர் நம் தமிழர்.

தமிழக வேந்தர் போர் நடாத்திய முறையும் திறமும் மிக்க இறும்பூது தருவனவாகும். போரைத் துவக்கும் போதும், போர்க்களத்திலும், இவர் பால் அறமே தலைசிறந்து நின்றது. “சோழன் செங்கணான் நம்முடன் மாறுகொண்டு பொரவிருக்கிறான்; எனவே போர் தொடங்குவதற்கு அறிகுறியாக அவன் நாட்டின் பசுக்கூட்டத்தைக் களவிலே சென்று கவர்ந்து வருக! வீரர்களுக்கு உணர்ச்சியூட்டித் தகுந்த போர்க்கருவிகளைக் கொடுத்து, நால்வகைப் படைகளைத் திரட்டி, போருக்கு நாளைப் புறப்படத் தயார் செய்க!” என்று படைத் தலைவனுக்குக் கட்டளையிட்டுச் சென்றான் சேரமான் கணைக்கால் இரும் பொறை.

போர் முரசை முழக்குமின்! வெற்றி வேல்களைக் கையில் ஏந்துமின்! வீரக் கழல்களை அணியுமின்! போர் உடைகளைத் தரிமின்! சங்குகளை ஊதுமின்! போர்ப் பறைகளை அறையுமின்! என்று படைத் தலைவன் ஒரு புத்துணர்ச்சியை மக்களிடையே ஊட்டி விட்டுச் சென்றான். அவன் பேச்சோலி மக்களின் மனதை எரிமலையாக்வி ஓய்வு பெற்றிருந்த தோள்களைத் துடிதுடிக்கச் செய்தது. அறிக்கை நாடு முழுவதும் தீப்போற் பரவியது.

போர் முரசின் அதிரலைக் கேட்டுத் திடுக்கிடவில்லை அந்நாட்டு மக்கள். வீரம் விளைக்க விழைந்தனர். வெற்றி பெறத் துடித்தனர். கண்கள் சிவந்து, கரங்கள் துடித்தன. மனத்திட்பமுடைய வீரர்களையே மறவர் என்று அழைத்து வீர உணர்ச்சியை ஊட்டுவர். அவர்களே “வட்டுடை” அணிந்து போர்க் கோலம் பூணுவர். படைக் கலம் வருந்போது ஈட்டி காட்டியும் இமை கொட்டாத் தமிழன் தான் வீரன் எனப் படுவான்.

“விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய வழித்திமைப்பி
கோட்டன்றே வன்க ணவர்க்கு”

—திருக்குறள் 775,

எங்கும் ஒரே ஆரவாரம், ஒரே கொந்தளிப்பு. போர் போர் என்று வீறு கொண்டு வீட்டிற்கு ஒருவராகப் பேராண்மையும், மனத்திண்மையும் உடைய காவியர்

அரணுகில் குவிந்தனர். யானைப்படை, தேர்ப்படை. பரிப்படை, காலாட்படை என்று வீரர்களைப் பிரித்தான் படைத்தலைவன். சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை வீரக்கழலை அணிந்தான்; கையில் வீரவாள் ஏந்தித் தேர் மேல் ஏறி நின்றான்; தும்பைப் பூவைச் சூடினான். பகைவரோடு போர் செய்தலை நினைந்து தும்பைப் பூவைச் சூடிப் புறப்படுதல் தமிழகப் போர் முறையின் மரபு.

“செங்களத்து மறங்கருதிப்
பைந்தும்பைத் தலைமலைந்தன்று”

—புறப்பொருள் வெண்பா மாலை.

வீரனும் அரசனும் வெற்றி விளைக்கக் கொற்றவையைத் தொழுதனர். தமிழ்வீரர் வணங்கிய தெய்வம் கொற்றவையாகும். வீரம் தரும் தாய் அவளே என்று எண்ணினர்.

“சிலப்புங் கழலும் புலப்புஞ் சேறடி
வலம்படு கொற்றத்து வாய்வாட் கொற்றவை”

—சிலப்பதிகாரம்—வேட்டுவவரி (63-64).

எம் இறைவன் சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறைக்கு வெற்றி கிட்டுக! புகழ் அடைக! என்று போர் வீரர்கள் முழங்கிக் கொண்டு வில், வேல், வாள், ஈட்டி முதலிய போர்க்கருவிகளுடன் புறப்பட்டனர். என்னைப் பகைத்தோர் புலியைப் பகைத்தவ ராவார் என்று வஞ்சினங்கூறி இரும்பொறை புறப்பட்டான். படைகள் முன்னே செல்ல புழுதிப்பட்டம் பின்னொழுந்து கருமேகங்களோடு கலந்தது.

கணைக்கால் இரும்பொறையின் படையும், சோழன் செங்கணான் படையும் திருப்பூர் எனுமிடத்தில் ஒன்றோடு ஒன்று முட்டின. திருப்பூர் போர்க்களமாயிற்று. வெறியூட்டும் இசைக்கருவிகள்—பறையும் பம்பையும், தட்டையும், தடாரியும், முருடும், முழவும், இன்னபிறவும் ஒன்று சேர்ந்து ஒலித்தன. வீரர்களின் நரம்புகளில் முறுக்கேறி, வெறிபிறந்து, குருதி கொதித்து தங்கள் நிலையை மறந்தனர். போர்க்களத்தில் தமர், இவர், பிறர், அவர் என்றறிய முடியாதவாறு போர் நடந்தது. செங்குன்றுகள் போல் யானைகளின் முண்டங்கள் இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்தன. வீரர்கள் பிணக்குவியலின் மேல் பறவைக்கூட்டம் வட்டமிட்டு போட்டியிட்டன. திருப்பூர் செருக்களம் செங்கள மாயிற்று. கணைக்காலிரும்பொறை போகூழால் தோற்றான். படை நாலாபக்கமும் சிதறின. செங்கணான் வாகைமலை சூடினான். கணைக்காலிரும்பொறை சிறை செய்யப் பட்டுக் குடவாயிற் கோட்டத்தடைக்கப்பட்டான்.

தோற்றதினால் மக்கள் என்னைத்தூற்ற, மாற்றான் வெற்றிபெற்றதனால் உலகம் அவனைப்போற்ற நான் அவன்முன் கட்டப்பட்டு நிற்கிறேனே என்று சேரன் மனம் நொந்தான்; புழுங்கினான். ஐயகோ! கூற்றுவனும் என்னை நெருங்க நானாவனே என்று கணைக்காலிரும்பொறை வாய்விட்டலறி மனதைத் தேற்றி ஆற்றமுடியாமல் இடர்ப் பட்டான். மானம் என்பது தமிழர் குருதியுடன் கலந்து வளர்ந்த ஓர் இயற்கைப் பண்பு. “மானங்கெடவரின் வாழாமை முன்னினிது” என்பது அவர்தம் கொள்கை. அதனாலன்றோ தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர்

“மயிரீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னு
ருயிரீப்பர் மானம் வரின்.”

—குறள் 969.

என்று கூறினார். உவமை அவர்க்கு அஃதியல் யென்பது விளக்கி நின்றது. எனவேதான் வள்ளுவர் மானம் என்று ஒரு தனியதிகாரம் கூறிச்சென்றார். என்னே தமிழர் பெருமை! பண்பாடு!! சான்றாண்மை!!!

நெஞ்சுலர நாவறண்டது அச்சேரனுக்கு. காவலாளனை நீர் கேட்க வேட்கையுற்று மானம் பின்னிழக்க நாக்குமுறிக் கேட்டான். அக்காவலாளன் ஈரநெஞ்சுடையனல்லன் போலும்! உடனே நீர் கொணர்ந்து கொடுக்கவில்லை. நேரங்கழித்து மிகச் செருக்கோடு கொடுத்தான். அவன் வரவிற்குள் இரும்பொறையின் மனத்தில் குருவளியும், பூகம்பமும் ஏற்பட்டுவிட்டன. மானமழிந்தபின் இருப்பதா இறப்பதா என்ற கேள்விகள் போரிட்டன. உலைக்களத்துத் துருத்திபோல் பெருமூச்சு விட்டுக் கலங்கினான். எரிமலை யானான். இருப்பதே இழுக்கு என்றெண்ணிப் பொறுக்கலாற்றாது பொங்கி எழுந்தான்; விழுந்தான்; பொருமினான்; தன்நிலை இழந்தான். அஞ்சா நெஞ்சன் கண்ணில் நீர் நிறைந்தது. வானிடிந்து நடுங்கும் ஒலியைக்கேட்டுத் திகைத்தான். உலகம் எரிவதைப் போல் தோன்றிற்று, பதைபதைத்துப் போனான். தன்னுடல் எரிந்து புகைவதுபோல் ஓர் உணர்ச்சியைக்கண்டு திடுக்குற்றான். மானமிழந்து உயிர்வாழேன் என்றலறினான். உலகம் சிரிப்பதைக்கண்டு ஒடுக்குற்றான். நெஞ்சு நெட்டுயிர்ப்பால் சுக்குநூறுய் வெடித்துப் பொடியாயிற்று. உடல் வியர்த்து நடுங்கிற்று. வந்த தண்ணீரைக் கைக்கொண்டு “சாக்குழவியும் ஊன் பிண்டமும் பிறப்பினும் அவற்றையும் போர் வீரர்கள் அல்ல என்று கருதாது வாளால் வெட்டி போரில் மாண்டோரடையும் கதியை இவையும் அடைக என்று வாளோக்குதலில் தவறாதவர் அரசராயிருக்க, பகைவர்வாளாற் கொல்லப் பட்டாது, சங்கிலியாற் பிணிக்கப்பட்ட நாய்போற் பிணித்துத் துன்பத்தைச் செய்யும் இவர் கொடுக்கும் தண்ணீரை இரந்துண்ண மாட்டேன் என்று சொல்லாமல் வயிற்றின் தீயையாற்ற வேண்டி, தாமே இரந்துண்ணும் என்னைப்போன்றோரை என் குடியினர் இவ்வுலகத்து ஈன்மரோ?”

என்று மனங்குழைந்து—இல்லை—மனமுடைந்து நீரினைக் குடியாது கணைக்கால் இரும்பொறை இப்பாட்டைப்பாடி உயிர் விடுத்தான், அவனன்றோ மானங்காத்த மாவீரன்! ஈண்டு அவன்பாட்டை நோக்குமின்!

“குழனி யிறப்பினு மூன்றடி பிறப்பினும்
ஆளன் மென்று வாளிற் றப்பார்
தொடர்ப்படு ஞமலியி னிடர்ப்படுத் திரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகை யின்றி வயிற்றுத்தீத் தணிய
தாமிரத் தண்ணு மளவை
ஈன்ம ரோவிய் வுலகத் தானே.

—புறநானூறு. 74.

“இலக்கியமும் உண்மையும்”

கலை என்பது உலக அறிவு வளர்ச்சிக்கு அருமையான தொண்டு செய்கிறது. “ஒவ்வொரு கலையும் ஒரு சிறு நன்மையைத் தருவதாகவே கருதப்படுகிறது” என்கிறார் அரிஸ்டாடில். இவ்வாறான கலையுலகில் சிறந்தனவான நுண்கலைகள் பலவுள், அவை

களின் அமைப்பு ஒவ்வொன்றுமே வியப்புறுத்தும் முறையிலே முன்பின் கண்டறியாத புதுமையாய் அமைந்து இன்பம் விளைவிப்பதாகும். இலக்கியமும் நுண்கலையின்பாற் படுமாதலால் மேற்கூறிய இயல்பிணையுடையதாய் அமைதல் வேண்டும்.

இலக்கியம் என்பதனைப் பல அறிஞர்கள் பலவாறாக விளக்கியுள்ளார்களெனினும், அதனையொட்டிய சிறந்த உண்மையை விரிக்குமளவில் ஒருமையுணர்ச்சி பெறுகின்றனர். இலக்கியமென்பது பயில்வோருக்கு உண்மையைக் காட்டியும், இன்பத்தைக் கூட்டியும் விரிந்து நிற்குமென்பதே, அறிஞர்களின் வாயிலாக நான்கண்ட உண்மை. “இலக்கியமென்பது நல்லெண்ணங்களின் பதிவு” என்கிறார் எம்ர்ஸன். கவிதையின் உண்மையைக் காட்டவந்த அறிஞர் “வேர்ட்டஸ் வெர்த்” முட்டுப்பாடின்றி ஆற்றொழுக்கேபோல் உணர்ச்சியை வெளியிடும் திறனே கவிதையின் திறன். மேலும் உண்மையை உள்ளத்திலே நிலை நிறுத்தும் முறையானே இன்பத்தைத் தாங்கிவரும் நிலை” என்கிறார். (Spontaneous overflow of powerful feelings—Truth must be carried alive into the heart by passion.) சிறந்த கவிதையின் இலக்கணத்தைக் கூற வந்த மகாகவி மில்டன், “சொற்கள் செவிக்கு எட்டும் நிலையிலே, அதனையும் மீறி கருத்து உளத்திற்கு எட்டும்” என்கிறார். மற்றும் ‘இலக்கியமென்பது இன்பத்திற்கே’ என்பாருமுளர். மேற்கண்ட உண்மைகளை ஒருங்குபடுத்தி நோக்குமிடத்து, இலக்கிய மென்பது பொழுது போக்குக்கானதல்ல, வாழ்வின் கசப்பிலிருந்து விடுதலையடைவதற்கான சாதனமல்ல என்பதும், அடுத்து மனிதனின் “வாழ்க்கை அநுபவத்தை” எடுத்துக் காட்டுவது என்பதும் தெளிவாகும். அடுத்து, இலக்கியம் எவ்வாறிருத்தல் வேண்டுமென்பதும், அது நாட்டையொட்டிய நிலையின் எத்துணையளவு பயன்கூட்டி வைக்கிற தென்பதையும் நோக்குவோம்.

இலக்கியமென்பது உலகுக்குரித்தான அதாவது மனித இனம் அவாவி நிற்க வேண்டிய ஆவல்களுக்கு இடமாகியும், மனித இனம் பற்றுக்கோடாகக்கொண்ட எளிய அடிப்படையான உணர்ச்சிகளுக்கு இடமாகியும் நின்றல் வேண்டும். ஒரு தேயத்தின் மேன்மையை அறிவதற்கு, அவர்களது செயல்களைத் தெளிவாகக் காட்டிநிற்கும் வரலாறுகளைக் காண்பதோடமையாது, அச்செயல்களை முற்றுப்பெறுவித்தற்குக் காரணமாய் நிற்கும் இலட்சியக் கனவுகளை வெளியிடும் அவர்களது இலக்கியங்களையும் கற்கவேண்டும். ஒரு நாட்டினரின் இலட்சியங்களை அவர்களது இலக்கியங்களே காத்து வருகின்றன. அதனாலன்றோ அரிஸ்டாடில் என்ற கிரேக்க அறிஞன் “சரித்திரத்தைக் காட்டிலும் கவிதை அதிக மதிப்பு வாய்ந்தது; மிகுதியான தத்துவ உண்மைகளையும் கொண்டது” என்கிறார். மற்றும் “உலக முழுவதற்கும் மனிதப்பண்பைக் கற்பிக்கும் நிலையே இலக்கிய நிலையாகும்” என்கிறார் ஜெர்மானிய அறிஞர் கெத்தே. இவ்வாறான இலக்கியங்களை உருவாக்கும் கவிஞர்கள் அவர்களது பாடல்களின் அடிப்படையில் புலப்படுகின்றார்கள். கவிஞர்களின் வாயிலாக அந்நாட்டு மனித இனம் முறையிடுகிறது. நாட்டின் நலனைக் காட்டிநிற்கும் நிலையே இலக்கியத்தின் நிலை என்பதனைக் கண்டோம்.

மற்றும் ஒரு நாட்டின் மக்களும், நகரங்களும், மாடமாளிகைகளும், கூடகோபுரங்களும், அரசியலும் மற்றுமின்ன பிறவும் அழியுமியல்புடையன. ஆனால் வாழ்வுக்கு வழி காட்டி நிற்கும் இலட்சியங்கள் அழிவதில்லை; அவை அழிதலும் கூடாது. இலட்சியங்கள் காப்பாற்றப்படவேண்டுமெனில் இலக்கியங்கள் காப்பாற்றப்படவேண்டும். அதனாலன்றோ ஒரு கிரேக்க மகான், “ஆண்டவனே! எங்களுடைய எல்லா உடைமை

களும் அழிந்தாலும் அழியட்டும், ஆனால் எங்கள் நாட்டுக் கலைகளையும், கவிதைகளையும் காப்பாற்றிவிடு” என்கிறார். இவ்வாறு வேண்டுவதால் தங்கள் நாட்டு இலட்சியங்களை வாழவைக்க, அவைகளின் இருப்பிடமாகிய கலையையும், கவிதையையும் அழியாது காக்க விரும்புகின்றார்.

முன்னர் காட்டியவையால், இலக்கியமும் அது நாட்டுடன் கொண்ட பெரும் உறவும் தெற்றென விளங்கும். தென்னாட்டையொட்டிய வரையில், பழமைக்காலத்து வரலாறு தெளிவாக வரையப்படவில்லை. பழங்காலத்து இலக்கியங்கள் என்று சொல்லப்படும் சங்ககால இலக்கியங்களே வரலாற்றுச் சான்றுகளையும், வாழ்வின் உண்மைகளையும் காட்டி நிற்கின்றன. இவ்வாறான இலக்கியங்கள் இன்னும் பலவாக களையும் இருந்து பெரிதும் உதவும் நிலைக்குத் தமிழன் பேறுசெய்தானில்லை. தமிழனின் செல்வம் இருந்து பெரிதும் உதவும் நிலைக்குத் தமிழன் பேறுசெய்தானில்லை. தமிழனின் செல்வம் பலவித கடல்கோட்களுக்கும், கனற்பெருக்குக்கும் அடிமைப்பட்ட வரலாறு பல. இத்தகைய இயற்கை முட்டுப்பாடேயன்றி தமிழனை, தன்னைவிட தமிழின்பத்தைச் செல்லும், கரப்பானும் அனுபவிக்க விட்டுவிட்டு வறிதே இருந்த குறையுமுண்டு.

ஆனால், தற்காலத்து மேனாட்டு அறிஞர்கள் பலர், தென்னாட்டைப்பற்றிய பழமை வரலாற்றைக் காணும் முயற்சியிலீடுபட்டு, தென்னாட்டு இலக்கியங்களின் துணைகொண்டும், புதைபொருள் ஆராய்ச்சிகளின் உண்மைகொண்டும் தென்னாட்டின் மிகப்பழமையான தோற்றத்தை நிறுவியுள்ளனர். மற்றும் இதே துறையில் செயலாற்றிய சிலர், தென்னாட்டிற் போந்து அதன் வரலாற்றை அறியாதும், இலக்கிய உண்மைகளைப் பிறர் வாயிலாக அறிந்து கொள்ளாமலும், வடநாட்டிலிருந்த வண்ணமே தென்னாட்டு நாகரிக வரலாறும், மொழி வரலாறும் எழுதிச் சென்றுள்ளனர். அவர்களது முயற்சி முற்றுப்பெறாததொன்று. இலக்கியத்தின் தொடர்பை அறியாத நிலையில் உருவாக்கப்படும் இம்முயற்சி குறைபாடுடையது.

இதுவரை இலக்கியத்தின் பண்பையும், அது தான் பிறந்த நாட்டையொட்டிய வரையில் கொண்ட தொடர்பையும் கண்டோம். அடுத்து நான் கொண்ட ‘உண்மை’ என்பதின் விளக்கம் தர முயல்கிறேன். “இலக்கியமென்பது பேருண்மைகளை இன்பமான முறையில் ஒளிர்ச்செய்யும் அழகுப்பெட்டகம்” என்று முன்னர் முடிபாக்கினோம். அவ்வழி நோக்குமிடத்து இலக்கியங்கள் பல உயர்ந்த உண்மைகளைக் காட்டி நிற்கின்றன. அவ்வாறான உண்மைகளில் நான் சிறந்ததாகக் கருதும் ‘உயிரன்பின் ஒருமைப்பாடு’ என்ற உண்மை பற்றி வரைகின்றேன்.

‘உயிரன்பின் ஒருமைப்பாடு’ என்பது ஆரறிவுபடைத்த மனித இனம் தன்னினமும் அறிவு நிலையில் தாழ்ந்த, உயிருடைய பொருள்களாகிய விலங்கு, செடிகொடிகளோடு ஒருமைப்பாடு அதாவது உறவு காணுதலாகும். உயிர்நிலையுடைய தன்மையைக் கருதி அவைகளோடு உறவுகொள்ளும் இப்பரந்த மனப்பான்மை அன்பின் முதிர்ச்சியிலேமுந்த அற்புத உண்மை. இவ்வுண்மையைத் தென்னாடும், வடநாடும் பொதுவாகக் கூறின் இந்தியநாடு போற்றிவந்துள்ளது. ஓரறிவு உயிர்களையும் உறவாகக்கொண்டு வாழும், உயர்நிலையை, அதாவது இயற்கையனைத்தையும் உறவாகக் கொள்கின்ற பேருள்ளத்தை இந்தியரிடம் கண்ட சர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் பெரிதும் வியப்பு எய்தப் பெற்றவராயினர். அவர் காளிதாசனின் ‘சாகுந்தலம்’ என்ற நாடகத்தில் வரும் ஒரு காட்சியில் இவ்வுண்மையைக் கண்டனர். சாகுந்தலை கண்ணுவரைவிட்டுப் பிரியும் காலத்து, அங்கேதான் நீருற்றி வளர்த்த செடிகளோடு உறவு கொண்டாடிப் பிரியாவிடைபெறும்

நிகழ்ச்சியே அவர் மனதை ஈர்த்தது. இத்தகைய சிறந்த உள்ளம் தமிழ்ப் பேருள்ளமே யாம். சாகுந்தலை நீருற்றி வளர்த்தாள்; தமிழ் மகளோ தன்னாட்டுச் செல்வச் செழிப்பால் பாலூற்றி வளர்த்தாள். தான் வளர்த்த அவ்வின்ப உறவைத் தன்மகளும் வளர்க்குமாறு வாழ்ந்து வந்தாள். இவ்வுண்மையைக் காட்டும் பாடலில் ஈடுபடுவோம்.

இப் பாடல், காளிதாசன் தோன்றிய காலத்திற்கு முன்னர்த் தோன்றிய சங்க கால இலக்கியத்தின் பகுதியாகிய அகவொழுக்கம் கூறும் “நற்றிணை” என்ற நூலின் கண் அமைந்துள்ளது. பாடிய புலவரின் பெயர் அறியக்கூடவில்லை. தேனிலூறிய இன்பச்சுனைபோல, எழில் கொழிக்கும் மங்கையின் முகத்திடையே யெழும் இன்னகை போல, இன்பமான தமிழால் உருவாக்கப்படும். அழகான காதல் காட்சியின் ஊடே, இவ்வுண்மையை நிறுவிச் செல்கிறார் புலவர். இந்நிலையை இன்னும் ஒரு பாடலின் அடிகளைத் துணையாகக்கொண்டு ஓர் இன்பக் காட்சியைப் புனைந்து, அடுத்து உண்மையின் உறைவிடமாக இருக்கும் பாடலைச் சிறப்பாகக் குறித்து மேல் செல்கிறேன்.

மணலில், கொட்டை, குச்சி போன்றவைகளை மறையவைத்து, பின்னர் மணலைக் கூட்டி, இருகையையும் பிணைத்து வரிமணல்மேல் வைத்து ஒருத்தி இருக்க, பிறளொருவள் அக்கொட்டையோ, குச்சியோ இருக்குமிடத்தில் கைவைத்தெடுக்கும் விளையாட்டை இன்றும் நாம் சிறுமியர் மகிழ்வோடாடுவதைக் காண்கின்றோம். (இதனைத் தற்பொழுது, “கிச்சக் கிச்சாந்தாம்பாளம்” என்பார்கள்.)

அவ்வாறு விளையாடிய தமிழ்மகள் ஒருத்தி, புன்னைக் கொட்டையை மணலிலேயே விட்டுவிட்டுச் சென்று விட்டாள்; அது முனைவிட்டு வளரத் தொடங்கியது; தன் பெண் என்று பேசினாள்; பாலும் நெய்யும் ஊற்றி வளர்த்தாள்; பின்னர் மணமகளானாள்; ஒரு மகளையும் பெற்றாள். இம்மகளோ தன் முதற் பெண்ணாகிய புன்னையேபோல் இருந்த இடத்திலே நிலலாமல், உணவு கொள்ளாமல் ஆடியும் ஓடியும் அன்னையை அலைக்கழித்தாள். அவள் எவ்வாறெல்லாம் அன்னையை வருத்தினாள் என்பதை ஒரு பாடலின் துணைகொண்டு நோக்குவோம்.

“அன்பே உருவான தாய், ஒருகையில் பால்சோறு நிறைந்த பொற்சிகரத்தையும், மற்றொரு கையில் மெல்லிய கோலையும் ஏந்தி வருகிறாள். முத்துக் கற்கள் நிரம்பிய சிலம்பணிந்த தலைவி அச்சிலம் பொலிக்க விளையாடுகின்றாள். தாய் அவளை நெருங்கிச் சோற்றை உண்ணுமாறு கூறுகின்றாள். மகள் மறுத்து ஓடுவதுகண்டு அவளைப் பிடிக்க முயல்கின்றாள். தாய் பிடிக்க வருவதுகண்டு மெல்ல ஓடுகின்றாள் தலைவி. தாயும் தொடர்ந்து ஓடுகின்றாள். ஓடியும் பிடிக்க முடியாமல் இளைத்து நிற்கின்றாள். முன்றி லிலே வளரும் முல்லைப்பந்தரின் கீழ் நின்ற தலைவி “உண்ணேன்” என மறுத்துவிட்டு ஆடத் தொடங்குகிறாள். இவ்வாறு தாயினை அலைக்கழிக்கிறாளென்று கூறும் பாடலின் அடிகளைப் பாருங்கள்.

பிரசங்கலந்த வெண்சுவைத் தீம்பால்
விரிகதிர்ப் பொற்கலத் தொருகையேந்திப்
புடைப்பிற் சுற்றும் பூந்தலைச் சிறுகோல்
உண்ணென் றோக்குப் பிழைப்பத் தெண்ணீர்
முத்தரிப் பொற்சிலம் பொலிப்பத் தத்துற
றரிநரைக் கூந்தற் செம்முது செவிலியர்
பரீஇ மெலிந்தொழியப் பந்தரோடி
யேவன் மறுக்குஞ் சிறுவினை யாட்டி.

இவ்வாறு தானும் ஆடி, அன்னையையும் ஆட்டுவித்தாள். அலைக்கழிக்கப்பட்ட தாய், மகளுக்குப் புன்னையைக் காட்டி, “உன்னினும் சிறந்தவள் நின் தமக்கை” என்று அதன் சிறப்பைக் கூறினாள். இவ்வாறு பல நாட்களும் அவளுக்குப் புன்னையின் சிறப்புக் கூறி, தான் அதை வளர்த்ததையும் கூறி, அவளுக்கு மூத்தவள் என்ற முறையையும் நன்கு பதியும்படி செய்தாள். அதை மனதிற்கொண்டு மகள் வளர்ந்தாள்.

காலம் வளர்ந்தது. அவளும் பருவ வளர்ச்சியால் கவினொழுகும் கட்டழகியாக மாறினாள். ‘ஒரு ஆவினுக்குப் பூத்த இருகொம்பேபோல்’ — தன்னோடு உருவானும், நலத்தானும் ஒத்த தலைவனைக்கண்டு, கா தல்கொண்டு களவு வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டாள். காரிருளில் இருவரும் சந்தித்துப் பேசிக் களவை நீட்டித்து வந்தனர். பின்னொரு நாள், தானும், தலைவனும் கூடிய காலத்துத் தாங்கள் தன் தமக்கையாகிய புன்னை மரத்தடியில் இருப்பதுகண்டு, தலைவனோடு நகையாடவும் நாணி நின்றாள். உறவாடும்முறை எத்துணையெல்லையைக் கண்டுள்ளது என்பதைப் பாருங்கள். தன் தமக்கையிருக்க, தலைவனோடு கூடிமகிழ்தல் தனக்கு நாணம்தர, நகையாடவும் மறுத்து நிற்கும் அந் நிலையே, உயிரன்பின் ஒருமைப்பாடெனும் உண்மையை உணர்த்துவதாகும். இப்பொழுது பாடலைப் பாருங்கள் :

“ விளையாடு ஆயமொடு வெண்மணல் அழுந்தி
மறந்தனம் துறந்த காழ்புலி அகைய
நெய்பெய் தீம்பான் பெய்தினிது வளர்ந்தது
துய்மீனுஞ் சிறந்தது துவ்வை ஆளும் என்று
அன்னை கூறினாள் புன்னையது சிறப்பே
ஆம்ம! நாணுதம் துய்மொடு நகையே ...”

[இப்பாடலின் பின்னர்ப்பாடும் இன்னும் நான்கு அடிகள் பிறிதோர் கருத்தை விளக்குவதாயினும், இக்கட்டுரை நோக்குக்கு அப்பாற்பட்டதால் கொள்ளாது செல்கிறேன்.]

இவ்வாறு சங்ககாலத்துப் பாடலில் தோன்றிய இவ்வுண்மை, பின்னர் பலராலும் கையாளப்பட்டுள்ளது. திருவாய்மொழியில் :

“ என்மின்னு நூல்மார்வன் என்கரும்
பெருமா னென்கண்ணன்
நன்மன்னு நீள்கழல்மேல் தண்டுழாய்
நமக்கன்றி நல்கான்
கன்மின்க னென்றும்மை யான்கற்பி
யாவைத்த மாற்றம் சொல்லிச்
சென்மின்கள் தீவினையேன் வளர்த்தகிறு
பூவைகளே ”

— 6-ம் பத்து, 8-ம் திருவாய்மொழி, 6-ம் பாகரம்

என்ற பாடலில், தலைவனிடத்துப் பூவையைத் தூதுவிடக்கருதிய தலைவி, அது தான் வளர்த்த பூவையாகியிருத்தல் பற்றி அதனைத்தன் பிள்ளையாகக் கருதி, தன் காதலனிடம் தன்னின் வயிற்றிற் பிறந்தாரை தூதுவிடுத்துக் காரியங்கொள்ளும்படியாக தனக்கேற்பட்ட புன்மையை நினைந்து, அது தன் தீவினைப்பயனே என்று வருந்தி, “தீவினையேன் வளர்த்த கிறு பூவைகளே” என்று அழைப்பதுபோலுள்ளது. இப்பாடலில் தான் வளர்த்த பறவையைத் தன் வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளையாகவே கருதும் முறையானே, “உயிரன்பின் ஒருமைப்பாடு” எனும் உண்மை பெறப்படுகின்றது.

மற்றும் பின்னர் வந்த ‘சேவக சிந்தாமணி’ என்ற நூலின் ஆசிரியர், இக்கருத்தினைத் தழுவி, சேவகன் நன்னிலை கூடிய காலத்து, தான் சிறு பிள்ளையாக இருந்து விளையாடிய காலத்து, தனக்கு நிழல் கொடுத்தது களைப்பாற்றிய ஆலமரத்திற்கு, பாலூற்றி வளர்க்கவேண்டி, ஆனிரை நிரம்பிய ஐந்து ஊரினைத் தானமாக அளித்ததாக ஒரு பாடல் வரைந்துள்ளனர். அப்பாடல் :

“ ஊன்வினை யாடும் வைவே லுறுவலி சிந்தித் தேற்பத்
தான்வினை யாடிமேன ளிருந்ததோர் தகைநல் லாலித்
தேன்வினை யாடுமலை யணிந்துபொற் பிடஞ்சேர்த்தி
ஆன்வினை யாடுமைந்து ரதன்புற மாக்கி னானே ”

இப்பாடல் சேவகன், தனக்கு முன்னர் உதவிய உறவினர்களுக்கெல்லாம், செய்ந் நன்றி மறவாத் தன்மையால், பின்னர் உதவியதாகக் கூறப்படும் தொடரில் இடம் பெறுகிறது. அதனால் ஆலமரத்தினையும், தன்னின் உறவினரில் ஒருவராகக் கருதிய நிலைத் தெளிவாகிறது. இம்முறையானே ‘உயிரன்பின் ஒருமைப்பாடு’ உண்மை வெளியாகிறது.

இறுதியாக, இவ்வுண்மைக் கையாளப்பட்ட மற்றுமோர் தனிப்பாட்டிச் சுட்டி இக்கட்டுரையை முடிக்கின்றேன். இத் தனிப்பாடல் நற்றயானவள், தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்றபின் அவள் திரும்பிவந்து தன்னைக் கூடுவாளா என்று ஏங்கும் நிலையைக் கூறுமுகமாகவுள்ளது. ஈண்டு நற்றய் தன்னோடு வதியும் ஏனைய பொருள்களும், தலைவியின் தொடர்புகொண்டதால், உறவுடையனயெனக் கருதி, அவைகளும் தலைவியின் பிரிவுக்காக வருந்தும் உணர்வுபெற்று வருந்துவதாகவும், அவ்வாறெல்லாம் வருந்தும் தங்களை யெல்லாம் ; அவைகளையும் உறவாகக்கொண்ட நிலையில் தலைவி திரும்பிவந்து காணுவாளோ என்று ஏங்கிப் பாடுவதாக உள்ளது. நற்றய் பயிவிடர் தன்னோடு புலம்பல் என்ற துறையின்பாற்படும். அப்பாடல் :

நன்றே யுமக்கவர் நல்லதெல் லாஞ்சொல்லி நவ்விளிகள்
கன்றே! யருமணிக் கந்துகமே! கண்கலந் தழைக்கும்
குன்றே! குவலையங் கொய்தடமே! யெநர் கூஉககுயிலே!
என்றேகொ லும்மையு மென்னையுங் காணவந் தெய்துவதே

இப்பாடலில் நற்றய், கன்றையும், கந்துகத்தையும், குன்றையும், தடத்தையும், குயிலையும் உறவாகக்கொண்டு புலம்புகிறாள். இம்முறையானும் “உயிரன்பின் ஒருமைப்பாடு” என்ற உண்மை தெளிவாகும்.

இவ்வாறான பேருண்மைகளைத் தன்னிடம்கொண்ட தமிழ்நாடு, இன்னும் உலகத் தாரால் அறியாத நாடாக இருந்து வருகிறது. உண்மையான வாழ்வையும், சிறந்த இலட்சிய வாழ்வையும் நாடும் எவரும் தமிழ் நாட்டையும், தமிழ் இலக்கியங்கள் காட்டி நிற்கும் உண்மைகளையும் அறிய வேண்டும். “மாடமாளிகையிலே வசிக்கும் குறுகிய உள்ளத்தைக் காட்டிலும், சிறு குடிலிலே வசிக்கும் பரந்த உள்ளம் மிகவும் சிறந்தது” என்கிறான் ஏபிகிரியஸ் எனும் அறிஞன். தமிழ்நாடு, ஏழைமையான நாடாகத் தோன்றினும், பரந்த உள்ளம் கொள்ளவேண்டிய உண்மைகளைத் தன்னிடம் கொண்டிருப்பதால், சிறந்த வாழ்வை அவாவும் மனித இனம் தமழ் நாட்டையும், அதனின் இலக்கியங்களையும் நன்கு உணர்தல் வேண்டும்.

தமிழின்பம் வளர்க!

குறை தீர்ந்தது!

“சார் சார்! இன்று மட்டும் வீவு கொடுங்கள் சார்! ரொம்ப ஆபத்தாய் இருக்கிறது!”

“ஆமாம்! தினமும் ஆபத்துத்தான். அதெல்லாம் முடியாது! தினமும் தான் ‘ஆபத்து ஆபத்து’ என்று சொல்லி சீக்கிரம் வீட்டுக்குப் போகிறாயே அதுபோதாதா! இன்று வேலை இருக்கிறது. சீக்கிரம் போய் காரை எடு.”

“சார், சார்! இத்தனை நாளும் போனதுகூட பெரிதில்லை சார்! இன்று ஒரு பொழுதுகூடத் தாளாது போலிருக்கு சார். நீங்கள் மனது வைத்தால் முடியும் வீட்டில் உதவிக்கு யாரும் இல்லை, நான் போய்த்தான் கஞ்சி கொடுக்க வேண்டும். கொஞ்சம் தயவு பண்ணுங்கள். உடம்பு மிகவும் மோசமாய் இருக்கிறது.”

“சே! சே! ஏனப்பா சும்மா பேசிக்கொண்டு? முடியாது என்றால் முடியாத தான். இன்று பக்கத்து ஊரில் முக்கிய வேலை இருக்கிறது. உன் சௌகரியத்தைப் பார்த்தால் என் சௌகரியத்தைப் பார்க்க வேண்டாமா? போய் சீக்கிரம் காரை வெளியே எடு”.

சுந்தரம் முகத்தைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு வெளியே வந்தான். வாயிற் படிக்கு வெளியே நின்றுகொண்டிருந்த பியூன் பெரியசாமி “என்ன அண்ணே! ஐயா என்ன சொல்லுங்கள்?” என்று அவனைக் கேட்டான்.

“என்ன சொல்லுவாங்க? அவங்க காரியத்தைத்தான் பார்ப்பாங்க! இவருக்குப் ஒரு அம்மா இருந்து இப்படி ஆபத்தாக இருந்து பார்த்தால் தெரியும்!” என்று கடிந்த உள்ளத்துடன் கூறிவிட்டு கார் ஷெட்டை நோக்கி நடந்தான் சுந்தரம்.

இந்த வார்த்தைகள் விநாயகத்தின் செவியிலும் விழுந்தன. அவனுக்கு சொரேர் என்றது. ஒரு டிரைவர்—அதுவும் தன்னிடம் வேலை செய்பவன் தனக்குத் தாய் இல்லை என்பதை குத்திக்காட்டுகிறானே என்று கோபம் பொங்கியது. குமுறும் கோபத்துடன் “ஏய் சுந்தரம்!” என்று இரைந்தான். ஷெட்டுக்குப் போனவன் “ஏன்சார்” என்ற வெறுப்புடன் கூறிக்கொண்டே வந்தான்.

“என்னடா கிண்டல் பேசுகிறாய்? நீ சம்பளம் வாங்காமல் வேலை செய்ய வில்லையே! அப்படி சங்கடமாய் இருந்தால் நின்று கொள்ளேன்” என்று விநாயகம் இரைந்தான்.

“இல்லீங்க.....” என்று இழுத்தான் சுந்தரம்.

“இல்லையாவது நொள்ளியாவது? உன்னைச் சொல்லி என்ன பயன்! பிழை என்பேரில் அல்லவா உள்ளது? சரி போய்க் காரை வெளியே எடு. பிறகு பேசிக் கொள்ளுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு அறைக்குள் நுழைந்தான் விநாயகம்.

சுந்தரம் காரை வெளியே எடுத்ததும் விநாயகம் காரில் ஏறிக்கொண்டு கிளப் பினான். மணி ஒன்றுக்கு வேலையை முடித்துக்கொண்டு திரும்பினான். “இப்பொழுது தாவது போகவிடமாட்டீர்களா!” என்று கேட்டான் சுந்தரம்.

“போ! போ!! வீட்டுக்குப்போகத் தோன்றுகிறதேதவிர வேலை செய்ய எங்கே தோன்றுகிறது? 4 மணிக்கு வா! போ!” என்று சொல்லிவிட்டு தன் அறைக்குள் நுழைந்தான் விநாயகம். கோட்டைக்கழற்றி மாட்டிவிட்டு சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தான். அவன் உள்ளம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தது.

விநாயகம் ‘லட்சுமி சோப் தொழிற்சாலை’யின் முதலாளி. சுந்தரம் அவனது டிரைவர். சுந்தரத்தின் தாய்க்கு ஒரு மாதமாக உடல் நிலை மிகவும் மோசமாக இருந்தது. ஆதலால் உடலைக் கவனிக்க தினம்தோறும் சீக்கிரமாகவே வீட்டிற்குப் போய்க்கொண்டிருந்தான். அவன் வீட்டில் அவனைத்தவிர அவன் தாயைக் கவனிக்க வேறு ஒருவரும் இல்லை. அன்று நிலைமை மோசமாய் இருந்தது. உயிர் ஊசல் ஆடிக் கொண்டிருந்தது. அதனால்தான், அன்று விடுமுறை கேட்டான். அது சம்பந்தமான உரையாடல்தான் ஆரம்பத்தில் கண்டவை.

விநாயகத்தின் மனதில் மீண்டும் மீண்டும் அந்த சொற்களை வட்டமிட்டன. “இவருக்கும் ஒரு அம்மா இருந்து இப்படி ஆபத்து வந்தால் தெரியும்”—இவைதான் அவன் உள்ளத்தை உலுக்கின. விநாயகம் சிந்தித்தான். ஆம்! அவன் சொன்னதில் என்ன தப்பு? தனக்கு ஒரு அம்மா இருந்து இப்படி இருந்தால் தன் உள்ளம் என்ன பாடுபடும்? தனக்கு ஏன் அந்த எண்ணம் தோன்றுகிறது? தனக்குத்தான் சிறு வயதி லிருந்தே தாய் இல்லையே! இருந்தால் அல்லவா தாய்ப்பாசம் தெரியும்? கேவலம் வீலங்குகள்கூட ஒன்றுக்கு ஒன்று ஆதரவாய் இருக்கின்றனவே! பின் தான் என்ன உணர்ச்சியற்ற வெறும் மரக்கட்டையா? இப்படி அவன் சிந்தனை ஓடியது.

துள்ளி எழுந்தான். கோட்டை மாட்டிக்கொண்டு பக்கத்து வீட்டில் இருக்கும் டாக்டரை அழைத்துக்கொண்டு காரைத் தானே ஓட்டிக்கொண்டு சுந்தரத்தின் வீட்டை நோக்கிப் போனான்.

கார் நிற்கும் சப்தம்கேட்டு வெளியே ஓடி வந்தான் சுந்தரம். காரிலிருந்து முதலாளியும் டாக்டரும் இறங்குவதைக் கண்டதும் அவனுக்கு ஆச்சரியம் அதிக மாயிற்று. தன் கண்களை நம்பவில்லை. கண்களை கசக்கிவிட்டுக்கொண்டான். ஆம்! கனவில்லை.

முதலாளியேதான். “சுந்தரம்! உன் தாயைப் பார்க்கலாம் என்று வந்தேன்!” என்ற விநாயகத்தின் குரல் அவனை நினைவுபெறச்செய்தது. பேசமுடியாமல் வாயடைத் துப்போய் “வாருங்கள்” என்று தடுமாறிக்கொண்டே அழைத்து வீட்டினுள் நுழைந் தான். டாக்டரும் விநாயகமும் அவனுடன் நுழைந்தார்கள். டாக்டர் நோயாளியைப் பார்த்தார். அவர் முகம் நம்பிக்கை இல்லை என்பதைக் காட்டியது.

“மிஸ்டர் விநாயகம்! காரியம் மிஞ்சிவிட்டது. காலையிலேயே பார்த்திருந்தால் ஏதாவது செய்திருக்கலாம். இனி ஒன்றும் செய்யமுடியாது! இன்னும் ஒருமணிக்குமேல் தாங்காது!” என்றார் டாக்டர். டாக்டர்! ஒன்றுமே செய்ய முடியாதா? ஐயோ! நான்தானே இதற்குக் காரணம்? என்று அலறினான் விநாயகம். “டாக்டர்! நீங்கள் என் காரை எடுத்துக்கொண்டு போங்கள்! நான் பிறகு வருகிறேன்!” என்று கூறி நோயாளியின் அருகில் அமர்ந்தான் அவன். டாக்டர் போய்விட்டார்.

“அம்மா! நான்பாவி! என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். காலையிலேயே கவனித் திருந்தால் காப்பாற்றி இருக்கலாம். நான் தாயற்றவன். தாய்ப்பாசம் இன்னதென்றே

அறியாதவன். அதனால்தான் என் மனம் கல்லாகிவிட்டது. ஆகவேதான் சுந்தரத்தை யும் தாயற்றவனாக ஆக்கக் காரணமானேன், என்னை மன்னிப்பீர்களா? என்று விநாயகம் நோயாளியை கெஞ்சும் குரலில் கேட்டான். அவன் கண்களில் நீர் சுரந்தது.

“நீங்கள் இதற்காக வருந்தவேண்டாம். நீங்கள் இதுவரை என் குழந்தையைக் காப்பாற்றியதே நீங்கள் செய்த பேருபகாரம். அதற்காக நான்ல்லவா உங்களுக்கு நன்றி செலுத்தவேண்டும்? உங்களை மன்னிப்பதற்குக் காரணமே இல்லையே! எனக்குக் காலம் அவ்வளவுதான். அதற்கு நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? நான் இனிப் பிழைக்க மாட்டேன். எனக்கு ஒரே ஒரு ஆவல்தான் உள்ளது. அதைப் பூர்த்திசெய்தீர்களானால் எத்தனை பிறவியிலும் நன்றி உடையவளாய் இருப்பேன். அந்த உதவி செய்வீர்களா? என்று நோயாளி தழுதழுத்த குரலில் கேட்டான். அவளுக்கு மூச்சு வாங்கியது.

“கட்டாயம் செய்வேன். சொல்லுங்கள் அம்மா!” என்றான் விநாயகம்.

“என் கணவர் காரில் அடிபட்டு இறந்தார். அப்போது எனக்கு பிரசவ சமயம். அவர் இறந்ததைக் கேட்டதும் நான் மூர்ச்சையாகி விழுந்தேன். வீழ்ந்த அதிர்ச்சியில் பிரசவ வேகனை உண்டாயிற்று, பக்கத்திலிருந்தவர்கள் என்னை பிரசவ விடுதியில் சேர்த்தார்கள். அங்கே எனக்கு இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறந்தன. சில நாட்கள் ஆனதும் எனக்கு இனி என்ன செய்வது என்ற கவலை உண்டாயிற்று. எனக்கு வேறு உறவினர் இல்லை. என் அனாதரவான நிலையைப்பற்றி டாக்டரிடம் சொன்னேன். அவர் என் நிலைமைக்காகப் பச்சாதாபப்பட்டார்.

ஒருநாள் அவர் ஒரு மனிதரோடு வந்தார். “அம்மா! இவர் ஒரு தனவந்தர். இவர் மனைவி இளம் வயதிலேயே இறந்து விட்டாள். அகற்குப் பிறகு இவர் மணமே செய்துகொள்ளவில்லை, விருப்பமும் இல்லை. பிள்ளை இல்லையே என்ற ஏக்கமே அதிகமாக உள்ளது இவருக்கு. இதை என்னிடம் சொன்னார்! அவரை இங்கே அழைத்து வந்தேன். உனக்குத்தான் சிரமமாய் இருக்கிறதே! உன் பிள்ளைகளில் ஒன்றை இவருக்குக் கொடுத்தால் நன்றாக வளர்ப்பார், அவர் ஆவலும் பூர்த்தியாகும். உன் துன்பமும் தீரும்” என்றார்.

நான் சிந்தித்தேன். கடைசியில் ஒரு குழந்தையாவது சுகமாக வாழட்டும் என்று கொடுக்க இசைந்தேன். கொடுத்து விட்டேன், கொடுத்தேனா? விற்றுவிட்டேன். அவர் எனக்கு ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்து செலவுக்கு வைத்துக்கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு குழந்தையைக் கொண்டுபோய்விட்டார். அதன் மார்பிலே கையகலம் ஒரு மச்சம் இருந்தது. பிற்காலத்திலே அடையாளம் கண்டுகொள்ள அது உதவலாம் என்று எண்ணி தலைக்குழந்தையானாலும் பாதகமில்லை என்று அதையே கொடுத்தேன்.

அதற்குப்பிறகு பல ஆண்டுகளில் எப்படியோ சுந்தரத்தைக் காப்பாற்றினேன். பிறகு இந்த ஊருக்குவந்து அவன் டிரைவராக அமர்ந்தான். அந்த தனவந்தர் இந்த ஊர்தான் என்று கேள்விப்பட்டேன். அதனால் என் மகனை ஒரு முறை பார்க்கலாம் என்று எண்ணினேன். இதுவரை கண்டதில்லை. அதுதான் எனக்குப் பெரியகுறை. அக்குறை தீரப்போவதில்லை. ஆனால் நீங்கள் சுந்தரத்தை எப்படியாவது காப்பாற்றி என் பெரிய பிள்ளையிடம் சேர்த்துவிடுங்கள். அப்போதுதான் என் ஆன்மா சாந்தி பெறும். இது செய்வீர்களா?”—அவளுக்கு மூச்சுத் திணறியது. இரக்கம் நிறைந்த கண்களுடன் விநாயகத்தை நோக்கினான்.

“இப்போதே செய்கிறேன் அம்மா. உங்கள் குறையும் தீர்ந்தது. இதோ பாருங்கள்” என்று சட்டையைத்திறந்து மார்பைக் காட்டினான் விநாயகம். “ஆ! அங்கே அவள் சொன்ன மச்சம்!” “ஆ! என்கண்ணே!” என்று கூவி எழுந்திருக்க முயன்றாள் தாய், அவளை மீண்டும் படுக்கவைத்தான். “அம்மா! அந்த தனவந்தர் இறந்துவிட்டார். அவர் இறக்கும்வரை அவரையே என் தந்தை என எண்ணி இருந்தேன். இறக்கும்போது அவர் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டு இறந்தார். அது முதல் உங்களைத் தேடினேன். இன்றுதான் என் குறையும் தீர்ந்தது. “ஆ! சுந்தரம் என் தம்பியா?” என்று கூறினான் விநாயகம்.

“அண்ணா!” என்று சுந்தரம் தாவி தன் தமையனைக் கட்டிக்கொண்டான். தாய் “கண்ணே! என் குறை தீர்ந்தது! இனி நான் கவலைப்படமாட்டேன்” என்றாள். அவைதான் அவளது இறுதிச் சொற்கள். அவளுக்கு மூச்சுத் திணறியது. விழிகள் பயங்கரமாய்ச் சுழன்றன, சுழன்று சொருகின. அடுத்தகணம் அந்த விளக்கு அணைந்தது. “ஐயோ! அம்மா! என்று சுகோதரர் இருவரும் தாய்மீது விழுந்து அலறினார்கள். அந்த அலறல் அந்த வீடெங்கும் எதிரொலித்தது!

உள்ளம் வாழ்கிறது

சிலருக்கு இன்பம் பயக்கும் பொருள்கள் மற்றவர்களுக்கு அவ்வாறு இன்பம் பயவாதிருக்கலாம். துன்பம் தரும் அதே பொருள்கள் சிலருக்கு இன்பம் நல்கும் திறத் தனவாக நாம் காண்பதுண்டு. இவைகளைக் கூர்ந்து நோக்கின் இன்பத்தை பயக்கும் ஒன்றே துன்பத்தையும் நல்கவல்லதாயுள்ளது. என்னே வியப்பு! இதனால், பொருளினிடத்திலேயே இன்பமும் துன்பமும் இயற்கையாக அமையவில்லை அதனைத் துய்க்கும் உள்ளத்தின்மார்ட்டே இன்பதுன்பம் என்னும் பாகுபாடு நிகழ்கிறது என்பது புலனாகின்றது. ஈண்டு ஆங்கில நாட்டு அறிஞன் Cobbet என்பான் கூறினது நினைவு கொள்ளற்பாற்று. “Happiness or misery is in the mind; it is the mind that lives” என்று கூறிப்போந்தார். இதனை உள்ளத்தில் உன்னியே Oscar Wilde என்னும் அறிஞரும் அழகானதொரு கருத்தோவியம் அமைத்தார்போலும். அது நாடக பாணியில் அமைந்தது.

(இடம்—தேவநீதிமன்றம். மனிதன் கடவுள் சந்நிதானத்திற்கு வந்திருக்கிறான். மன்றத்தில் நிசப்தம்.)

கடவுள்: (மனிதனுடைய ஜீவிய ஏட்டைத் திறந்து நோக்குகிறார்.) “மனிதா, உன் வாழ்வு தீமை நிறைந்ததாகும். உதவி வேண்டியவர்க்குத் துக்கம் தந்தாய். ஏழைகள் இரந்தபொழுது செவிசாய்த்தாயில்லை. நல்லோர் உணவைப் பறித்து நாய்களுக்கு இட்டாய்! அல்லவா?

மனிதன்: “ஆம், அவ்விதமே நடந்தேன்”

கடவுள்: (மனிதனின் ஜீவிய ஏட்டில் மற்றொரு பக்கத்தைப் புரட்டுகிறார்.) உன் வாழ்வு தீமை நிறைந்ததாகும். அழகைக் காட்டினேன், அதையே நாடினாய். அறத்தை மறைத்து வைத்தேன், அதை அலட்சியம் செய்தாய். பாபங்களுக்கு வழி பாடு செய்தாய். தீய வழி நிற்பதில் சிறிதும் பின் தங்கினாயில்லை! உண்மைதானே?

மனிதன்: ஆம், அவ்விதமே நடந்தேன்.

கடவுள்: (ஜீவிய ஏட்டின் மற்றொரு பக்கத்தைப் புரட்டுகிறார்,) "உன் வாழ்வில் என்றுமே நன்மை செய்தாயில்லை. நன்மை செய்தோர்க்குத் தீமை பல புரிந்தாய். உணவுதந்த கைக்கு ஊறு செய்தாய். உனக்கு அமுதளித்தவர்களை உதாசினம் செய்தாய். காதல் கொண்டு வந்தவர்க்குக் காமம் அளித்தாய் அல்லவா?"

மனிதன்: "ஆம், அவ்விதமே நடந்தேன்"

கடவுள்: (மனிதன் ஜீவிய ஏட்டை முடிவிட்டு) "சரி, உன்னை நான் நரகத்துக்கு அனுப்புவேன்"

மனிதன்: "உம்மால் இயலாது"

கடவுள்: (சற்று கோபமாக) ஏன் இயலாது? உன்னை நான் ஏன் நரகத்திற்கு அனுப்ப இயலாது?

மனிதன்: ஏனா? அங்குதானே நான் எப்பொழுதும் வசித்து வருகிறேன்.

[தேவரீதி மன்றத்தில் அமைதி. சிறிது நேரத்திற்குப் பின்னர்.]

கடவுள்: நரகத்திற்கு அனுப்ப இயலாதென்றால் உன்னைச் சுவர்க்கத்திற்கு அனுப்புவேன். அது உறுதி!

மனிதன்: இதுவும் உம்மால் இயலாது.

கடவுள்: (கோபமாக) ஏன் இயலாது? உன்னை நான் ஏன் சுவர்க்கத்திற்கு அனுப்ப இயலாது?

மனிதன்: ஏனா? எந்தக் காலத்திலும் எந்த இடத்திலும் சுவர்க்கம் என்றால் என்ன என்று என்னால் எண்ணவும் முடிந்ததில்லையே. ஏனெனில் சுவர்க்கமும் என் வரையில் நரகம் தானே!

தேவ ரீதிமன்றத்தில் நிசப்தம். ஆம், உள்ளந்தான் வாழ்கிறது!

மாண்டவி

[இராமனுக்கு முடிசூட்ட விரும்பும் தன் எண்ணத்தை தயரதன் அமைச்சர்களிடம் வெளியிட்டான். அன்று மாலை பரதன் மனைவி மாண்டவியும் தோழியும் பேசிக் கொள்கிறார்கள்.]

மாண்டவி: தோழி! இன்று கட்டாயம் வந்துவிடுவாரா?

தோழி: ஏன்மமா இப்படி ஆத்திரப்படுகின்றீர்கள்? இன்று காலையில் தானே கேகய நாட்டிற்குத் தூதுவர்கள் சென்றார்கள். நாளை இரவிற்குள் உங்கள் தலைவர் கட்டாயம் வந்துவிடுவாரம்மா!

மாண்: என் துயரம் உனக்குத் தெரியாதடி! அவருடன் ஒரு நாளாவது தனி நாகப் பேசியது கிடையாது. இங்கு அவர் இருக்கும்போதுகூட என்னை நன்றாகப்

பார்ப்பது கிடையாது. அண்ணாவின் அலுவலே அவருக்குச் சரியாக இருந்தது. இப்போதோ அவர் தன் தாய் வீடு சென்றுவிட்டார்.

தோழி: அவர் உள்ளமே தனிதான்மமா!

மாண்: உண்மைதானடி! நானும் அவர் உள்ளத்தை அறிய எவ்வளவோ முயன்றேன். தோல்விதான் கண்டபலன். ஆண்கள் மனம் அறியமுடியாத புதிராக அல்லவா இருக்கின்றது!

தோழி: அம்மா! வீணாக அலட்டிக் கொள்ளாதீர்கள். எல்லாம் நாளை அவர்.....

மாண்: நாளை, நாளை என்று நாட்கள்தான் கழிகின்றன, நாளை அவர் வந்தால் மட்டும் என்னுடன் பேசுவா போகிறார். அண்ணாவின் முடிசூட்டு விழாவுக்கு ஏற்பாடு செய்யவே அவருக்கு நேரம் போதாது.

தோழி: அம்மா! நாம் பெண்கள்! நம்மால் நிறைவேற்ற முடியாத காரியம் ஒன்று உலகில் உண்டா?

மாண்: ஆம்! பெண்ணாய்ப் பிறந்ததால்தான் இந்தத் துன்பங்கள் எல்லாம். என் தமக்கை சிதை தன் கணவனுடன் இன்பமாக இருக்கும்போதெல்லாம் என்மனம் பொருளமயால் வேகுதடி. என்னைக் கைப்பிடித்து மணந்த ஒருவர் இருந்தும் வாழ்வின் இன்பம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

தோழி: வருந்தாதீர்கள் அம்மா! எதிர்காலத்தை இன்பம் உள்ளதாகப் பாருங்கள்.

மாண்: எதிர்காலம்! ஆம்! ஏதோ முடிசூட்டு விழாவை ஒட்டியாவது என்னுடன் அவர் இன்பமாக இருப்பார் என நினைக்கிறேன். அதுவும் கானல் நீராவி விடுமோ என்னவோ? ஏதோ என்மனம் இப்போது எல்லையில்லாத இன்பம் அடைகின்றது. துன்பத்தின் வித்தோ என்னவோ யார் கண்டது.

தோழி: தேவி! வீண் பயம் ஏன்? உங்கள் வாழ்வு நாளை மலரப்போகின்றது. அப்போது என்னை மறந்துவிடமாட்டீர்களே!

மாண்: போடி பைத்தியம்

[அன்று இரவு. கைகேயி அரண்மனை: தயரதன்—கைகேயி.]

கைகேயி: நாளை பைத்தியம்! ஆம்! உண்மையைப் பேசுபவன் உலகில் பைத்தியக்காரி! தாங்கள் மகாபுத்த வர்க்கை நிறைவேற்றும்படி கேட்டது குற்றமா?

தயரதன்: (நயமாக) குற்றமென்று சொல்லவில்லையே கண்ணே! பரதன் நாடாளட்டும். ஆனால் அந்த அடுத்த வரத்தை மறந்துவிடு. உன்னிடம் பிச்சை கேட்கிறேன். பாராளுமன்றம் தன் மனைவியிடம் மண்டியிட்டுப் பணிந்தான் என்ற பழிச்சொல் ஏற்படினும் பாதகமில்லை. கேகயச் செல்வி, என் உயிரைத்தான் உன்னிடம் கேட்கிறேன்.

கைகேயி: எதற்காக வீண் வம்பு. நான் நினைத்ததை முடித்தே திருவேன். என் மகன் பரதன் நாடாள வேண்டும். இராமன் பதினான்கு ஆண்டுகள் காடுக வேண்டும். இதில் என்னளவு மாற்றமும் செய்யமுடியாது.

தயரதன்: முடியாதா! பாவி! சித்திரவதை செய்கிறாயே! கணவனை உயிருடன் வதைக்கும் கிராதகி. பெண்ணாக வந்ததொரு மாயப் பிச்சா! போ! போ! தந்தேன்

இருவரங்களையும், என் உயிரும் சென்றுவிடும்! ஐயோ! இராமா! உனக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டேன். மன்னிப்பாயா! (கைகேயிடம் திரும்பி) அடி ரீலி! ஒன்று மட்டும் கூறுகிறேன். இதிலிருந்து நீ எனக்கு மனைவியும் அல்லள். உன் மகன் பரதன் எனக்கு மகனும் அல்லன். எனக்கு ஈமச்சரங்கு செய்யக்கூட அவனுக்கு உரிமை கிடையாது. ஐயோ! இராமா! மகனே! என்ன விபரீத விளைவு. (மன்னன் மயங்கி விழுகிறான்.)

[மறுநாள் அயோத்தி எங்கனும் அழுகுரல். இன்னது செய்வது என்று தெரியாமல் மக்கள் திகைக்கின்றார்கள். அரசனாக வேண்டிய இராமன் மரவுரி தரித்துக் காடு சென்று விட்டான். சீதையும் இலக்குவனும் அவனைத் தொடர்ந்தனர். மக்கள் கூக்குரலிடும் ஒலியைத் தவிர வேறு ஒலி கேட்கவில்லை. மன்னனும் மகனைப் பிரிந்த சோகத்தால் மடிந்து விட்டான். அயோத்தியே பிரேதக் களையுடன் தோற்றமளிக் கின்றது.]

மாண்டவியும் தோழியும்

மாண் : என்ன அநியாயமடி! உலகறிய வாழ்ந்த தயரதன் வாழ்வு ஒரு நொடியில் அழிந்து விட்டதே! அன்பே உருவான இராமன் காடு சென்றுவிட்டாரே! என் தமக்கையும் இலக்குவரும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தது அதைவிட வருத்து கின்றதே! தோழி என்ன செய்வேனடி! அவர் என் கையைப் பிடித்ததிலிருந்து இப் படியா எனக்குத் துன்பம் வரவேண்டும்.

தோழி : அம்மா! வருந்தாதீர்கள். அவர் வந்து விட்டார். அண்ணனை அழைத்து வரக் கானகம் சென்றுள்ளார். கையோடு அழைத்துக்கொண்டுதான் திரும்புவார். இனித் தங்கள் வாழ்விலே புத்தொளி காணலாம்.

மாண் : ஒளி! ஆம் அணையும் விளக்கின் அந்திக்கால ஒளி.

தோழி : அம்மா ஏதேதோ சொல்லுகிறீர்களே! எனக்கு ஒன்றுமே விளங்க வில்லையே.

மாண் : என் மாமன்—அந்த உரிமைகூட எனக்குக் கிடையாது—தயரதன் இட்ட சாபம் உனக்குத் தெரியாததா? 'அவர்' வந்து எனக்கு எத்தனை இன்பங் கொடுத்தாலும் சாபம் சாபம்தானே! யாரிட்ட தீவினையோ எங்கள் வாழ்வை முள்வேலிபோலச் சுற்றிக்கொண்டது. அதிலிருந்து மீள முடியுமா?

தோழி : தாயே வருந்தாதீர்கள்! நாளை அவரும் அண்ணனும் வந்துவிடுவார்கள். அதன்பின்.....

மாண் : அதன்பின் மட்டும் என்ன? எப்போதுமே என் வாழ்வு பாலைவனத் தானே.

தோழி : அங்கும் ஒருசோலைவனம் உண்டல்லவா!

மாண் : எனக்கு நம்பிக்கையில்லை.

[அண்ணனை அழைத்துவரச் சென்ற பரதன் பாதுகைகளுடன் திரும்பினான். நந்திக் கிராமத்தில் தங்கி அண்ணன் பாதுகைகளை அரசனாக்கி, குற்றேவல் செய்து வரு கிறான். மாடமாளிகைகளை விடுத்து சிறு குடிசையிலே வாழ்ந்து வருகிறான்.

ஒரு நாள் இரவு. அண்ணன் பாதுகைகளுக்குப் பரதன் பூஜை செய்து முடிக்கும் சமயம் ஒரு உருவம் மெள்ள குடிசைக்குள் நுழைகின்றது. பரதன் திடுக்கிட்டி நிமிர்ந்து பார்க்கிறான்.]

பரதன் : யாரது இந்த நேரத்தில்?

உருவம் : நான்தான் சுவாமி!

பர : "நான்தான்" என்றால் யார்? தெரியவில்லையே!

உரு : தெரியவில்லையா! ஏன் தெரியப்போகின்றது. உம்! நான் செய்த வினைக்கு யாரை நொந்து என்ன செய்ய! நான்தான் தங்கள் அன்புக்கு ஏங்கித் தவிக்கும் மாண்டவி.

பர : ஓ! புரிந்தது! சண்டாளி கைகேயி பிறந்த பெண் குடியில் பிறந்தவளா!

மாண் : சுவாமி! என்னைத் திட்டுங்கள்! ஆனால் பெண் குலத்தை ஏன் வீணாக.....

பர : ஓ! அனுதாபம் பிறந்து விட்டதோ! பெண்கள் விஷப்பாம்புகள். இனி எனக்கு அந்த வாதையே வேண்டாம். உலகம் போற்றும் உன்னத சாம்ராஜ்யத்தின் பழம் மரபைக் குலைத்து, ஒழுக்கத்திற்கு உலாவைத்து, நீதிக்கும் நேர்மைக்கும் சமாதிகட்டி மன்னனைக் கொன்று, அண்ணனையும் தம்பியையும் அடித்துத் துரத்தி நாட்டைச் சுடுகாடு ஆக்கிவிட்ட பெண் குலத்தில் வந்தவளல்லவா நீ! (சுசுபுடன்). பெண்கள் என்ன கொடூரமானவர்கள்.

மாண் : சுவாமி! இழந்த இன்பம் கிடைக்கும் என வாயூறிவந்த எனக்கு இந்த வரவேற்பா!

பர : வரவேற்பு வேறு கொடுக்கச் சொல்லுகிறாயா! பெண்கள் இருக்கும் வரை நாடு இடுகாடுதான்.

மாண் : சுவாமி! தாங்கள் ஏன் இப்படிப் பேசுகிறீர்கள்! ஆத்திரம் அறிவுக்குச் சத்துரு அல்லவா சுவாமி!

பர : உபதேசம் செய்ய வந்துவிட்டாயா? கள்ளி! என்னைத் தொந்திரவு செய்யாதே! போ! போ!

மாண் : எனக்கு நல்வாழ்வு கொடுங்கள் என்றுதான் கேட்கிறேன், தங்களைக் கைப்பிடித்து மணந்து என்ன சுகம் கண்டேன். தங்கள் அடிமையாக இங்கு தங்களுடனேயே வாழ விரும்புகிறேன்.

பர : பாம்புக்குப் பால்வார்க்கச் சொல்கிறாயா? பாம்பைவிடக் கொடியவர்கள் எல்லவா நீங்கள்! பல்லிலே விஷம் பாம்புக்கு! உங்களுக்கு அங்கமெல்லாம் விஷமாயிற்றே! பாதகப் பெண்குலத்தில் பிறந்தவளே போய்விடு!

மாண் : சுவாமி! வேறு எதையும் நான் விரும்பவில்லை. என் வாழ்வைப் பாலைவனம் ஆக்காமல் எனக்குத் தங்கள் இன்பத்தை மட்டிலும் கொடுங்கள் போதும்! என் உரிமையைத்தான் கேட்கிறேன்.

பர : உரிமை! எங்கிருந்து வந்தது அந்த உரிமை. தயரதனை நான் தந்தை என்று அழைக்கும் உரிமை, மூத்தவன் அரசாள வேண்டும் என்ற உரிமை, இந்த உரிமைகள் எல்லாம் உங்கள் பெண்குலத்தின் சூழ்ச்சிக்குப் பலியாகி விட்டன. இப் பொழுது உரிமைபற்றி வேதாந்தம் பேச வந்துவிட்டாய்.

மாண் : சுவாமி.....

பர : பேசாதே! பேயும் நடுங்கும் நடுநிசியில் வந்திருப்பதிலிருந்தே உன் குலத்தின் பேய்த்தன்மை வெளியாகின்றதே.

மாண் : சுவாமி—ஏதேதோ பேசுகிறீர்களே!

பர : நான் பேசவில்லை! என் அனுபவம் பேசுகின்றது என் அறிவு பேசுகின்றது. உன் கணவன் பரதன் என்றோ மறைந்து விட்டான். நான் இராமனுக்கு அடிமை.

மாண் : என் கதி!

பர: அதைப்பற்றி எனக்கென்ன தெரியும். நீ பிறந்த பெண் குலத்திடம் கேள். உன்கதையை நீயே நிச்சயம் செய்துகொள்.

மாண்: (நிதானமாகச் சிந்தித்து) சரி! வருகிறேன்.

[14 வருடங்கள் கழிந்தன. இராமன் மீண்டும் வந்து அரசனாகிறான். மக்கள் வாழ்ந்த மகிழ்ந்தனர். காட்டில் நடந்த செய்கைகள் அத்தனையையும் சீதை மாண்டவியிடம் சொல்லுகிறாள். சீதையைத் தீ மூழ்கச் செய்தது, தயரதன் மீண்டும் வந்து பரதனைத் தன் மகனாக்கியது, எல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறாள். மாண்டவியின் உள்ளத்தில் வைராக்ஷயம் பிறக்கின்றது. அன்று இரவு: மாண்டவியின் அரண்மனை. பரதன் வருகிறான்]

பரதன்: கண்ணே! மாண்டவி! இங்கே இப்படிப் பார்!

மாண்டவி: யார் நீங்கள்?

பர: கண்ணே! ஒரு இன்பம் தரும் செய்தி. நம் வாழ்வு மலர்ந்தது. தாழ்வு பறந்தது. நான் இராமனுக்கு தம்பியாகிவிட்டேன்! நீ தயரதன் மருமகள் ஆகிவிட்டாய். என் தந்தை இட்ட சாபத்தை அவரே அழித்து விட்டார். இனிப் பாரிலே எனக் கொருவர் நிகரோ!

மாண்: உங்களுக்கு நிகர் இல்லைதான்! எப்படியிருக்க முடியும். கற்பே அணியான என் தமக்கையை சந்தேகித்து அவளைத் தீக்குளிக்கச்செய்து பாவத்தை தேடிக்கொண்ட ஆண்குலத்தின் அணுக்கள் தானே நீங்கள்.....இந்தப் பாதகச் செயல்களில் உங்களுக்கு நிகர் யார் இருக்கமுடியும்.

பர: (திடுக்கிட்டு நயமாக) கண்ணே! ஆத்திரத்தில் எப்படியெல்லாமோ பேசுகிறாயே!

மாண்: தொடாதீர்கள்! எங்கள் உடம்பெல்லாம் விஷம். புனிதமான ஆண்குலம் பாழாகிவிடப் போகின்றது.

பர: கண்ணே!

மாண்: என்னை அப்படி அழைக்கவேண்டாம். உங்கள் மாண்டவி இறந்து பல வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. நான் ஒரு பெண்.

பர: மாண்டவி! என் வார்த்தைகளாலேயே என்னைச் சித்திரவதை செய்கிறாயே! நான் உனக்கு அப்படி என்ன தீங்கு செய்து விட்டேன்.

மாண்: தீங்கு! சொல்லக்கூட வாய்க் கூசவில்லையா! என்னைக்குக் கற்புத் தெய்வத்தை மனம் நோக அடித்தீர்களோ அன்று உங்கள் வாழ்வும் அஸ்தமித்து விட்டது. உங்கள் அண்ணன் இருக்கிறார். அவருக்குத் தொண்டுசெய்து உங்கள் நாளைக் கழியுங்கள். நான் புதுவாழ்வு பெற்றவள். அனுபவம் எனக்கு நல்லபாடம் கற்பித்துக் கொடுத்தது. நான் வருகிறேன்.

பர: மாண்டவி! எங்கே போகிறாய்! கண்ணே (ஓடுகிறான்).

மாண்: என்னைப் பிந்தொடர வேண்டாம். என் வாழ்வை இனி ஆண்குலத் திற்குப் பணியிடமாட்டேன். மனம்போனபடி செல்கிறேன்.

பர: அப்போது என் வாழ்வு!

மாண்: அதைப்பற்றி எனக்கென்ன தெரியும். உங்கள் ஆண்குலத்தினிடம் கேளுங்கள். உங்கள் வாழ்வுக்கு வழி காட்டும்.

பர: மாண்டவி!

மாண்: மறந்துவிடுங்கள்.

அவர் வாழ்கிறார்

உலகில் எத்தனையோ மக்கள் வாழ்ந்தார்கள், வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் இறந்தபின் அவர்களைப்பற்றிய குறிப்போ வரலாறோ யாருக்கும் தெரிவிதில்லை. ஆனால் ஒருசிலர் இறந்தாலும் வாழ்ந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பெயர் ஒரு காரணத்தில் சேர்த்துக் கூறப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக இயசு, புத்தர், முகமது, திருவள்ளுவர், ஆப்ரஹாம் லிங்கன், மகாத்மா காந்தி போன்றோரைக் கூறலாம். இவர்கள் வரிசையில் வைத்தெண்ணத் தக்கவர்கள் மிகவும் குறைவுதான். அவர்களில் அமெரிக்காட்டு அறிஞர் திலகம் பெஞ்ஜமின் பிராங்குலின் (Benjamin Franklin) என்பவரும் ஒருவராவார்.

புதிய இங்கிலாந்து என்ற நாட்டில் பாஸ்டன் நகரில் ஜனவரி மாதம் 1706ம் ஆண்டு பெஞ்ஜமின் அவர் தந்தையாருக்குப் பதினாந்தாவது மகனாகப் பிறந்தார். அமெரிக்காவில் ஒருவருடைய இளையகுமாரனின் இளையகுமாரனுடைய இளைய சுமாரனின் இளைய குமாரனாகப் பிறந்தவர் இவர். இவர் தந்தையார் இரண்டாம் சார்லஸ் காலத்தில் ஏற்பட்ட மத மாச்சரியம் காரணமாக இங்கிலாந்தை விட்டு அமெரிக்கா விற்குச் சென்று குடியேறினார்.

இந்தியாவில் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியம் தன் பிடியைச் சிறிது சிறிதாகப் பலப்படுத்திக் கொண்டிருந்தபோது, நம்நாட்டுச் செல்வம் இங்கிலாந்து செல்லவும் நம் மக்களின் மூடமதி வளரவும் தடைப்பட்டபோது, பிரான்சில் புரட்சிக்கு விதை துவப்பட்டபோது, அமெரிக்காவில் அறிவு ஒளி வீசத் தொடங்கிவிட்டது. அதைப் பார்ப்பிய பெருமை பெஞ்ஜமினையே சாரும். அமெரிக்கா இன்று பொங்கொழிக்குப் பூமியாக உள்ளது. உலகத்திலேயே மிகவும் செல்வம் படைத்த நாடு அமெரிக்காதான். சமீபத்தில் வெளிவந்த குறிப்பிவிருந்த ஒரு அமெரிக்கருடைய வருமானம் ஒரு ஆசியருடைய வருமானத்தைப்போல் இருபது மடங்கு அதிகம் என்று ஐக்கியநாட்டுக் கழகம் கணக்கிட்டிருக்கிறது. இந்த நிலை எப்படி ஏற்பட்டது?

இன்றைக்கு நமக்கு மிகமிக எளிதாகத் தோன்றும் சில பொருள்கள் ஒரு சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்தனவா என்று பார்த்தால் இல்லை என்பது தெரியவரும். அணுக்குண்டைப்பற்றி பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் அறிந்தவர் யாருமில்லை. 50 ஆண்டுகளுக்குமுன் 'ரேடியோ' என்றால் யாருக்குமே என்னவென்று தெரியாது. அப்போது ஆகாய விமானம் என்பது கற்பனையில்கூட எட்டியது கிடையாது. நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு "கிராமபோன்" என்பதைப்பற்றித் தகவல் இல்லை.

இருநூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் அமெரிக்காவில் முதன் முதலிலே நாகரிகம் பெற்ற வராக இருந்தவர் யார் என்று கேட்டால் பலருக்குத் தெரியாது? அப்போது தெருவிளக்கு போட்டு தெருவில் வெளிச்சம் உண்டாக்கியது கிடையாது. இக்காலத்தில் எந்த மாத, வார, தினத்தாட்களும் வெளியிடுகிற விளம்பரப்பகுதி அப்போது இல்லை. வேடிக்கைச் சித்திரங்களை, அரசியல் கேஸிச் சித்திரங்களை பத்திரிகைகள் பிரசுரித்ததில்லை. வியாபாரம் பெருக விளம்பரம் செய்யும் முறை (Commercial advertising) அப்போது ஏற்படவில்லை. இதிலே இல்லை என்றால் விளம்பரத்தை படம் போட்டு விளம்பரப்

படுத்தவது இருக்க வழியேது? அக்கால மக்கள் சாய்ந்தாடும் நாற்காலியின் (Rooking chair) தன்மை யாதென அறிந்துகொண்டிருக்கவில்லை. அப்போது நகரும் தூல்நிலையங்களின் நன்மை யாதென அறிந்தோர் இல்லை. செய்தித்தாட்களை புகை வண்டிகளின் மூலம் பல்வேறு இடங்களுக்கும் அனுப்பும் வகை அறிந்தோர் கிடையாது. இக்காலத்தில் நகரங்களிலெல்லாம் இருக்கும் 'தி அனைக்கும் படைபினர்' அக்காலத்தில் இல்லை. தபால்களை அனுப்பும் அஞ்சல் அலுவலகங்கள்பற்றி அப்போது கற்பனைமீறும் எட்டவில்லை. இவையெல்லாவற்றையும்கூட இந்திய நாட்டிலும்கூட இவ்வாண்டு நடைபெறும் வாக்குப்பதிவு முறை (Voting) எப்போது ஏற்பட்டது என்று எத்தனை பேருக்குத் தெரியும். நம் 17½ கோடி வாக்காளர்களில் அரைகோடிபேர்கூட பதில் சொல்ல முடியாத நிலையில்தான் இருப்பர். இவற்றையும் இவை போன்றவற்றையும் ஒருவர் செய்தார். சிலர் கேட்டாலாம் இவை அனைத்தும் ஒரே இரவில் (Overnight) ஏற்பட்ட விசித்திர மாற்றமா? அல்லது நம் புராணங்களில் கூறப்படுவதுபோன்ற பூதகணங்களின் பிரமாண்டமான வேலையா? அல்லது கண்டக்டி ஜாலமா? வேறென்ன? என்று. ஆனால் வரலாறு இந்த ஐயத்தைப் போக்கியிருக்கிறது. அவ்வப்போது உண்டான அரிய பல சாதனைகளால் ஏற்பட்டன இச் சிறப்புகள் என்ற சாற்றுகிறது. பேரறிஞர்களின் தளராத உழைப்பும், சிறந்த அறிவும், சந்தர்ப்ப, சூழ்நிலைகளின் ஒத்துழைப்பும் இதற்குமே காரணங்களாகும்.

இவ்வளவு அற்புதங்களையும் செய்துகாட்டிய பேரறிஞர் யார்? அவர்தான் அமெரிக்க நாடு தந்த அறிஞர் பெஞ்ஜமின் பிராங்குலின் என்பவராவார். மாயஜாலத்தாலோ, மந்திரக் கோல் கொண்டோ இம் மாற்றங்களைச் செய்யவில்லை, அவர், அவருடைய ஆயுதங்கள் அறிவு, உழைப்பு, சந்தர்ப்பம், சூழ்நிலை போன்றவைகளே. அவருடைய வாழ்க்கை வேடிக்கைகளுள் விசித்திரமும் கொண்டது. ஏழைச் சிறுவனாக இருந்த அவர் முன்னேற முயன்றார், முடிவில் தான் நினைத்ததைச் செய்து தொட்டதைத் துலக்கவைத்தார். அவர் ஓர் அரசியல்வாதி, விஞ்ஞானி, சமூகத் தொண்டன், பொருளாதார நிபுணன், சிறந்த எழுத்தாளர் இவையும்கூட. இன்னும் பலவும். நான்குமுறை பென்சில்வேனியாவின் (Pennsylvania) தலைவர்.

பெஞ்சமினுக்கு புத்தகம் என்றால் உயிர். உணவும் இரண்டாவதுதான். தனது பதினாறுவது வயதில் டிகாபான் (Tryon) என்பர் எழுதிய புத்தகம் ஒன்றைப் படித்தார். அதில் அவர் புலால் உண்ணாமையை வலியுறுத்தியிருந்தார். அப்போது பெஞ்ஜமின் தன் அண்ணன் பாதகாப்பில் இருந்தார். அண்ணனுக்கு மணமாகாததால் அவர் ஒரு வீட்டில் வசித்துவந்தார். பெஞ்ஜமினின் புலால் மறுத்தல் கொள்கை அண்ணனுக்கு மிகவும் தொல்லையாய் இருந்தது. ஆகையால் தன் அண்ணனிடம் தனக்காகும் செலவில் பாதிசெய்த் கொடுத்தால் தானே காய், கறி உணவு சமைத்துக்கொள்ள விரும்பினார். அண்ணனும் சம்மதிக்கவே அவர் கொடுத்த பணத்தில் பாதிசெய் உணவுக்கும் பாதிசெய் புத்தகம் வாங்கவும் செலவு செய்துவந்தார். இப்படியாக ஓர் ஆண்டு உருண்டோடியது.

ஒருநாள் இவர் கப்பலில் போகவேண்டி ஏற்பட்டது. இவருடன் சென்றவர்கள் 'காட்' (Cod) மீன்களை விலையிடு ஏராளமாகப் பிடித்தனர். அதைப் பக்குவமாக வறுத்தார்கள், அதன் வாசனை இவரைப்பற்றியது. அப்போது குறிக்கோளுக்கும் உள்ளானார்

வுக்கும் ஓர் பேர் மூண்டது. மீன்களை இரண்டாக வெட்டும்போது அவற்றின் வயிற்றில் சிறு மீன்கள் இருப்பதைப் பார்த்தார். உடனே அவர் எண்ணலானார், "மீன்கள் ஒருவரை யொருவர் உண்ணும்போது நாங்கள் உங்களை உண்பதில் ஒரு தவறும் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லையே" என்று, அன்றிலிருந்து மாமிச பட்சாதினியாகிவிட்டார். மனிதன் பகுத்தறிவை உபயோகிப்பது எவ்வளவு நன்மையாக இருக்கிறது என்று வியந்தார்.

1730-லிருந்து 1773 வரை திருவாட்டி ரீட் (Read) என்னும் அம்மையாருடன் மணவாழ்க்கையை இன்பமாகக் கழித்தார். இந்த நாற்பத்திமூன்று ஆண்டுகளில் தன் மனைவிக்கு ஒரே ஒரு கடிதம்தான் எழுதினாராம். அதாவது தான் வெளிநாட்டிலிருந்து விரைவில் வரமுடியாது என்பதுபற்றியேயாம். அவர் சொல்லுகிறார், "இன்னொருமுறை இம் மணவாழ்க்கையை வாழ அனுமதி கிடைத்தால் இந்த பெருந்தவறை நான் திருத்திக் கொள்ளுவேன்!" என்று.

பிராங்குலின் ரீச்சலில் நிபுணர். ரீரில் நீந்துதலில் இவரை அக்காலத்தில் புகழாதார் இல்லை.

அவர் எழுதிய ஏழை ரிச்சர்ட் (Poor Richard) தான் அவருக்குப் பணமும், புகழும், வெற்றியும் தர ஏதுவாயிருந்தது. 1730ம் ஆண்டு அமெரிக்காவில் நகரும் தூல் நிலையத்தை ஆரம்பித்த பெருமை இவரையே சாரும். இந்த அரிய கருத்தைத் தொடர்ந்து தீ அனைக்கும் படையையும் 1737ம் ஆண்டு நிறுவு முற்பட்டார்; வெற்றி பெற்றார். தீ அனைக்கும் படையையும் 1737ம் ஆண்டு நிறுவு முற்பட்டார்; வெற்றி பெற்றார். 1749ல் ஏற்படுத்திய அறிவுக்கூடக்கின் முகிர்ந்த நிலைய இன்றைய "பென்சில்வேனியா பல்கலைக்கழகம்". தன் வாழ்நாளிலேயே அதை "பென்சில்வேனியா பல்கலைக்கழகமாக"த் திகழக் கண்டு களித்தார்.

முகன் முதலிலே யார் மருத்துவ நிலையத்தை அமெரிக்காவில் ஏற்படுத்தியது என்று கேட்டால் பலருக்கு விடை தெரியாது. 1751ம் ஆண்டு அதாவது இன்றைக்கு இருதாம ஆண்டுகளுக்கு முன்பு டாக்டர் தாமஸ் பாண்டு (Dr. Thomas Bond) அவர்களின் துணைகொண்டு பெஞ்சமின் பிராங்குலின் அமெரிக்காவில் முதல் மருத்துவ நிலையத்தை நிறுவினார். தெருக்களை சுத்தமாகவும், அழகாகவும் வைத்துக்கொள்ள தொழிலாளர்களை ஏற்படுத்தியவரும் இவரே.

1752ல் மின்சாரத்திற்கும் மின்னலுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைக் கண்டுபிடித்தார். இதை முன்னமே பலர் அறிவரெனினும் முறைப்படி விளக்கிய பெருமை பிராங்குலினையே சாரும். பெரிய உடரிய கட்டிடங்களின்மேல் வைக்கப்படும் மின்தடுப்புக் கருவிகள் (Lightning Conductor) இவருடைய உழைப்பின் பயனே.

1730ம் ஆண்டு சாதாரண அச்சக வேலையாளராக இருந்தவர் 1749-ல் ஒரு பெரிய பொதுலவாதியாகி விட்டார். ஒருவருடைய வாழ்க்கையில் அவர்கள் வேண்டாமென வெறுத்தாலும் எப்படி ஆடம்பரநிலை வந்து அடைகிறது என்று பிராங்குலின் மிக அழகாகக் கூறியுள்ளார். 1730-ம் ஆண்டிலெல்லாம் இவர் வீட்டிலிருந்த சாமான் கள் மிகவும் சாதாரணமானவைகளே, உணவு; ரொட்டியும் பாலும் தான். அவற்றை வைத்துக்கொள்ளும் பாத்திரமும் மண்ணால் செய்தவைகளே. ஒருநாள், சில ஆண்டு

களுக்குப்பின், இவருடைய மனைவியார் பெஞ்ஜமினுக்கு உணவை சேனக்கோப்பையில் (China bowl) வைத்து அதன்மேல் ஒரு வெள்ளிக்காண்டி (Silver Spoon)யையும் வைத்திருந்தார். இந்த கிமிர் மாற்றம் தன்னைத் திகைக்க வைக்கவே இது ஏன் என்று அவர் கேட்டதற்கு அவர் மனைவியார் கூறிய பதில் என்ன தெரியுமா? தன்னுடைய கணவன் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களைப் போல் சேனக்கோப்பையில் வைக்கப்பட்ட உணவை வெள்ளிக் காண்டியைக்கொண்டு சாப்பிட மிகவும் தகுதியுள்ளவர் என்பதே. எளிய வாழ்க்கையே வாழவேண்டுமென்ற அவர் இல்லத்திலேயே காலப்போக்கில் நிலையாக உயர வாழ்க்கைத் தரமும் உயர்ந்துகொண்டே சென்றது.

பெஞ்சமின் அமெரிக்க காங்கிரசில் ஓர் உறுப்பினர் ஆனார். அதன்பின் அஞ்சல் அலுவலகப் பெருந்தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். (Post Master General) 1789ல் பெடரல் அரசியல் கிட்டம் (Federal Constitution) வகுக்க மிகவும் உழைத்தார். தனது முதிர்ந்த வயதில் “அடிமை ஒழிப்பை” ஆதரித்து அமெரிக்க காங்கிரசுக்கு ஓர் இயக்கத்தைத் தலைமைதாங்கி இட்டுச் சென்றார். இவ்வளவும் சாதித்தவிட்டு 1790ல் சில நாட்கள் உடல் நலமின்றி இருந்து இறந்தார்.

பிராங்குளின் இவ்வுலகில் வாழ்ந்த காலம் என்பத்து நான்கு ஆண்டுகளே. ஆனால் அவர் செய்த சேவை, கண்ட உண்மைகள் என்பத்து நான்காயிரம் ஆண்டுகளுக்குமேல் நின்ற நிலவும் தன்மை கொண்டன. அவர் பேராசைக்காரராக இருந்தாரென்றால் அது பிறருடைய நன்மைக்காகவே இருக்கும்; விளம்பரப் பிரியராக இருந்திருந்தால் அது பொது நன்மைக்காகவே இருக்கும்; ஏதாவது பணத்தில் அவர்கைபட்டிருந்தால் அது புனிதமான பணமாகவே இருக்கும். பெஞ்சமின் பிராங்குளின் பெயர் எங்காவது கூறப்பட்டால் அது உண்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாக, உழைப்புக்கு உதாரணமாக, அறிவுக்குத் தூண்டுதலாகவே இருக்கும். அவருடைய சேவைகள், கண்டு பிடிப்புகள், தத்துவ விளக்கங்கள், பொருளாதாரக் கருத்துக்கள், அரசியல் தந்திரங்கள், விஞ்ஞான முயற்சிக்கங்கள் ஆகிய அனைத்தும் ஒரே கருத்துக்குத்தான் பயன்பட்டன—அதாவது மக்களினத்தின் நன்மைக்கே! எனவே அவர் இன்றும் வாழ்கிறார்—என்றும் வாழ்வார்!

- 20-8-51 Speaker: Mr. J. B. Press.
Subject: Obscurity in Poetry.
- 13-11-51 Speaker: Sri N. P. V. Subramanian, IV B. A.
Subject: Emile Broute's "Wuthering Heights."
- 21-11-51 The Club was at home to Dr. T. Vijayaraghavan of the Ramanujam Research Institute.
- 19-2-52 Speaker: Sri M. Sitaraman, IV B.A.
Subject: "Oliver Goldsmith and His plays."

3. Philosophy Honours Club

- President: Prof. R. Ramanujachariar, M. A.
Advisers: Sri D. I. Jesudoss, M. A. M. Litt.
Sri C. Ratanalingam, B. A. (Hons).
Chairman: Sri K. Sadasivam, IV Hons.
Secretary: Sri K. Rameswami III Hons.
- 25-10-51 Inaugural Address by Dr. Vijayaraghavan, Principal, Ramanujam Institute, Madras.
- 22-1-52 Speaker: Prof. R. Ramanujachariar, M. A.
Subject: 'Our unconscious motives.'
- 31-1-52 Speaker: R. Muthukrishnan, IV Hons.
Subject: 'Kant's doctrine of duty for duty's sake.'

4. History and Politics Society

- President: Sri R. Sathinathaiar, M. A.
Secretary: S. Pichayya, V Hons. 1951-52.
Vice-President: Sri A. Krishnaswamy, M. A.
Chairman I Term: Mr. H. Mohamad Ali, IV B. A.
- 4-8-51 Speaker: Mr. T. Madhava Menon, B. A. (Hons).
Subject: 'Political ideas of Bernard Shaw.'
- 18-8-51 A debate-Proposition "The Third World War can be averted."
Mover: Md. Kasim II Class.
Opposer: Ponnudurai II Class.
Seconder to mover: Senthamarai Kannan, I Class.
Seconder to opposer: Shanmughasundaram II Class.
- 23-8-51 Extra-ordinary debate.
Proposition: "The house believes that the return of the Congress to power will be detrimental to the best interests of India."

ANNAMALAI UNIVERSITY HOSTEL (ARTS & SCIENCE) REPRESENTATIVE COUNCIL 1951-52

SITTING LEFT TO RIGHT: Mr. N. P. Kalyanam, B.Sc (HONS),
Rep. Staff Section.
Mr. N. Sankaran,
Secretary.
Mr. A. Ramanathan Pillai, M.A., L.T.,
Deputy to the Vice-Chancellor.
Dr. V. Balasiah, M.Sc. Ph.D., F.C.S. (STAFF).
Mr. S. Sriraman, M.A., M.Sc.,
Deputy Warden.
Mr. K. Meenakshisundaram M.A.,
Rep. Staff Section.
Mr. N. Rajamani,
Rep. Section I.

STANDING LEFT TO RIGHT: Mr. S. P. Ranganasamy,
Rep. Section IV.
Mr. B. Shanmugham,
Rep. Section V.
Mr. Venkatesan,
Rep. Section II.

RELIABLE HOUSE FOR

RADIOS! WRIST WATCHES! FOUNTAIN PENS!

*

RADIOS

G. E. C., FERGUSON, ELLISON, ROAMER RADIOS
in Ac, Ac/Dc, Dry-Battery Models

WRIST WATCHES

WEST-END	CYMA	MADORINA
FAVRELEUBA	ROLEX	LADYSMITH
MINISTER	RECORD	ELIDA
ROAMER	OLMA	OMEGA ETC. ETC.

in all Shapes and Models

ALRM CLOCKS

SMITHS	WEST CLOX	MEIJI
SIRIS	SANTOSH	SANDOW
WEST-END	JAZ	CYMA

BAYARD ETC.

FOUNTAIN PENS

PARKER, SHEAFFERS, SWAN, WATERMANS, DORIC.
WILSON, OLYMPIC, EVERSHARP, PLATIGNUM

*

Repairs of Watches, Alarms, Radios Undertaken.

AJANTA ART. & COMMERCIAL AGENCIES

WEST CAR STREET :: CHIDAMBARAM

11

[iii]

Mover: Mr. Sivajnanam M. A.
Opposer: Mr T. Madhava Menon, B. A. (Hons).
Seconder to Mover: Mr. G. Sathyanarayanan, V Hons.
Seconder to opposer: Mr. Kasim II Class.

30-8-51 Urgent Meeting

An urgent meeting was held at 11 a. m. on 30th August, 51 to mourn the death of Dewan Bahadur C S. Srinivasachariar. A condolence resolution was moved by the Vice-President.

19-10-51 Business meeting

Mr. T. Veeraswamy V Hons. was declared elected unopposed as Chairman for the II term.

7-11-51 Ordinary meeting

Speaker: P. Thangavelu III Hons.
Subject: 'Ajanta and its environments.'

9-11-51 A symposium

Subject: 'Mr. Winston Churchill's return to power.'
Speakers: 1. Sri A. C. Subramania Iyer, M. A.
2. Sri P. K. S. Raja, M. A. M. Litt.
3. Sri. M. K. Muniswamy, M. A., B. L.

21-11-51 An extra-ordinary meeting

Proposition: "The house believes that in the present circumstances, India needs dictatorship."

Mover: Sri S. Balachandran V Hons.
Opposer: Sri V. Venkatasubramanian, B. A. (Hons).
Seconder to Mover: Sri K. R. Natarajan, V Hons.
Seconder to opposer: Md. Kasim II Class.

18-1-52 Business meeting

Mr. A. Abdul Gaffar V Hons. was declared elected unopposed as Chairman for the third term.

29-1-52 An Extra-ordinary debate

Proposition: "The formation of coalition ministry will be detrimental to the best interests of the Madras State."

Mover: G. Soundararajan IV Hons.
Opposer: K Ramalingam IV B A
Seconder to Mover: John Mammen, IV Hons
Seconder to Opposer: Md Kasim II Class

5. Economics Association

Chairman: I Term: S Balachandran, V Hons.
 II Term: K. Rajaraman, V Hons.
 III Term: G. Satyanarayanan, V Hons.
 Secreter: I Term: P. V. Subramanian, V Hons.
 II Term: T. Natarajan, V Hons.
 III Term: R. Vittoba, V Hons.

31-7-51 Ordinary Meeting

Speaker: Mr. M. Sivajnanam, M. A.
 Supporter: Mr. T. Madhava Menon, B. A. (Hons).
 Subject: 'The Keynesian Revolution'.

8-8-51 Extra-ordinary meeting

Speaker: Prof. M. K. Muniswamy, M. A., B. L.
 Subject: 'The Logic of Public Corporations.'

14-8-51 Ordinary meeting

Speaker: Mr. V. Venkatasubramanian, B. A. (Hons.)
 Subject: 'The Five Year Plan'.

22-8-51 Extra-ordinary meeting

Speaker: K. P. Chellaswamy B. A. (Hons).
 Subject: 'The cycle and the brake'.

24-8-51 Extra-ordinary meeting

Speaker: Prof. V. Lakshmanaswamy, M. A.
 Subject: 'The present day economic problem.'

29-8-51 A symposium

Speakers: Mr. A. M. Damodhara Nair, V Hons.
 Mr. T. Madhava Menon, B. A. (Hons).
 Mr. R. Subramanian, B. A. (Hons).
 Subject: 'The Gandhian Way.'

3-9-51 The Inaugural

Professor: Dr. S. Krishnamurthy, M. Sc., Ph. D. (Michi).
 President: Prof. V. G. Ramakrishna Ayyar, M. A.

4-9-51 A Symposium

Speakers: Prof. G. S. Ramaswamy, B. E., M. S., C. E., (C. I. T.)
 Prof. Paul Krishnamacharlu, B. E., M. Sc. (Calif.)
 Mr. Dutt, M. Sc., (Michi).
 Subject: 'The American Universities.'
 President: Prof. M. K. Muniswamy, M. A., B. L.

6-9-51 Ordinary meeting

Speaker: Mr. G. Venkatanarayana Reddy, B. A., V Hons.
 Subject: 'The Agelong Economic dilemma.'

10-9-51 Ordinary meeting

Speaker: Sripathi Ranganadham V Hons.
 Subject: 'Mechanisation and unemployment.'

11-9-51 Debate

Mover: Mr. A. Ramaswamy, M. A., M. Litt.,
 Seconder: Mr. T. Madhava Menon, B. A., (Hons).
 Opposer: Prof. M. K. Muniswamy, M. A., B. L.,
 Seconder: Mr. K. P. Chellaswamy, B. A. (Hons).
 President: Mr. S. Balachandran, V Hons.
 Subject: 'The Rupee should be revalued.'

20-9-51 Ordinary meeting

Speaker: Miss. M. K. Thangamma, B. A. (IV Hons).
 Subject: 'India's population problem'.

26-10-51 Ordinary meeting

Speaker: Mr. S. Balachandran, V Hons.
 Subject: "The case for mixed economy in India."

2-11-51 Ordinary meeting

Subject: 'Colombo plan'.
 Speaker: Mr. N. Ramanathan, V Hons.

6-11-51 Ordinary meeting

Subject: "India's Food Problem."
 Speaker: Mr. G. Satyanarayanan V Hons.

14-11-51 Ordinary meeting

Speaker: R. Subramanian, B. A. (Hons).
 Subject: 'Co-operation and Planning.'
 President: Mr. K. Rajaraman, V Hons.

19-11-51 Extra-ordinary meeting

Speaker: Prof. D. P. Mukerjee, M. A. Ph. D.
 Subject: "Recent trends in Economic Theory."
 President: Prof. V. G. Ramakrishna Ayyar, M. A.

6. Mathematics Association.

17-8-51 Inaugural address — delivered by

Sri S. Narayanswami Iyer of Physics Dept.

- Chairman: Dr. V Ganapathi Iyer.
Subject: Elements of quantum theory.
- 30-8-51 Speaker: Dr T. Vijayaraghavan M A., D. Sc.,
Director, Ramanujam Institute.
Subject: The Study of Mathematics.
- 11-9-51 Speaker: Dr. K. Rangaswami Iyer, M A., Ph. D.,
Associate Professor of Maths.
Subject: "Desargue's Configuration".
- 14-9-51 Speaker: Sri M. S. Ramanujam, Research Scholar.
Chairman: Dr. V. Ganapathi Iyer.
Subject: "Divergent Series".
- 21-9-51 Speaker: Sri M. R. Parameswaran, Research Scholar.
Subject: "Abstract Spaces".
- 25-10-51 Speaker: Dr. T. Vijayaraghavan, M. A., D. Sc.
Subject: "Waring's Problem".
- 26-10-51 Speaker: Mr K. R. Nagarajan, IV Hons.
Chairman: Dr. K. Rangaswami Iyer.
Subject: "The Fairy hand of the Four Fold".
- 10-11-51 Speaker: Mr. V Krishnamoorthi
Chairman: Dr. K. Rangaswami Iyer.
Subject: "Non. Euclidian Geometry"

7. Physics Society.

Office bearers.

Prof T. P. Navanitakrishna	.... President.
Sri R K Viswanathan	.... Vice-President.
Sri K. Venkatesan, IV B Sc Hons.	.... Secretary.
Sri M. Kandaswamy, IV B Sc.	.... Asst. Secretary.

List of Meetings.

Date	Name of the speaker	Subject
21-7-51	Inaugural Address by Dr. C. S. Venkateswaran	"The Discovery of Raman Effect"
9-8-51	Mr. T. B. Seshadri, IV B. Sc. Hons.	"Cathode Rays".
28-8-51	Mr. V. Varadarajulu, IV B. Sc. Hons.	"Spectroscopy as applied to Astronomy"
11-9-51	Mr. G. Loganathan, IV B. Sc.	"Relative Velocity" (Tamil)

Date	Name of the Speaker	Subject.
22-11-51	Mr. K. R. Hariharan, IV B. Sc. Hons.	"Modern methods of communications".

Mr. T. B. Seshadri left the University at the end of the first term and Mr. K. Venkatesan was elected Secretary for the rest of the year.

Physics Hons. Association.

Chairman: Mr. C. G. Balachandar, V H.
Secretary: Mr. V. Amirthalingam, IV H.

Time	Speaker	Topic.
21-8-51	Prof. T. P. Navaneetha Krishna	'Inauguration'.
4-9-51	Mr. D. V. Subramanian, B. Sc. Hons.	'Theory of Vibrations'
18-9-51	Mr. C. G. Balachandar, V H.	'Vibrating Systems'.
23-10-51	Mr K. Ramanathan, V H.	'Type of Waves'.
13-11-51	Mr. R. K. Viswanathan, M. A.	'Insect Sound'.
15-11-51	Mr. N. K. Ramanarasiah, V-H.	'Cosmic Rays'.
20-11-51	Mr J. Kalyanaraman	'Radio-Activity'.
24-11-51	Mr. Varadharajulu, IV-H	'X-rays'.
22-1-52	Mr. K. Vijayaraghavan, M.A., M sc	'Micro-Waves'.
29-1-52	Mr. B. R. Lakshmanan	'Interference and Interferometry'

8. Chemical Society.

President: Dr. V. Baliah, M. sc, Ph. D., F. C. S.
Secretary: Mr. V. S. Vaidyanathan, IV Hons.
Asst. Secretary: Mr. R. Thangavelu, IV B. Sc.

Inaugural Address.

4-8-51	Speaker: Dr. K. Nilakantam, M.A., Ph. D. Prof. of Chemistry Andhra University.
	President: Prof. M. V. Sitaraman, M. A., Retd. Prof. Presidency College.
	Subject: Colour & Chemical Analysis.
24-8-51	Speaker: Mr. T. S. Govindarajan, B. sc. Hons. President: Mr. S. Krishnamoorthy, M.A., M sc. Subject: Cellulose Industries.
1-9-51	Speaker: Mr. K. J. Raman, III Hons. President: Dr. V. Baliah. Subject: Elementary Concepts of Atomic Energy.

- 8-9-51 Speaker: Mr. V. Ramakrishnan, III Hons.
President: Mr. V. V. Ramanujam.
Subject: Radio-Activity.
- 14-9-51 Speaker: Mr. A. Ekambaram.
Subject: 2, 4-D.
- 18-9-51 Speaker: Mr. V. Tiruvenkatachari,
Subject: Chemiluminescence.
- 18-10-51 Speaker: Mr. K. Thiagarajan, IV B. Sc.
Visitor: Dr. Choudry of Bose Institute, Calcutta.
President: Mr. Sp. Shunmuganathan.
Subject: The Beauty Parlour.
- 26-10-51 Speaker: Prof. R. V. Seshaiya.
President: Dr. V. Baliah.
Subject: Some Chemical aspects of animal Development.
- 1-11-51 Speaker: Dr. V. Baliah.
Subject: 'The Children of Science'.
- 8-11-51 Speaker: Mr. P. Padmanabhan, IV B. Sc.
President: Mr. A. Ekambaram.
Subject: Chemistry of Plants.
- 11-11-51 For the benefit of chemistry students, a demonstration class was conducted in the Technology Dept. in collaboration with the Engg. & Technology Association.
- 15-11-51 Speaker: S. Sundararajan, III Hons.
President: Sri V. T. Chari.
Subject: 'The Vitamins'.
- 22-11-51 Speaker: Sri Sp Shunmuganathan.
Subject: The Colloids.
- 9-12-51 Under the auspices of the Chemical Society a tour of educational value was conducted over Mettur & Alwaye and the party was led by Mr. V. V. Ramanujam, M. A.

9. Engineering and Technology Association.

President: Rao Bahadur P. V. Raju.
Secretaries: Mr. A. Sankaran B. E. (Final year),
Mr. G. Janardhana Rao, B. E. (chem).

- 28-8-51 Welcome Party to First Year Engineering Students.
Unveiling of Dr. K. C. Chakko's portrait in Sastri Hall.
Inaugural Address by Dr. Laddha, Reader in Chemical Engg.
A. C. College of Technology, Madras
- 11-11-51 Speech by Mr. Warriar, Research Student, on
"What is Chemical Engg.?"
- 12-11-51 Symposium on
"Which branch of Engg is of utmost utility to the common man?"
Speakers: Mr. B. Sudhakar Rai, B. E. (Civil),
Mr. K. M. Jacob, B. E. (Elec).
Mr. Y. V. Radhakrishna, B. E. (Elec.)
- 16-11-51 Speech by Mr. A. S. Srinivasan, B. E. (Elec.) on
"Elementary Telegraphy".
- 5-12-51 Reception to Engg graduates of the year 1951 in Gokhale Hall.
Participants: Prof. P. V. Raju,
Prof. S. S. Bhatia,
Mr. R. Madhu, B. E. (Mech.)
Mr. Sridhar Hegde B. E. (Mech.)

Arrangements have been made for the valedictory address.

தமிழ் இலக்கிய மன்றம் (1951-52)

செந்தமிழ் இலக்கியத் தீர்மானவழிகளை இனிது விளக்குவான் எழுந்த எங்கள் இலக்கிய மன்றத்தின் இவ்வாண்டு (1951-52) அலுவலாளர்களாக கீழ்க்கண்டவர்கள் அமர்த்தப்பட்டு கீழே காணும் முறையில் முதல் இறுதிநாட்களில் இயல்புக் கூட்டங்களும் சிறப்புக் கூட்டங்களும் நடந்தேறின.

தலைவர் :—

உயர்திரு. பேராசிரியர் அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார் அவர்கள் M. A. Ph. D.

செயலாளர் :—

இரா. இருசப்பிள்ளை அவை கிறப்பு வகுப்பு

துணைச் செயலாளர் :—

வி. சுப்பிரமணியன் அவை புலவர் வகுப்பு

செயற்குழு உறுப்பினர் :—

உயர்திரு பண்டித, வித்துவான் லெ. ப. கரு. இராமநாதன் செட்டியார்

- „ வித்துவான் மு. அருணாசலம் பிள்ளை
 „ ஆ. இராமசாமிப் பிள்ளை M. A.
 திரு க. ர. சி. இராஜாராமன் 5வது சிறப்பு வகுப்பு
 „ து. இராமநாதன் 4வது பி. எஸ்சி. வகுப்பு
 „ கோவிந்தசாமி 3வது புலவர் வகுப்பு
 „ எம். பிச்சைமுத்து 1வது இண்டர் வகுப்பு
 „ பி. பசுபதி இசை முதல் வகுப்பு
 „ ந. சரோஜினிதேவி 3வது சிறப்பு வகுப்பு
 „ சோ. ஞானசுந்தரி 2வது இண்டர் வகுப்பு

சிறப்புக் கூட்டம்

- 7—9—51 1. தலைவர் :—உயர்திரு டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார் அவர்கள்
 பொருள் :—“ என் மேல் நாட்டு அனுபவங்கள் ”
 பேச்சாளர் :—உயர்திரு சோம. லெ. இலக்குமணச் செட்டியார் அவர்கள் பி. ஏ.
 16—9—51 2. தலைவர் :—திருவாட்டி எல். ஆர். ஜான் அவர்கள் M. A.
 பொருள் :—“ இலக்கியமும் வாழ்க்கையும் ”
 பேச்சாளர் :—திருவாட்டி வேதமுத்து அவர்கள் M. A.
 [தமிழ் விரிவுரையாளர் லேக்டோக் கல்லூரி, மதுரை]
 19—11—51 3. தலைவர் :—உயர்திரு வித்துவான் கோ. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள் M.A.B.L.
 பொருள் :—“வள்ளுவர் கண்ட சான்றாண்மை”
 பேச்சாளர் :—உயர்திரு இராமலிங்கம் அவர்கள் M. A.
 [தத்துவ விரிவுரையாளர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்]

இயல்புக் கூட்டம்

- 9—8—51 (1) தலைவர் :—உயர்திரு பண்டித வித்துவான் லெ. ப. கரு. இராமநாதன்
 [செட்டியார் அவர்கள்]
 பொருள் :—“ நெடுநல் வாடை ”
 பேச்சாளர் :—திரு. கு. பரமசிவம் 3வது சிறப்பு வகுப்பு
 18—8—51 (2) தலைவர் :—உயர்திரு வித்துவான் மு. அருணாசலம் பிள்ளை அவர்கள்
 பொருள் :—“ மணிமேகலை ”
 பேச்சாளர் :—திரு. சி. கனகசபாபதி 3வது சிறப்பு வகுப்பு
 28—8—51 (3) தலைவர் :—உயர்திரு வித்துவான் வெள்ளைவாரணம் அவர்கள்
 பொருள் :—“குறள் கொடுத்த குரல்”
 பேச்சாளர் :—திரு. கி. வீரமணி 1வது இண்டர் வகுப்பு
 11—9—51 (4) தலைவர் :—உயர்திரு வித்துவான் பூவராகம் பிள்ளை அவர்கள்
 பொருள் :—“புதுமை இலக்கியம்”
 பேச்சாளர் :—திரு. மு. அண்ணாமலை 4வது சிறப்பு வகுப்பு

- 26—10—51 (5) தலைவர் :—உயர்திரு வித்துவான் டி. வி. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் அவர்கள்
 பொருள் :—“ விருப்பும் வெறுப்பும் ”
 பேச்சாளர் :—திரு. லோகநாதன் 4வது பி. எஸ்சி. வகுப்பு
 1—11—51 (6) தலைவர் :—உயர்திரு கா. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்கள் M. A.
 பொருள் :—“ இலக்கியத்தில் இதயமும் அறிவும் ”
 பேச்சாளர் :—திரு. இரா. இருசப் பிள்ளை 5வது சிறப்பு வகுப்பு
 10—11—51 (7) தலைவர் :—உயர்திரு பண்டித வித்துவான் லெ. ப. கரு. இராமநாதன்
 [செட்டியார் அவர்கள்]
 பொருள் :—“ இலக்கியத்தில் ஆராய்ச்சி ”
 பேச்சாளர் :—திரு. வித்துவான் டி. சுந்தரம் II B. O. L.
 16—11—51 (8) தலைவர் :—உயர்திரு வித்துவான் வி. எம். சோமசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள்
 பொருள் :—“ தமிழகத்தில் அன்றும் இன்றும் ”
 பேச்சாளர் :—திரு. சந்திரசேகரன் 2ஆம் இண்டர் வகுப்பு.

முன்னுரையுடைய பருவம்

தமிழர் விழா

- (1) நாள் 17—1—52 வியாழன்
 தலைவர் :—உதவித் துணைவேந்தர் உயர்திரு இராமநாதம் பிள்ளை அவர்கள் M. A.
 சொற்பொழிவாளர்கள் :—உயர்திரு டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதச் செட்டியார்
 அவர்கள் M. A., Ph. D.
 „ வித்துவான் வெள்ளைவாரணம் அவர்கள்
 „ வித்துவான் மெ. சுந்தரம் அவர்கள் II B. O. L.

- (2) நாள் 25—1—52 வெள்ளி
 தலைவர் :—உயர்திரு வித்துவான் மீ. முத்துசாமிப் பிள்ளை அவர்கள்
 சொற்பொழிவாளர் :—திரு. க. ர. அங்கப்பன் IV Hons
 பொருள் :—“ சிதைந்த இலக்கியம் ”

- (3) நாள் 6—2—52 புதன் கிழமை
 தலைவர் :—உயர்திரு கா. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்கள் M. A.
 சொற்பொழிவாளர் :—திரு. பெரி. சிவனடியான் IV B. A.
 பொருள் :—“ கவிதைக் கலையும் கவியரசரும் ”

படத் திறப்புவிழா

- (4) நாள் 14—2—52 வியாழன்
 துணைவேந்தர் உயர்திரு டாக்டர் ர. க. சண்முகம் செட்டியார் அவர்கள் B A, B.L.D.Litt.
 தலைமையில் உயர்திரு டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் உருவப்படமும், உயர்திரு
 மறைமலையடிகளார் உருவப்படமும், உயர்திரு தெ. பெர. மீனாட்சிசுந்தரனார் M A, B L, M O. L.
 அவர்களாலும், பச்சையப்பன் கல்லூரி துணைத் தமிழ்ப்பேராசிரியர் உயர்திரு அ. மு. பரமசிவா
 நந்தனார் M. A., M. Litt. அவர்களாலும் முறையே திறந்து வைக்கப்பட்டன.

11. Sanskrit Language and Literature Society.

President: Dr. C. S. Venakateswaran, M.A. Ph. D.
 Chairman: P. F. Davis, V. Hons. (SKT).
 Secretary: T. P. Gangadharan Nair, IV Hons. (SKT)

Date	Subject	Speaker
1—2—51	(Valmiki Day') "Valmiki's Genius"	Sri S. Ramasubba Sastrigal.
9—2—51	The Poet's Art	Sri K. G. Krishnamurthy.
28—2—51	(Gita Day) The Greatness of the Gita.	Sri V. Subramania Sastri.
14—3—51	(Valedictory Address) Taste in Literature	Sri Y. Mahalinga Sastri M.A., B.L.
28—8—51	(Inaugural Address) The Origin of Sanskrit Language	Swami Sudarsana Ananda o Bangalore.
14—9—51	Kalidasa's Treatment of Love	Sri S. Ramaswamy, IV U.C.
3—11—51	A Comparative study of <i>Sakuntala</i> and <i>Uttarama carita</i> .	Sri S. Ranganathan, Post Siromani.
24—11—51	Neelakantha Dikshitar and his works.	Sri N. S. Srinivasan, I Siromani.
27—11—51	(Kalidasa Day) The Heroines of Kalidas's Drama.	Sastracharya Kulapathi S. Ramasubba Sastrigal

12. Telugu Literary Association.

President: K. V. Subbaraghava Kavi, Vidwan.
 Chairman: M. Venkateswara Rao, E-4 (Mech).
 Secretary: N. Subba Reddy, E2.

18—11—51 Inaugural address.

Speaker: Dr. Balaiab, M.S.C., Ph.D. (Stan.).
 President: K. Subbaraghava Kavi, Vidwan.
 Subject: Andhra Province.

4—12—51 Extra-ordinary meeting

Speaker: Hon. B. Gopala Reddy, Finance Minister, Madras
 President: Rao Bahadur P. V. Raju.
 Subject: Achievements in Madras State by Government.

13. Malayalam Association.

President: Mr. A. C. Subramania Iyer, M.A.
 Vice-President: Mr. P. K. S. Raja, M.A. M.Litt
 Chairman: K. P. Kuttikrishnan Nair, Junior, B.Sc.
 Secretary: K. T. Rama Varma, E3, (Elec).

Meetings—Onam day

Date	President	Speakers.
12-10-51	A. C. Subramania Iyer	(1) G. S. Ramaswamy, (Prof. of Civil Eng). (2) K. V. Eswara Varier.

Ordinary meeting

16-11-51	Subject: Future of Kerala in Free India. K. P. Kuttikrishna Nair	(1) A. M. Damodaran. (2) Vargis Eapen. (3) Issac Chaco. (4) Gopalakrishna Pillai. (5) A. K. Varma.

Extra ordinary meeting

20—1—52	A. C. Subramania Iyer	Dr. K. N. Menon, Prof. of Organic Chemistry, Madras.

Ordinary meeting

	Subject: "Hasa Sahityam & Sanjayam".	
27—1—52	K. P. Kuttikrishnan Nair	(1) T. P. Gangadharan Nair. (2) Ravi Varma Thampuram.
8—2—52	Condolence meeting on the death of Dr. C. Achutha Menon, Head of the Department of Malayalam, Madras University.	
8—2—52	Extra-ordinary meeting	

Speaker: Dr. C. S. Venkateswaran, M.A. D.Sc.,
 Principal, University College, Trivandrum
 President: A. C. Subrahmanya Iyer.

23—2—52 Valedictory Address by

Sri M. K. Nambiar, Bar at law.
 President: A. C. Subrahmanya Iyer.

14. 1st Annamalai Nagar Rover Crew.

Chief Scout: The Vice-Chancellor.
 Rover Scout Leader: Mr. S. Sundaram M.A., (upto 26th September).
 Mr. N. P. Kalyanam, B.Sc. (Hons.) from 27th Septem.
 Senior Rover Mate: Mr. R. Muthukumaraswamy, IV B.Sc.

- 15-8-1951 Rendered help during Independence day celebrations.
 29-8-1951 Court of honour.
 5-9-1951 Treasure Hunt. Winner: V. Thyagarajan, I U. C.
 9-9-1951 Office Bearers meeting.
 13-9-1951 Treasure Hunt Winner: C. Kalaichelvam, II U. C.
 15-9-1951 Prathab Scouts' visit to our Crew.
 29-9-1951 Rendered help during Founder's Day Celebration.
 1-10-1951 Four Rovers went on Rambler's tour.
 22-10-1951 Tender Foot Examination.
 24-10-1951 Mahatma Gandhi Memorial Day Celebrations.
 Speakers: Mr. R. K. Viswanathan, M. A.
 Mr. V. S. Arunachalam, I. U. C. *First Prize.*
 Mr. C. R. Mohan Raj & } *Second Prize*
 Mr. Srinivasa Iyengar. }
 3-11-1951 First aid classes began.
 11-11-1951 Rovers' trip to Gingee.
 12-11-1951 Bharati Memorial Day Celebration at Gingee.
 Speakers: Dr. P. Govindan, B. Sc., (Hons) Ph. D. (Michigan)
 Mr. R. K. Viswanathan, M. A.
 Mr. V. Raju, I Class — *First Prize.*
 Mr. C. R. Mohan Raj — *Second Prize.*
 4-12-1951 Regulated admission during Convocation.
 11-1-1952 Rendered Service at Temple on Ardra Darshanam.

HQ. Annamalai Indep Coy NCC. Progress Report 1951.

Introduction

The National Cadet Corps activities in the University are considered by all as true extra curricular activities and the NCC organisation at the present rate of its development will become a department in due course. It has 1 Army Officer, 4 NCC Officers excluding one NCC Officer on supernumerary list and 154 Cadets.

Celebrations

The Republic day was celebrated on 26th January 51. The residents of Annamalai Nagar enjoyed the ceremonial parade when the Vice-Chancellor took the salute.

This unit will be sending 11 cadets and one NCC Officer to Delhi to participate in the Republic Day Celebration on 26th January 52.

The NCC Day was celebrated for the first time on 3-3-51. Cups and Shield were presented on that day to the various winners.

Sports

NCC Sports rally was held in Madras in which 20 cadets and one officer from this unit participated. They were the recipients of as many as 14 cups and shields. The shield for Officer's race was annexed by our unit. Training is being given for sportsmen to enable them to participate in the sports rally this year in February at Madras.

Training

(a) *Normal*: Normal training is carried on 3 days in a week.

(b) *Attachment*: In May 1951 the following officers were attached to Army Units for refresher course:

Lt. G. Gopalakrishnan	Secunderabad.
2/Lt. A. Subbiah	Madhukarai.
2/Lt. V. Thiruvengkatachari	Madras.

(c) *Cadre*: A Cadre camp was held at Annamalai Nagar from 30th September to 14th October for 50 Cadets to effect promotions. Lt. G. Gopalakrishnan was in charge of the Cadre.

Examinations

Certificate 'B' examination was conducted by a board of Officers in March 51 and out of 74 Cadets 72 passed. Another 'B' Certificate examination was held in October 1951 when 32 Cadets appeared out of which 28 passed.

Visits

Major-General H. M. Mohite, Area Commander, Madras Area visited the Cadets at Training on 3-12-51.

Colonel Virendersingh, Director NCC visited the Cadets in the Annual Camp at Cannanore on 11-12-51 and complemented them on the fine turn out, discipline and keenness in the training.

On 22nd November the outgoing Vice-Chancellor Dr. S. G. Manavalaramanujam addressed the Cadets and appreciated the work of the Unit. It may be said here that the starting and the development of NCC in the University are due to the unfailing efforts of the Vice-Chancellor.

The University has contributed Rs. 1,600 towards amenity grant for cadets and camp messing allowance at Rs. 5 per cadet for both camps in December 1950 and in 1951.

Camp

In December last this Unit went to Kajamalai (Trichinopoly) with 2nd Madras Bn. NCC. The Cadet's training and discipline and their training standard were appreciated.

This years the two Units of Annamalai University were at Cannanore for 15 days from 9th December to 23rd December 1951. The Camp site was well situated on the borders of the Arabian Sea and the Camp was really enjoyable.

15. Republic Day Celebrations at Delhi.

On the 26th January 1952, the Cadets of the Annamalai University N. C. C. had the unique honour of marching past the First President of India, Dr. Rajendra Prasad, at the specially erected saluting base near the "India Gate" Delhi. 2/Lt. V. Thiruvengkatachar of Annamalai Indep. Coy Ncc led the Madras contingent Ncc, thirty in number, to Delhi for the March past on the 17th. The following are from the Annamalai University, u/o Eapen Jacob, u/o Venkateswara Rao, Csm Rajendram, Sgt. Meenakshisundaram, Sgt Gopalaswamy, Sgt. T. V. Muthuvenkatakrishna Reddi, S. Balasundaram, S. Ramaswamy, Naganathan, Jayaramachandran, Kudaratullah, R. Devadoss, Palaniyandi, Thanumalai-perumal, K. Chakrapani, C. Aghoram. The rest, four from Air Wing Ncc, Madras, five from Travancore Bn and five from Mysore Bn joined at Madras.

They joined the rehearsals on the 22nd and 24th. On the 22nd Major General Kanolker, G. O. C. Delhi Area with his wife had tea with the cadets, and addressed the Cadets pointing out their significant positions in the years to come. Col. Veerendra Singh put his heart and soul in the training and his earnest endeavour to put up an excellent show on the 26th, was not in vain.

On the 26th the N. C. C. marched confidently to the admiration of the President, Prime Minister and Defence Minister, Ambassadors of the various countries and others. They marched for nearly six miles with cheering lakhs of people on either side of the beautifully laid out road. The procession ended at the Red Fort, Delhi.

On the 27th at the Sports meet and pagal Gymkana, in the beautifully laid sports ground, the following won prizes in the various items:

From Annamalai University.

u/o Eapen Jacob	I Prize	High Jump.
Kudaratullah & Rajendran	I „	Three legged race.
Sgt Gopalaswamy	I „	Sack race.
K. Chakrapani along with 3 more	II „	Medley Relay.

From Travancore and Mysore.

C. S. M. Viswanath	II Prize	400 Metres.
U/O Pooviah	III „	Shot put.
Nanjappa	}	II „ Medley Relay.
Nanaiah		
Visvanathan		

Our cadets, smart turn-out and high standard of efficiency and discipline were greatly appreciated by one and all at the Camp.

On the 23th all were out for sight seeing which included, Kutab Minar, Rajghat, Red Fort, President's Lodge, Parliament House &c. On the 28th at 12-30 hours General Cariappa, C-in-C of the Indian Army addressed the Cadets for nearly forty minutes bringing home to them the essential points they have to remember.

May Brighter Burn the Flame of Annamalai N. C. C.!

16. Sports and Games Activities of the University.

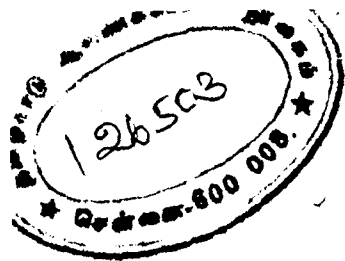
The Intra-mural tournaments for the year 1950-51 were mostly played during the last term. There were 151 teams for the 17 events out of which 14 were played on the knock out basis and the rest on the league basis. 5 out of these knock out tournaments and one out of the league tournaments were by women students. Very keen competition was witnessed and students generally displayed a high standard of skill in every game.

The Annual Prize Distribution came off on the 20th March 1951 when we had the privilege of having so reputed a sportsman as Mr. C. Ramaswamy to preside over this function. The prizes were distributed to the winners in the sports and games. Mr. K. K. Gnanaprakasam of the IV B A. Class won the Championship with 16 points while Mr. K. Jambulingam was a close second with 15 points.

Inter University Cricket—South Zone Matches.

Eleven Universities took part in the Inter-University Cricket Championship for the Rohinton Baria Trophy (South Zone) matches this year, Travancore having withdrawn at the last moment. The teams contiguous to one another played the preliminary rounds at centres situated close to them; the Semi-Finals between Annamalai University and Mysore, and the Finals were played at Annamalainagar, commencing on the 29th of December, 1951. In the Semi-Finals, Mysore, the holders, easily beat Annamalai by an innings and 256 runs.

Mysore emerged victorious in the Inter-University South Zone Finals defeating Bombay by a moderate margin of 69 runs.

Exchange List

*

1. Madras Christian College Magazine.
2. Madras Law College Magazine.
3. Teacher's College Magazine, Saidapet.
4. Kumbakonam College Magazine.
5. St. Xavier's College Magazine, Palamcottah.
6. Magazine of the Government Victoria College, Palghat.
7. Magazine of the Government Arts College, Rajahmundry.
8. Magazine of the Government College, Mangalore.
9. National College Magazine, Trichinopoly.
10. Hindu College Magazine, Masulipatam.
11. Zamorin's College Magazine, Calicut.
12. Malabar Christian College Magazine, Calicut.
13. The Theosophical College Magazine, Madanapalle.
14. The South Indian Teacher, Triplicane High Road, Madras.
15. Maharaja's College Magazine, Pudukottah.
16. Loyola College Magazine, Madras.
17. Ceded District's College Magazine, Anantapur.
18. Jaffna College Miscellany, Vadukoddai, Ceylon.
19. Mrs. A. V. N. College Magazine, Vizagapatam.
20. St. Joseph's College, Trichinopoly.
21. The Presidency.
22. Alagappa College Hostel Magazine, Karaikudi.
23. Senthikumar Nadar College, Virudunagar.

PRINTED AT THE "SRI VIDYA POWER PRESS" KUMBAKONAM.

Telegrams: "UTILITY"

Telephone: 2849

On Government Approved List and on the List of Department of Supply

A. H. TAHER & CO.

4/153-A, BROADWAY, MADRAS-1

Direct Importers and Dealers in:

Iron Hardware, Pipe Fittings, G. M. Fittings,
Precision and Measuring Tools and all kinds
of Hand Tools and Metal Working Tools etc.

*

Suppliers to all Government Departments, Railways
and all Municipalities

Factory: "PUNJAB"

Estd. 1939

Telegram: "JAYA SPORTS"

SRI JAYA SPORTS WORKS

FOR WORKMANSHIP, QUALITY & SERVICE
(Manufacturers of Sports & Citizenship Equipments)

SPECIALISTS IN LEATHER GOODS

Stockists of all Tennis Accessories and
Cricket Materials, Pure Silver Cups & Shields

HIGH STANDARD OF QUALITY IN BOTH GOODS AND DURABILITY

Visit our Show Room at MAYAVARAM S. India

A PRIDE OF AN INDIAN INDUSTRY SINCE 1939

Telegrams: "AMTICO LA" **I.A.E.C.** Telephone No. 86429

Telephone No. 86429

Telegrams: "AMTICO LA" **I.A.E.C.** Telephone No. 86429

The Industrial & Agricultural Engineering Co., (Madras) Ltd.,

DINROZE ESTATE

2/17-G, MOUNT ROAD, MADRAS-2

Agents & Stockists of:

G.E. **R**ADIOS Refrigerators. **F**luorescent Light Fittings, **A**rc welding sets & **E**lectrodes. ... **M/s International General Co.**
U. S. A.

Pomona Deepwell Turbine Pumps & ... .. Fairbanks, Morse & Co., Inc.
Industrial Pumps. U. S. A.

Fuel Injection Equipment. ... Bryce Fuel Injection Ltd.

Friction High Speed sawing machines Surface grinders, Contour saws, Gauges and Gauge Blocks etc. ... .. DoAll International Co., U.S.A. Stainless.

Distilled Water Plants, Insolak Insulating Varnish, Laboratory Equipments, Battery Chambers, Welding

... .. Mysore Electrical Industries Ltd.,
Bangalore.

ments, Battery Chargers, Welding Transformers, Step-down Transformers, Starters & Switch Gears.

Flexible Shafts, Portable Electric
Hand tools such as Drills Concrete
Vibrators, Grinders, Polishers, Saws
Etc.

Endless V-Belts for power drive. ... " Trelleborgs Gummifabriks
Aktiebolag, Sweden.

L. T. Electrical Switchgears, and ... .. J. G. Statter & Co., Ltd, London.
H. T. Oil circuit breakers.

Steam Injectors, Steam Traps, Centrifugal Pumps, Etc. ... H. Holden & Brooke Ltd.,
Manchester.

Switchboard, and Portable Instruments, Ammeters, Voltmeters, Wattmeters Etc. .... " Measuring Instruments (Pullin) Ltd., London.

Rotary Air Compressors, Vacuum ... .. Whittaker Hall & Co. (1929) Ltd.,
Pumps, Reduction Gears Etc. Manchester.
A. C. Electric Motors Etc.

A. C. Electric Motors, Transformer, ... Ganz & Co., Ltd., Budapest,
House Service & Industrial Meters. (Hungary)
Steam Boilers etc.

Stationery & Radio Batteries

Stationery & Radio Batteries.   Gummersbach, Germany.
Standard Batteries Ltd., Bombay.

Associate Offices: BANGALORE, BOMBAY, HYDERABAD (Dn.), COIMBATORE,
ERNAKULAM, CALCUTTA, NAGPUR & AHMEDABAD.

Printed by Mr. N. Venkataraman at SRI VIDYA PRESS, No. 4, East Iyer Street, KUMBakonam
and Published by the Registrar, Annamalai University, Annamalainagar.

[illegible]